

GIẢI GONCOURT 2009

MARIE NDIAYE

ba phụ nữ
can đảm

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

BA PHỤ NỮ CAN ĐẢM

(Goncourt 2009)

Tác giả: Marie NDiaye

Dịch giả: Hồ Thanh Vân

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội nhà văn 11-2011

ebook©vctvegroup

VCTVEGROUP
Ebook for all

Tặng Laurène, Silvère, Romaric

Và người đi chị hoặc tuồng như vô tình xuất hiện trên bề mặt căn nhà bị xây bằng bê tông, tất nhiên trong một cường độ ánh sáng rất nhiều mạnh mẽ đến nỗi tạo hình chính cơ thể vận động nhạt màu cả ông ta phát tỏa lòng ánh sáng ấy, người đến ông đứng ở thấp lù, bỏ bịch, khúc h tán một quãng sáng trắng hệ một bóng sẽ nên ông, người đến ông bỏ ra trên bề mặt căn nhà ngoài cỡ chẳng còn gì khác, Norah thoáng hiện trong lòng ngay khi ấy, cả vẻ cao ngạo, cả dáng bề thế cả sự tươi trẻ nơi ông ta vốn thường hằng một cách bất biến nổi ngời như không thể tàn.

Ông ta đến hai tay vào nhau để trên bụng và để ngoặt sang một bên, mái tóc ngắn bạc còn bụng thì trương lên và chảy lệ đỏ mi trắng, bề trên cái quần màu kem.

Ông ta đứng ở tú trong sự chỗ bị lạnh lẽo, có lẽ từ cành một cây bụi rụng vĩ trông đều đặn trong vườn rồi xuống người gần căn nhà ngạo nghễ cả mình bởi Norah tự nhiên trong đó tiếu lại gần căn nhà từ phía ngoài hàng rào chị vẫn chần chẫn nhìn cả ra vào mà không thấy nó bị mở để hé lộ ra cho bố chị - thế nhưng ông ta hiện ra trước chị trong ánh chiều tà, người đến ông sáng bụng và bề rạc đờng như sẽ bị một nhát búa tạ hung hãn giáng xuống đất, tán những tỉ lệ cân xứng hài hòa mà Norah vẫn nhớ thành ra một người cô mịch, cổ rụt bực thân to bè lùn chùn.

Đúng ngay đó, ông ta nói chị tiếu lại gần, và tình không thể gì

trong cái nhìn là chà, hơi bỡ ngỡ cả ông ta để rồi ông ta đứng ngó chị để hay chính ông ta đã yêu cả chị, có lẽ còn nài xin chị (trong chòng mợ, chị nghĩ, một người như ông ta vẫn còn khả năng khả cả bất kỳ sự gì nào) để thăm mình.

Ông ta chỉ đơn giản là ở đó có lẽ bằng một nhịp để cánh để rồi càn chính cả cây bươm ví trà ánh vàng thì căn nhà nặng nề để xuống bề thềm bề tông nứt nẻ và cứ như chỉ vì run rẩy mà từ này bước chân Norah để để về cả công.

Và người đến ông có khả năng biết mợ ở mình vậy nài thành sự van vỉ huớng về phía mình h ngó chị để cánh công tiến vào vườn trong đó một ông chủ nhà bị rớt rã đứng gập gượng che lấp để ở tay kum lại trên mặt để rằng nhẹ nhàng để phủ bóng rợp cái ngưỡng cửa ở ở con người kỳ quặc, rợ rở và bán qang cả ông ta rỗng.

- À ra là con. Ông ta thốt lên giọng âm u, yếu ớt thiếu tự tin bằng tiếng Pháp bất chấp khả năng làm chủ ngôn ngữ tuyệt vời như thể sự e sợ trích thượng ông ta hằng cảm thấy trước một vài đôi kẻ ánh rổ cuộc để kiế cho để cả giọng ông ta cũng run rẩy.

Norah không đáp

Đi ôn bở ông ta, không ghiết, chợt nhớ ra ông ta thậm ghé sự động chạm thân thể kỳ lạ thật nhẹ nhàng cả cánh tay ông ta mơ hồ giết giết để các ngón tay chị.

Đi như thoáng nghĩ thấy một mùi mốc.

Thứ mùi tỏa ra từ sự nở hoa ào ạt, hể mình cả cây bươm ví vàng to sự xè càn bề trên ngõ nhà mái bằng và có lẽ người đến ông âm thầm và tự bự la làm tổ trong các tán lá cả nó rình chờ

màu be hoặ trắng ngà.

Phải chăng vì người đàn ông nhếch nhác này đã mất sạch
quyền chính đáng được chà vào chị cái nhìn phê phán từ chung
hững khi kẻ khố hay bỏ vị nhờ tuổi ba mươi tám, thứ để tiêu
làm chị bán khoán không còn là bán xe đ hình thức của chị coi
mào nữa, để sao chị cũng như thần rằng chị sẽ như gà mấ tó,
sẽ cảm thấy bị sỉ nhục nề trình độ, cách đây mười năm,
trong bộ dạng nhể nhại mờ mờ và bơ phờ trước bố chị, người thờ
đ có vó đáng không mấy may say say vì bất kỳ điều kiện ở ở
hay là chịu nóng nào, trong khi hôn nay để ở hoàn toàn kiế
chị bàng quan và, thậm chí, chị còn chườg cho bố thấy, không
ngoảnh mặt mũi thô mộc, bóng láng mà chị chẳng buồn thoa
bán khi ngồi trong taxi, tự căn vặn, ngỡ ngàng: Sao mình lại từg
cho chuyện để là ghê gớm như vậy bảo vệ một sự thích thú
đơn chú chua chát, hả hê: Ông ta muốn nghĩ gì về mình thì
nghĩ, bỏ chị vẫn nhớ như in những nhệ xe ở ở, thá mạ,
được người đàn ông kể cả này thân nhiệt bán ra khi ở tuổi mới
bị chị và chị gái để thăm ông ta và tất cả về nhấ vào về hiế
trang nhà ở hai chị em hoặ sự vắng bóng màu son để trên để mờ
họ

ừ này chị những muốn bảo thẳng ông ta: Để thấy không, bố
nổi năng với bạn con như với những mục đến bà, cứ như chúng con
có nghĩ a vụ để ai mời chào đưa để, trong khi chúng con chỉ là hai
con nhỏ và lại còn là con gái bố

Đi những muốn nói để ở với ông ta kể tung tung pa nề
bụng bịu, như thể để chỉ là một dạng hài hước có phần thô cứng

cả bố chị và họ sẽ cùng nhau cười cợt về nó ông ta thoáng tỏ vẻ hối hận.

Nhưng khi thấy ông ta đứng ở trong đống nhạ, trên bề mặt đất bết bết choénhững cánh hoa rã rượi mà chấ ông ta làm rụng khi rời cây bụi g bằng đống cánh trĩu nặng mỡ mẽ chị nhận ra rằng ông ta chẳng ăn tăn đờ xẻ chị sẽ xô ra một phán quyết về vẻ ngoài cả chị hơn việc nghe thấy hay hiểu đợ đờ i bóng gió thuộc bại đi dẫu nhất ám chỉ những nhạ xẻ ác ý xưa kia ông ta đã ném ra.

Mấ ông ta trũng sâu, cái nhìn xa xăm, trên trời

Đi tự hồ lệ ông ta có thực sự nhớ chính ông ta đã viết thư bảo chị sẽ hay không.

- Mình vào nhà chú bố và hỏi về chuyện tui đi chơi từ vai này.

- Masck

Ông ta vỗ vỗ tay .

Ánh sáng gành lạnh, xanh lơ ế mà vó đng kó xác định cả ông ta tả ra càng có vẻ đờ đờ.

Một ông già vậ ó đng cùng áo bông ờ rách, đ chân đất, từ trong nhà nhanh nhẹn bước ra.

- Ờ tui xách đờ bố Norah ra ệh.

Ờ nó với chị:

- Masck ấ , con nhận ra không?

- Con tự mang đợ mà, chị nó ệ tứ hồ tiế vì trở thố ra những từ thế nào cũng làm mếh đng người giúp việc, bất kể tuổi

tác, để quên khuôn vác và vội chuyển những bại ờ ề bất tiện nhất, lẽ chà tú cho ông ta xăng xái để nổi, không chuẩn bị, ông ta lao ão trước khi lấy lại thăng bằng, ngã chúi tú ra sau lưng rồi, không người xuống, trở vào trong. Bà trước con để có Mansour, chị bảo. Maeck thì con không biết

- Mansour nào nh? bố chị hỏi vội vẻ ngờ ngạc bất chợt, gần như hẫng hụt mà trước bà chưa bao giờ chị bắt gặp ông ta.

- Ông không biết họ ông ấy, nhưng ông Mansour, ông ấy đã sống ở đây lâu ến rồi, Norah ngỡ là bà cảm thấy bị xâm chiếm bởi một nỗi ngại ngùng đh đp bứ bở

- Thế thì chắc đây là bố Maeck

- Ô không đâu, chị thì thạo, Maeck già thế thì làm sao là con Mansour đợ.

Và vì bố chị tỏ ra càng lúc càng ngờ ngạc và thận chí cò làm vẻ ể ể bản khoăn có phải chị đứng chằm chộ ông ta không, chị chen vào rất nhanh:

- Nhưng thưa có qan trọng gì ầu.

- Bể để bao giờ có người hề nào tên là Mansour ầu nh, con nhàn thế nào thộ ông ta nỗ vớ nự cườ cao ngạo, lẽ cả, tính hiệ ề tiện thể hiệ tính cách xưa cũ cả ông ta và đ cái cườ mĩm kinh khĩh đ có muô đ đó chịu thế nào đ chẳng nữa, nó vẫn làm ám ãng Norah, cứ như thể cái ợ người đn ông tự mãn này vẫn nhất nhất phán đ cuối cùng cò qan trọng hơn cả việ ông ta cớ

Bể chị chắ như ờh đg cộ về ợ hiệ ệ của một Mansour, cầ cù nhĩ nại, đượ việ, ở bên bố chị bao năm rồg,

và thế như chị gái và chị em từ thờ thơ ấu, tính rõ ràng, chỉ đi chân vào căn nhà này không quá ba bốn bộ, thì người mà họ gặp ở đây là Manour chứ chưa bao giờ là ông Maack có khuôn mặt xa lạ.

Vừa đi chân vào nhà Norah đã cảm thấy nó trống trải như phòng nào.

Ở đây thì đi xuống.

Phòng khách rộng, tối, vắng vẻ.

Ở chị em đi, một ánh sáng hiu hắt thứ ánh sáng phát ra từ bại bóng đèn bốn mươi oát, phô bày trên ghế căn phòng với cái bàn đi mặt.

Trên các bức tường trắng vẽ là là Norah nhận ra những bức ảnh ông bà con cháu làng nghỉ dưỡng mà bố chị từng ở hũ và đi hành và đi kiể ông ta phát đạt.

Từng có rất đông người thường xuyên tá túc ở nhà con người đang đang tự đi này, cái lẽ hào phóng thì t, Norah hằng nghĩ thế về h vang ra là mình có khả năng cứu mang bao bọc anh chị em, cháu chắt họ hàng gần xa thì nhiều, để đi Norah chưa từng thấy căn phòng trên thang đi vắng bóng người bất kể chị vào đi buổi nào trong ngày.

Ở nào cũng có bộ trẻ ăn ở trên các tầng lầu như những chú mèo no ăn, cánh đèn ông và uống trà và xem tivi, đêm đến bà con gái ra ra vào vào từ nhà bếp hoặc các phòng ngủ

Ở tổ hôn đi vắng hoe vắng hoe căn phòng nghiệp ngã phơi ra vẻ thô cứng trong chất liệu cả nó gạch lát nền bại bóng, tường

xi măng thơm hám, thành cả ở họ

- Vô ông có hà hả bố Norah hỏi

Ông ta rê hai chiếc ghế xa kê ở cái bàn to, xếp chúng cạnh nhau rồi đi ý lại để chúng về chỗ cũ.

Ông ta bật ti vi và tắt quạt để không để cho bất kỳ hình ảnh nào lộ ra.

Ông ta bước đi trên tấm thảm bê tông trên nền gạch, không nhắc chân lên.

Mỗi ông ta run lên khe khẽ

- Ông đi chơi xa rồi, cuối cùng ông ta cũng thoát.

Đã chà, Norah bắt gặp tự nhiên ông ấy không dám thú nhận là đi để bỡn mình cũng nên.

- Thế là ông ấy đi đâu rồi?

- Ông vô , ông ta ở trong hơi thở.

- Ông đi để làm gì?

Và cái sự bố chỉ kể từng có ngày ấy phụ nữ và trẻ nhỏ xún xít vây quanh, cái sự người đàn ông không lấy gì làm đặc biệt bánh trai nhưng tháo vát, bệ vệ tàn nhẫn và nhanh nhạy này, kể xuất thân hề môn nhưng ngay khi ăn nên làm ra rồi nào cũng được bao bọc giữ cả một tiểu xã hội hàm ơn và cung cấp, việc người đàn ông được nâng niu chiều chuộng ấy còn trợ giúp một mình và có khi còn bị bỏ rơi môn trước nơi Norah, để sao mặt ông, một mối hiểm thù xưa cũ, mặt mũi.

Với chị dòng như cuối cùng bố chỉ cũng nhận được bài học mà cuộc đời phải tống vào ông ta hơn nhiều.

Nhưng đã bài họ kể gì?

Đi cảm thấy, khi nghĩ thêm mình thật nhỏ và tí ti.

Đi kể cả khi bố chị cho những kể vụ bị trù chân, kể cả khi bố chị chưa bao giờ có nổi những người bạn đĩ thợ hay những người phụ nữ chân tình (có chẳng là, Norah nghĩ, mẹ cả chị) và ế những ế con yêu kh cũng không, và kể cả khi, già cả, võ vàng, chấ chấ ế kh pà lung inh, ông ta vò võ ề bước trong căn nhà ấm ệm cả mình, hà có gì một người kẻ kh, một đồ ế vạ toàn lại thấy đợ vồ về và hà có gì Norah lại hả òg hả ẹ vì ề đ ại cao ngạo trong tư thế ế con gái ghen ăn tức ở cuối cùng cũng đợ báo thù cho việc chưa bao giờ đợ chung hội cùng thuyề vớnhững khân cậ cả bốnh?

Và cảm thấy mình nhỏ mọ và tí ti, giờ thì chị sọg ềg vì ần đ hần hậnhom nhóvì cái váy nhàu nhĩ cả mình.

Như ế chuộc lại những ý nghĩ xấu xa, như ế yêu tâm là ông ta không phải ửthửmột mình quá lâu, chị hỏi

- Thế Tony về chưa bố
- Nó nó vớ con, bố chị ào ào.
- Ề đ vắg thì nó vớ con làm sao đợ?
- Ma không ta về gọt và ề tay nọào tay la.

Những cánh hoa pượg nhỏ từ vai từ gáy ông ta rơi ể tả xuống ần và ông ta lấy mũi một chiếc tông ềng dnat chớg đ

Norah ề có cảm tưởng ông ta ềng và ềp cái váy ềnh những bông hoa gề giống hoa pượg cả chị.

Ma kh ế, ề một xe chở hàng chấ ề bát ềa, do ềa và

bắt bầy biệt là cái bàn thủy tinh.

- Ông ngồi xuống để bọc chị bảo, ta ăn thôi.

- Ông rửa tay cái đi.

Đi bị thấy giọng mình toát là sự nhanh nhẩu quả quyết mà chị chưa ở độ với ai khác ngoài bố chị nhìn chằm chằm mọi mưu toan tấp á ông ta bắt Masek và ngày xưa là Manour, thợ hiệ những việc chị ở làm, biết rằng ông ta ghê cay ghê đắng thấy khách kẻ mó tay vào những việc dè chỉ là ấ nhất nhất trong nhà mình và qua đi tỏ vẻ hoài nghi năng lực đêm gia nhân cả ông ta, ghê ấ mới có khả năng bảo chị: Masek sẽ rửa tay cho con và có khả năng không hình dung nổi chị sẽ không tuân lệnh như đêm người già ấ ộn vây quanh ông ta vẫn răm rắp ràng b

Nhưng bố chị chỉ nghe báng thoáng.

Ông ta ngồi xuống, b ểnh ngó nhìn các động tác cả Masek

Đi thấy d ông ta đến đi, ộn màu hơn xưa, không óng ả.

Ông ta ngáp kể một con chó không phát ra tiếng, miệng há hoác.

ừ này thì chị chấ chấ thứ mùi hồ chị thoáng nghĩ thấy trên người cả tả ra cả từ cây pượng ấ từ bố chị vì cả người ông ta tắm trong k ố mùi nồng nặ tù ợg cả những bông hoa vàng cam - cái người chị tự nhủ với chăm chú từng l từng tí cho về thanh tao cả mình, cái người với không xử gì ngoài những tình ề thuộc hàng hảo hạng nhất, cái người ấ và ưu tư chưa bao giờ muốn phát ra thứ mùi thợ chất cả mình!

Kổ thân, ai mà nghĩ ợ rồi ông ta sẽ trở thành một con chim

già mồi bay lạng qà lạng qạng và bố mồi ư thày?

Đi hướng về phía bên men ở một hành lang bên ngoài đi
đọc chiếu sáng bằng một bóng đèn tối thiểu vì yên ruồi.

Đó là căn buồng chật chội và bất tiện nhất cả căn nhà thiếp
cần xúng này và cả thế giới nữa, Norah nhớ rõ môn một, chị đã
khắc nó là cây cột than piề bắt tập về bố chị, biết mười mười rồi
chị sẽ nhìn thấy cả về những chuyện tay trờ là như g thế vô
thường vô phạt, biết mười mười rồi chị sẽ không ở nào nhớ lại
đọc trong thơ tế để ở với con người không lòng này ư táo tợn
mà nếu từ xa chị sẽ không ở nào bỏ ở để xử lý để ông ta
những từ trách cứ và d vật càng hận hận, e chề về bản thân và
càng cảm giận ông ta hơn bởi chị đã quyết định không dám hé với
ông ta nữa.

Đó chị để mặt đêm người nhà làm việc trong một xóm nhỏ
nhỏ nhà, bởi cả ông ta là đêm thơ khách chẳng bé mảng để
đào giờ

Một nhà xé như thế ông ta làm sao hiểu được, chị nhủ thân
trong nỗi oán hận ngùn ngụt, ông ta sẽ quyết nó vào thố ý mi
để trung cho cả đêm đến bà con gái là cái thế giới nơi chị đang
sống cùng thú ăn há không đáng gì để ông ta.

Ta có sống trong cùng một xứ đều, xã hội lại mỗi nơi mỗi khác
như thế để ông ta phán như vậy, tẩu tẩu, hạ cố cố
cho với cả Masck ra trước mặt chị để hỏi xem nhà bên có để chịu
với ông không, Masck sẽ đáp rằng có và bố chị, còn không thèn
lệ về phía chị cái nhìn để thối bỏ thế này sẽ mang lại tàn vó
cho một chủ để chẳng có gì đáng gọi là hệ trợ, sẽ chỉ đến giản

coi vấn đề như vậy là đã được chốt lại.

Phỏng có nghĩ a lý hay ch lý gì ki bố bạn là một người mà thẳng thừng ra với ông ta bạn không có cách nào hà hợ và yêu thương vẫn luôn là thế bất khả, chị lại thần nghĩ, nhưng bình thản, giờ thì không còn run rẩy vì tâm trạng bất b, bợ bội và chán nản trước đây vẫn để chị những ki hoàn cảnh xô đổ chị hứ để vào các khác biệt không thể khả áp về giáo d, về qa n, về cách nhìn nhận thế giới giữa người đến ông có những đ m mê lạnh lùng, ở Pháp vài năm trời xa, và bản thân chị người gá bó với nó và mang trong mình trái tim mãi cảm và ể tổn thương.

Áy vậ mà chị đang ở đây, trong nhà bố chị, áy vậ mà chị đã để ki ông ta vờ gò

Và ợ mãi cảm mà ông ta khinh mạn không giấu giếm, và cùng với nó miệt thị luôn cả con gái mình ể toàn bộ Tây phương cổ ố và ông ẹ, nếu có nó bở ể một chút chị đã tìm ra một con có vẻ vĩnh ể ể mi ể cho mình một hành trình như vậ -... và con ể mang lại cho bố mộ vinh b nh và mộ niềm vui ể k tận lòng, nếu con đủ ể làm ể gia đình nh mộ ể gian tương đố ể để đố nhà bố ể cả con, vì bố cần nói với con nh ể ch ể nghiêm ngấn vậ...

Ô chưa gì chị đã hổ ti ể làm sao vì trở xi ể b, chị mong được về nhà, được chăm b cho cuộc ể cả riêng mình làm sao.

Một cô gái mảnh mai mặc áo hai dây và quần cộc cũ ở n đang cợt cười ể rả bát nh ể trong bếp

Trên bàn bày ngồn ngộn các món ể ch ể Norah hiểu thế

đợ tiế cho chị và bố

Đoáng ngợ chị thấy có gà rán, cousous (*), com cà ri, một thứ thịt ấ màu trong nước xố ặc, nhiều mó khác nữa mà chị mang máng đán ra đợ mấy cái nấ vung trong số đợ đợ hơi nước, một đợ ê hề làm chân chị bủ rủ và chưa gì đợ đợ nặng ê bao tử chị.

Đợ ấch người giỡ bàn bệ và chậ rờ bát và đợ cô gái chậ vậ cho xong một cái nồi đi tướg.

Đợ rờ bát hợ đợ nổi thành nồi cứ lê tợ hế va vào vách chậ ặ i cộc vào vờ nước, và vì không có ệ xếp nên cô gái buộc phải kom người đợ xuống ất, trê một tấm khăn lau trải rộng, ế bát đợ ả hong khô

Một à nữ, bằng chúng về mớ qan tâm qa ba đi kái mà bớchị đnh cho tiế nghi cả người giỡ làm Norah pấ nộ.

Đợ và rờ tay qa qý và mím cười vớ cô gái và gặ gặ ề.

Và ki chị hỡ tê cô gái và khi, au một thoáng im ặg (như à đợ Norah vấ vợ, đợ ráp câu trả đợ vào trong một cái kung tợg đợ vậ), cô tuyê bố Kay Demba, về ề hãnh ền tĩ nhtoát ra từ giọng nó chấ nịch, từ cái nhìn bợc tợg gây bất ngờ cho Norah, kiế chị đợ ặ, xua bớ đợ con pấ nộ trong đợg chị, nổi mẽ mẽ bồn chồn và con oán thán.

Giọng bớchị vộg ặ từ ề hành lang.

Ông ta gộchị vớ ô nóg.

Đợ vội vấ qa y ặ chỗ ông ta và thấy ông ta bứ rứ số ruộ

muối tán công ngay mớ taboué (*) trộn tòn và hoa quả Maëck đã an ra hai cái đĩa khác nhau.

Đi và ngồi xuống ông ta đã hùg họ ăn, mặt gầ như vợ vào thứ ăn, và sự nghiế ngẫu vắg bậ từ và kể cách này f ăn nhậ vớ các ể nghĩ axura la cả người đến ông nó bộ cò là nhẹ này ể mớ Norah xén chú nấ ể hỏ có phải ông ta ể nhìn đ i kông, ờ rằng ông ta hoàn toàn có khả năng, chỉ vì những kó kẩn tài chính như chị giả ỉnh, cho đến hể ờ ăn thứ uống cả cả ba hôn trước vào bữa tối này nhằn koe mẽ ớ chị.

Maëck bê ra hể đĩa này ể đĩa khác, theo một nhịp ờ Norah kông tài nào theo ọ

Đi nhẹ ồng thấy bố chị kông ng ngó ngang gì ể những thứ chị ăn.

Ông ta chỉ ngắg ể ể, ờ con mấ cả ể nghi ể hau háu ờ xé những mớ Maëck và ể ể bàn, và một ể ki ông ta á nhìn đĩa cả Norah thì là vớ một vẻ b ắg trẻ con ể nỗi chị hiể ra ông ta chỉ cần an tâm rằng Maëck kông tiể cho chị nhiề thứ ăn hơn cho ông ta.

Đi ểg người

Ể chị, người đến ông ba hoa, ể àng huêh hoang k a, cảm ắg.

Trong căn nhà hieu qạnh chỉ vang ể tiếng thà đĩa lạnh canh, tiếng chân Maëck ể ể rê trê àn, có ể cả tiếng máy cãnh ọng vĩ trê ngọ gồ cãnh cạch vào mái tô - có phải i nó ểng vĩ gồ ớ chị, chị b mớ tậ ớ c phải nắg vĩ gồ ớ chị trong ể, cái cây cồc ấy?

Ông ta vẫn tiếp tục ăn, chuyển từ cùi nướng sang gà xối gà như không ngừng nghỉ lấy hơi giữa hai miếng ăn, nuốt tống nuốt tống không chú ý đến hành.

Ông bà, Maeck nhìn ông ta một quả xoài xanh nhỏ

Ông ta bỏ vào miệng một miếng, rồi một miếng nữa, và Norah thấy ông ta nhai nhệ nhạo rồi nuốt mà vô ý.

Ông ta nhỏ miếng xoài nhào nhoe ra đĩa.

Má ông ta giàn giụa nước.

Một hơi nóng bùng bùng xông lên hai má Norah.

Bị đi gặt, nghe thấy mình búng búng trên gì chẳng rõ ra phá sau ông ta mà không biết phải làm gì với đôi tay mình vào lúc chưa bao giờ chị rơi vào hoàn cảnh phải ăn uống bố hay phải tỏ bày về ông ta trên gì nhiều hơn sự cung kính hình thức, miễn cưỡng, hoàn toàn oán hận.

Bị đã mất tìm Maeck nhưng ông đã bê các món cuối cùng rời khỏi phòng.

Chị vẫn không rảm rứt lấy em đã thấy thờ

Bị ngồi xuống cạnh ông ta, ghé trán mình sát gả khuôn mặt ướt nhoe rún rỏ cả ông ta.

Bị có thể nghĩ thấy, kể sau mùa thức ăn, mùa các thứ nước xối ếch gia vị, mùa lợn lợn cả những bông hoa đung từ cái cây ếch thụ rụng xuống, chị có thể trông thấy cổ em mi cáu bắp, vì bố chị kiêng hiêng ếch.

Lúc trở lại trong tâm trí chị một chuyện em chị báo tin cách đây ba năm, tin bố chị chưa bao giờ thấy cả phải tiếp tục

vợ họ chị và chị gái, thế Norah sẽ từng oán trách ông ta trước khi
đây đã cả thông tin rồi nổi cay đắng dưng giấu nhem để gây ra, và
cả hai thứ một lần nữa cùng xoẹt ngang qua chị và giọng chị vì thế
cả chao chat trong khi chị chỉ muốn an ủi về

- Bà này, mấy đứa con bố?

Bị nhớ láng máng đây là một cặp anh em nhưng trai hay gái thì
chị không rõ nữa.

Ông ta nhìn chị hoang mang.

- Ông bố?

- Mấy đứa con nhỏ nhất cả bố ấy, chị nộp con nghĩ thế Hay đi
mang các em theo?

- Hai con bé con? À chúng ở nhà ấy, và ào ào ông ta và
quay người đi giống như thể chung hững, ông ta đi vợ là chị
đang nhớ thứ gì đó ông ta không rõ hoặc không nắm hết các
điều nhưng theo một cách lạ lùng và kỳ lạ với ông ta.

Bị không thể đợi một thoáng ở mình hoan hỉ ác ý hả hê

Như vậy ông là con trai độc nhất cả người đến ông chẳng
mảy may yêu thương hay coi trọng lũ thị mệnày.

Người đến ông bị áp đảo, chìm ngấm giữa một lũ giống cái vô
dụng và hổ đnh để chú xinh xắn cũng không có Norah bình thản
tự nhủ khi nghĩ về chính mình và chị gái, những người trong mắt
ông ta mà phải kiến kuyể không thể dung thứ là quá ư đ
trung, nghĩ là giống ông ta hơn giống mẹ qua để chúng tỏ ra tai
hại và hủy hoại cả cuộc hôn nhân với một phụ nữ Pháp - bởi
ngoại trừ những đứa con đ nhò nhò trắng và những thằng con trai

cánh cửa, và Norah chịu không biết ông ta đang căng tai nghe
ngóng tiếng động nào từ bên trong vọng ra hay đang quy tụ
toàn bộ sức mạnh tinh thần để quyết tâm mở cửa, nhưng thái độ
của con người này và nó đoán biết và mưu đồ bù đắp (ồ,
cái niềm tin bất trị, sau nhiều năm không gặp mặt ông ta, rằng thời
gian sẽ chinh phục ông ta và để ông ta xích lại gần chị hơn) làm chị
bực bõ và bần đầu hơn trước kia, hồi người ta chẳng bao giờ an
tâm để ở là ông ta, với tính trăng tráo bừa bãi, với vẻ hờ hững
khệ khạng, không chú ý hình ảnh, sẽ chẳng tung ra một nhệ xé
tàn độc không tài nào quên nổi.

Ông một cử chỉ đột ngột, như sẽ giáng bất ngờ và thiệt hại, ông
ta đứng cửa.

Ông ta nép mình ngay tứ thị về kiếp hải và ghé sát nhường
chỗ cho Norah bước vào.

Đèn phòng nhỏ được chiếu sáng bằng một cây đèn chụp màu
hồng để trên một bàn ngủ kê giữa hai cái giường, trên giường nhỏ
là cô gái Norah đã gặp trong bếp người tự giới thiệu mình tên là
Kay Demba và cô Norah quan sát thấy, đi tai phải bị xém đi

Ngồi xếp bằng trên ghế, cô đang khâu một tấm váy nhỏ màu
xanh lục.

Cô mỉm cười nhìn Norah, thoáng mỉm cười với chị.

Hai đứa bé gái ngủ trên cái giường còn lại, úp mặt vào nhau,
đeo một tấm chăn màu trắng.

Tim sẽ thấy Norah nghĩ chị chưa thấy hai khuôn mặt trẻ thơ
thánh thiện như thế bao giờ

Cô sẽ bị ảnh hưởng vì hơi nóng từ hành lang tràn vào trong phòng

thì hà không kí hoặ vì một biế đi không thể nắm bắt cả ợ
yê ấg bao qanh, hai đ bécùg ấ mởhoàng mấra.

Và đ đ bố mình, hà kấ c, cay nghiệ không tia nòng ấm,
không ánh hoan hỉ đợ trông thấy ông ta, ợ đ cũng không nổ
trong ki ông ta, Norah đ g ờ nhậ ra, như tan chảy đợ cái
nhìn đ hộp ợ tro mái tó cấ át chân cùg kuô mặ và cà cổ
cáu ghé ấ vào chỗ koế xuốg cả chiế ợ mi đt nhiê tá ra
thúmồ hữhãg hế và chua nòng cả nhữg bông hoa bị chà nát.

Và người đn ông tòng biế gieo rá qanh mình bầ kô ng kí
ợcâm ấg và đai cđhủy hiếg tởa kiếnhuợ.

Ông ta ợ gì mấy đ con gái bé bỗg, Norah bắn ko ấn, bị
xinh như nằn mọng ká mớ đợ chứ nhữg đ con ở tuổi đ
đao cả ông ta k đ đ nổi đg ra pải làm ông ta ấng đ đ
tính pải yế cả chúg cũng như cái nhan ấ hẩ hiu cả hai
đ con gái đ đg, Norah và chị gái - ao nhữg đ trẻ đng
thèn muố đai cđhãm ông ta kiếim?

Bị đ bầ giườg, qỳ xuốg, tươi cười át gầ hai gương
mặ bé bỗg giốg nhau chằn chặ, bầ bĩ nh,ủ ề ề ấ như đ
nhữg chúhải cả đtrê bởát.

Đág ấ đ kấ pòg vang đ các nhíp pách đ tiê cả
bài ~~Robson~~ .

A nầy giậ bắ người đ cả Norah mặ đ chị đ nhậ ra nhạc
chuông đ thọai đ đng cả mình và thò tay ấu vào trong tú váy,
chợ tá máy thì thấy đ đ là một cuộc từ nhà gò đ, ngược ngậ
đưa nó đ ngang tai trong k ông kí tỉ nhmịch cả căn pòg có về
đ thay đ đ c tính, đng trầm mặ, nặg nề uể oải bỗg trở nê

đề chòng như thiế thân thiê.

Như đ ng chò đ những đ i bán qyế tuờg minh ẽ kiế
bọ trờ chọ tấ chay mình hay thuậ cho mình nhậ bọ kông
bằng.

- Mẹcon đy!giọng Lucie lảnh ố

- Chào con. Ôn hạ giọng chú đợ kông, mẹ nghe rõ mà, chị
đmà trán bởg ran vì bở bở O iệ githế

- O việ gì đ u. B con đng làm bánh ố vớ Grete này. ất
bọ con ra rạxem pim. B con chơi vui cạ.

- Tuyệ chị thờa. O mệhom nào. Mệgạu au nhé

O iệ githế thoại, tuờn nó vào trong tú

Hai đ bé gái giả vờ như đ ng ngủ mí mấ rung rinh, mỗ mím
chặ

Dung hủg, Norah vuố má chúg rồi đg đ , chào Kay ,
cùng bớa kỏpòg, ôg ta cầ thậ kỏcở lại.

O iệ cáu kh nghĩ rằng lại một đ ã nấ bớ chị đòng như kông
thiế đ nổi vớ con mình một mố lê hệ giản đn mà trù mế, chị
nghĩ một nguờ ể mình bị đ tiế bằng cái nhn hung tợn như thế
kông đng mặ có những bé gái xinh xẻ la, chị cò nghĩ đ ai
hay ể gì cải tạo đợ nguờ đn ôg này bở muố thế t nhất
cũng phải rút tung trái tim ôg ta ra.

Nhưng trong ố ẽ ẽ theo au ôg ta men nguợ cái hành
lang u ám và cảm thấy, ố này, đ ể nhè nhẹ cả chiế ể
thoại cầ tay va vào đ chị tự thú nhậ, hận hợ, bôn chôn, rằng
con bợ mình đ vớ bớ càng gia tăng bở thứ mà chị cho là về

phần kích thái quá trong giọng Lucie và rằng những chỉ trích gay gắt chị không thể hoặc không dám ném vào đabb, người đến ông cũng chị từ một năm nay, sẽ xoáy thẳng vào lưng ông bố đứng lên bước đi ngay đằng trước, vồ vồ, bm kom, bé bị, trong cái hành lang não nuột.

Đi chị bác lại trong tâm trí căn hộ thân thương ở Paris biểu tượng ấm cúng và bình dị cho sự bẽ bở bỉ cả chị, sự thành đạt âm thầm cả chị, nơi chị đã ở a đabb và Grete con gái anh về sau nhiều năm ông một mình cùng Lucie và bỗng đâu ở cả phía bãi và chấp chỡ trong khi thế là tiêu thổ thú chị mua (trả góp trong ba mươi năm) căn hộ ba phòng ở khu Giọt Vàng là khát khao tinh thần thoát khổ chính nỗi hoang mang mà cả đời bố chị là hiệ thân với đời cánh thu về đời áo sự mi, người giờ đây trông già cả, xếp phát tước và lại trong cái hành lang não nuột.

Ồ chị cảm nhận thế rõ mòn một trong giọng Lucie: lãnh tụ lể thoáng, gấp gáp - chắc chắn này căn hộ đang là ân khấu trình diễn những màn ân cần thiết cái thứ tình cha con mà chị thậm ghệ thể hiệ qua thái độ cả đabb ngang nhiên không chịu áp đặt hai đời bé bảy tuổi bất kỳ sự bó buộc hay uy quyền nào, qua sự khơi mào đợ bình luận chí ché, hồ hởi mà tổ chức, một cảnh bày vẽ bề nư mà anh thường không đủ khả năng, khả vị hay sự nhể nại thợ hiệ tứ cùg, thành thử bột làm bánh bột hay bánh ga tô chưa bao giờ đợ đặt lên bếp và ngay giờ chờ anh lại sẽ xuống một trò khác hoặc một cuộc đọ chơi, bằng chất giọng thoắt cái cũng trở nên lãnh tụ lể thoáng, gấp gáp mà bợ trẻ nhại theo và là m chúng phần kích sẽ mới cuối cùng ăn ra gào khó ăn vạ,

Dường như chẳng thể gì có thể để tả thành lời hay có thể cảm thông trong nhân ái chị phạm phải - cái lỗi lầm, cái tội ác chống lại chính các nỗi buồn cả bản thân chị.

Đi mẹ hiền chị gái và vài người bạn chị nào ai có thể hình dung bằng cách nào Anna và Grete con gái anh, hai kẻ ế thương và ngỗ ngược, đứng mẹ và chửi chửi, lại đứng cùng nhau ra sự khó khăn hoạn nạn cái thế vững chãi mà cuối cùng cuộc đời Norah và Lucie đã tìm thấy, trước khi Norah thuộc lòng mở cửa, như thể quá nhiều ngời vợ sau rồi đã làm chị quên mất cho cái ác duyên dáng kia.

Đi thấy đến đọc làm sao!

Đi thấy mình thật xấu hổ và mệt mỏi!

Đi thật đáng hổ thẹn.

Nhưng đều là những từ chị có thể tìm ra, để rành rọt để làm họ thấu tỏ nỗi buồn rưng con người chị cảm thấy cách đây hai hoặc ba ngày trước một trong những màn gia cảnh phơi bày để cung cách gian tà trở về cả Anna và Grete thương trong sự nghĩ mà chính bản thân chị rơi vào, trong khi chị khát khao tốt bụng sự tinh tế đúng đắn, trong khi chị khinh ghét tốt bụng những điều ói quai đẽo và hề thấy hơi hướng chúng là lánh xa thờ cò ếg một mình với Lucie, quyết không để nào chà đạp a con bé bỏng cả mình ra trước sự ố ăng, đời bại?

Ấy thế mà chị đã không hay rằng cái ác có thể chiếu tỏ một cái nhìn trù mê, có thể đi cùng một bé gái tuyệt diệu và ban phát tình yêu - ố vẫn là tình yêu cả Anna, không đượm, mê mê và mào, chẳng làm anh mất gì gì chị đã tỏ

Norah là người trở về quê như hàng vắng thế chị cho Grete và Lucie ăn và chuẩn bị cho hai đứa họ xong xuôi thì dắt ra khỏi phòng, đứng ở Norah ở chái xong rồi, bình thường cả ba người đều rồi anh mới thức giấc.

Và hai đứa đứng thấy đây giày thì anh giờ trò chòng ghẹo chúng, giết một đứa đây để làm nợ tuột ra, thộp một chiếc giày rồi bỏ vào đống giấy đống ghế bành cùng tràng cười khanh khách trên người, bắt kể giờ giấc cũng như nỗi hổ hoàng cả bọn trẻ thoát tội thích chí đổi theo anh khắp nhà nài nỉ anh thôi ngay mấy trò nghịch ngợm, méo máo mà vẫn gương cười bỏ hoàn cảnh đờ coi là nhẹ nhàng và khôi hài, và Norah ở phải can thiệp và ra lệnh cho anh, như cho một con chó bằng chất giọng nhẹ nhàng vờ vĩ nh, run rẩy vì con giết cố né chị chỉ đứng với đống, mang trả giày không chận trễ để anh bọn trẻ với một vẻ yêu lễ kiêu cho Norah và cả hai đứa bé gái bỗng đều mang vẻ thiếu não, ti tiệ cả mấy ả vệt giờ đờ một chút nhân thiện cố mua vui mà bồng ch gì

Đến giờ thì mình ở phải chạy đi chạy đi mới không trễ cuộc họp ở quê trong ngày nên Norah lạnh lùng phản đối đống bày tỏ ý muốn bắt bọn trẻ đưa bọn trẻ về họ nhưng bọn chúng lại ủng hộ và kích lệ anh, chính anh, nên Norah đành buông xuôi dứt nhiên chán ngán, mất tinh thần, và cả ba cùng những áo măng tô những giày, những khăn ở gờ ra trước cửa, ở anh vội đi, ra với họ bồng bèng và hờ hững nhưng trong mắt Norah là theo cách có phần kiêu cường, gằn như ở nệ và ánh mắt họ giao nhau đứng lúc chị ở ruột lệ nhìn đờ hồ và trong cái nhìn cả đống chị chỉ thấy sự ranh ma tàn bạo và gằn như là kẻ nghiệp ở trong

ánh lnh hoạt ngang tàng.

Mình đã về nhà kể đã n ông gì thế này? Bị tự căn và mình, quay cuồng ờ ó.

Đúng là anh ôn ấy chị, để chị vào bng du ờng kô tả, và chị bị tự vấn, thậm hại: A tồg nển náp ợ du ờng mà tự nguyệ tồg ờ ấy?

Ờ họ hì hụ ị trong đg tuyế ườ nhoệ trê và hê nhê mình vào trong chiế xe con ạnh cóg, bắt tiệ cả Norah.

đkb ngồi vào hàng ghé a u cùg hai ờ bé theo thố qen kó chịu cả anh, Norah nghĩ (chỗ người b cả anh chẳng phải à ở hàng ghé trước, bê cạnh chị ao? và trong b làm nóg ờng cơ chị nghe thấy anh rĩ tai bọ trẻ là chúg kôg cầ phải thấ ờy an toàn.

- Thậ, vì ao Lucie ngạc nhiê hỏ tay đg bị lung chòg.

- Vì mình đã gầ hự à, anh ếp bằng cái giọg bán kich , bị lý cả anh.

Đờ tay Norah ờ trê vớng bấ ờ run bầ bậ

Bị yê cầ bọ trẻ chố thấ lung ngay tấ lự và con thịnh nộ chị cảm thấy trước đkb làm giọg chị đnh bị và giốg như đợ đnh cho bọ trẻ một ợ bất công mà Grete và Lucie cảm thấy ngay bở hai ờ cùg nhì đkb vớ đbng.

- Thì đg là mình kôg đã xa mà, anh nớ Dù gì anh cũng kôg thấ thấ lung ờu.

Norah cho xe chạy.

Giờ thì chấ chấ chị ể bị muộn, chị, người vấ cố gắg ờ

không bao giờ như thế

Đi rom rón nước mát

Đi thật là một ăn bà ngờ ngẫm, thăm thương.

Sau một hồi đi đ, Grete và Lucie bỏ ý định chỗ thức lung và Norah không thốt một từ phải nộ vì anh Lưu tìm cách gấu cho chị cái mác kẻ kẻ m chuyện hoặc đi đi và cùng bị ngao ngán về chính mình, tự thấy mình đi hè, chẳng ra thế hống gì

Đi những muốn tôi thả vào một chiếc xe buýt cho anh biết thế nào là khổ cần thức đi an toàn - nhưng anh biết thế đi rõ quá mà, không phải sao?

Vấn đề không nằm ở đi - thế thì nó nằm ở đâu, và anh ta muốn gì ở chị, người đến ông có cái nhìn sáng trong và ngọ ngào bám cứng vào lưng chị cùng sự nặng nề như từ đi con đường yêu cả anh ta là, anh ta muốn gì ở chị, người đến ông cần phải vào mạng sự chị các móng vuốt bé nhỏ không cảm giác cả anh ta, người mà chị đã mất khả năng, bất chấp các cuộc tập hậu cả anh ta, rồi bỏ

Đó là thế kia chị không muốn và không đi bàn trà với mẹ với chị gái cũng như với mấy cô bạn ở cô ở lại - sự tàn bạo cả những tình huống tương tự như trong sự nghĩ cả chị, sự vô nghĩ ấy cả một cuộc sống kẻ ấy là quá dưới vẻ bề ngoài trợ vật làm mẹ chị, chị gái chị, bạn bè chị bị qua mặt đi như không, bởi không biết làm sao cái uy quyền mẹ hoặc cả anh và con gái anh ta.

Đi Norah đứng lại trước một trong những căn buồng nằm kế tiếp nhau ở hành lang.

Ông ta hể hậ trọ mớ ở, rồi lại ngay .

- Ông ở gần đây , ông ta bán.

Koát một cử chỉ về phá hành lang âu hứ và cứ như Norah đã thể hiện một d đượ căn phòng này:

- Các phòng khác không còn giường nữa.

Norah bắt đầu trả.

Trên tường nào cũng treo ảnh cầ thờ bóg rỏ.

- Phòng 6ny , chị thì thào.

Chị họ hậ ở không đẹp

Ông ta thở như là bễ miệng há ra, lưng tựa đh vào hành lang.

- Hai ở bên là gì Norah hỏi

Ông ta ngóang bên cạnh, ra chiều ngẩn ngợ

Ông ta nhú vai.

Bị bậ một tiếng cuồ choáng váng.

- Ông nhớ?

- Mẹ chúng nó tự ở đây, những cái tê quái lạ, bố chịu không nhớ.

Đã lự mình ông ta cũng nhệh miệng cuồ thiể não.

Ngạc nhiên tốt ộ, chị chộ thấy ở ông ta toát ừ một vẻ tuyệ vọg.

- Thế an ngày , khi mẹ chúng đvág, thì hai ở làm gì?

- Đóg ở trong phòng, ông ta chỏg b.

- Ở ngày sao?

- Chút nó cần gì có vậy mà. Đấy có thiếu gì đâu. Con bé ằng la, chăm b cho chúng ể nơi ể chỗ.

Norah toan hổng ta gọchị ể làm gì

Ông, ừ có hiểu bố mình ừ ể biết rằng ừ không thể chỉ vì niềm vui hội ngộ sau bao năm ằng ằng và rằng thế nào ông ta cũng cần ở chị một việc cụ thể ừ này ông ta có vẻ già cõi, mong manh ể mới chị ừ câu hỏi lại, bực bảo ừ ki nào ể ằng ông ta ể ừ.

Tuy vậy chị không ngăn ừ mình bảo ông ta:

- Ông chỉ ừ ừ vài ngày thôi ể .

ừ chị nghĩ ể ừ cùng hai ừ bé gái ể bán khách và bực chị ừ lại.

- Không đâu, ông ta ể ừ hoạt bát hẳn ừ, con ể ừ lâu hơn nhiều ể , việc tuy ể ừ cần thiết ừ họ con ngày mai nhé

Ông ta ể ừ trong hành lang, bước ừ chũn, ừ ể ừ ừ ừ xuống nền bê tông, hai bên hông to bè ừ ể ừ ừ vài ừ ừ.

Ông vợ ông ta tan ừ thứ hương hăng hể ừ ừ cả những bông hoa ừ, những bông hoa nở bung bị giẫm ừ ừ một bàn ừ ừ hờ hững hoặc bị chà nát một cách cay ể, và tổ hôn ừ ki cở chiếu vấy ể ừ ra chị nâng niu trái nó ừ giường ừ ừ ao cho những bông hoa vàng chấm ừ nổi rất nhẹ trên nền cô ừ xanh ừ nhìn vẫn ừ vẻ ngây và tươi mát và không có vẻ gì nhang nhác những bông hoa ừ ừ tàn mà thứ mùi tội ừ và

buồn tủi đợ bớ chị mang theo.

Đị thấy chiếc tú xách d ịch cả mình nằ dớ chân giường.

Koác áo ngủ ngồi trê giường em trai pủ ga in biể tượ
nhữg câu ạc bộ bóg rỏ Mỹ chị lữ cái nhñ ngán ngẩn trê nó
tủ com mớ bày la lệ nhữg mớ đ ữ vậ ám bụ cái bàn trẻ con
thấp tịt, nhữg quả bóg rỏ chất đđg đ ờ một gó pòg, đ ờ pà
bớ hoặ bị thữg.

Đị nhậ ra mỗi mớ đ ờ, mỗi vậ đđg, mỗi bứ pter

Em trai chị ba mươi lăm tuổi, tên là Ony và Norah đ ờ bắg đ ờ
nhiề năm kông gặ anh đ ờ rằng anh vẫ rất mợ thân thương
trong bđg chị.

Phòng Ony kông xê xích mảy may đ ờ từ thờ anh là một câ
giai mớ đ ờ.

Làm sao có đ ờ đ ờ như vậ đ ờ?

Tròn óg hần hậ mà chị vẫ ó bạnh vì đ ờ này

Màn đ ờ m ến thẫ, bắg đ ờ phá au đ ờ kh cả ô cữ đ ờ nhỏ
hình vuông.

Từ cả bên trong đ ờ bên ngoài ngở nhà kông một tiế g đđg
vọng đ ờ chỗ chị, có chắg là, hắ thể nhưng chị kông đ ờn chắ
đ ờ, tiếg xào xào thừa thờ cả nhữg cảnh pượg vĩ gại gại
đ ờ mái tô.

Đị vớ đ ờ thoải bắm đ ờ nhà mình.

Kông cái.

Đị lờ nhớ ra Lucie có thoắg nhắ việ đ ờ xem pim ngoài rạp
chuyệ bây giờ làm chị thấp thờ đđg ngồi kông yê vì đđg là

Thứ Hai và bọn trẻ phải đi ăn tối họ, và chị phải gồng mình chống trả trợ cảm về thăm họ hoặc tình trạng hỗn loạn bạn ghê người vẫn vây bắt chị mỗi lần chị không có mặt để xem, chỉ xem thôi bởi không phải lúc nào chị cũng có thể can thiệp để xảy ra chuyện gì

Đi tính những chuyện này vào bàn các kiến quyết chứ không phải yếu đuối cả mình.

Chị phải tự cao tự đại hẳn mới cho rằng chỉ mình chị biết thu xếp ổn thỏa cuộc sống cả Lucie và Grete, chỉ mình chị có thể, nhờ sự mạnh mẽ từ lý trí mình, từ sự buồn bã bao toan cả mình, ngăn đỡ tai ương vấp ngã ngưỡng cửa.

Đang phải chị đi mở tung cửa để cái ác tươi tỉnh và nhu hiềm ấy thối

Chỉ duy nhất bù đắp các tác hại cả sự thật nghiêm trọng đã nằm trong chế độ trường lý, chăm chú cả bố cả chị.

Ấy thế mà, đại bàng gộc cả bố chị đã ra đi

Ngồi trên giường suy nghĩ, chị thần trách mình về điều ấy.

Chị là gì một đấng chú đạo già ch già, và vợ con gái chị?

Giờ thì sự tồn tại cả bố chị quan trọng gì chứ khi thế cân bằng cả cuộc đời chị mong manh nhường kia?

Đó là vô ích nếu như ngay lúc này anh đang ngồi trong rạp chị vẫn bám sát động cả anh.

Đi lại một tin nhắn trấn an giả tạo.

Đi lại trông thấy khuôn mặt anh nhẹ nhõm, con mắt anh trong trẻo với ánh nhìn sự hờ hững trợ, đường viền hơi quá mềm mại

cả đĩ mỗ và vẻ tổ bọg đi trà trê kuô mặ gó cạnh và chị càng hiểu rõ hơn rằng chòg ấy nhỏ nhẽ đĩ chiến trọ bng tin noi chị đĩ mớ chị đĩ kông đĩ n đĩ trướ các đũ hiệ gờ gợ trong cuộc đĩ i người đĩn đũg cù g con gái từ Hambourg đĩ này, trướ các piê bản mỗi đĩ anh đĩ a ra lại chệh nhau một t về nhũg lý d đũa đĩ anh qa Pháp trướ màn song anh pũ đĩ n đĩ thiế chuyê cầ ở trường lậ hay việ Grete kông một đĩ gặ mặ cũng chắg bao giờ nhắ đĩ mẹ người anh kắg đĩh, ở lại bê Đứ:

Giờ thì chị biế rằng đũb sẽ chắg bao giờ trở thành lậ đĩ hay bất cứ cái gì kác, rằng anh đĩ chắg bao giờ đĩ g gó cho đũg nghĩ a vào tiê pa trong nhà đĩ đĩ này đĩ nọ vẫ nhậ đợ, anh bảo đĩ từ bố mẹ vài trăm euro mà anh tiê ngay tặ lự kễ ko a truong, vào nhũg mó mỹ vị và nhũg bộ qầ n áo thà thãi cho bọ trẻ và chị cũng biế cuố cùg chị cũng tự thú nhậ rằng đĩn giản chị đĩ đĩ về nhà một người đĩn đũg cùg một đĩ trẻ mà chị pũ i bao bọ, mà chị kông thể tồg kứ và đĩ đĩn chị đĩ đũg cùg.

Đuyê đĩ như thế

Thĩnh thoảg chị lại mơ mộng rằng một tổ nọ chị về nhà và chỉ cầ lại mỗi mình Lucie, nhĩ nhảnh và hiề hà như hời nào vẫ đũ, kông có con lch pát rồg tuếh đ đũb kỏ xướg, và Lucie thồg báo vớchị hai người đĩ đũ một đĩ kông trậi.

Đĩ chuyê đĩ như thế Norah biế mình đĩ kông bao giờ đĩ đĩ tồg kứ đũa kỏn hà.

Hồ đũ, hồ đũ koay xỏ ra ao chũ

Người ta đều thêm một việc như thế

Chỉ có một màu mỡ có thể giải thoát chị khỏi họ bỏ g thich
chị và Lucie, đôi khi chị mơ tưởng, khỏi cuộc sống chung đặng với
cả nhà ái và ác tâm để tinh thần này .

Sống, chuyện là như thế rồi k có.

Chỉ đặng đi, mở hành lý lấy túi đặng đi vệ sinh, bước ra ngoài
hành lang.

Chỉ tịch âu lắng để chị như nghe được tiếng nói rành.

Chỉ mở cánh cửa mà chị nháng máng là cửa nhà tắm.

Nhưng há ra đó là phòng bố chị, nó trống trơn, cùng cái giường
rộng cỡ ngựa nể và vẻ bất động cả không khí cùng dĩ thứ
khác kiể chị nghĩ căn phòng không còn được sống nữa.

Chỉ men đi hành lang ra phòng khách, chỉ đứng ngơ ngác.

Chỉ ra vào không khí.

Chỉ chập chờn ở là ngơ và cảm nhận được tà váy ngủ đơn man
nơi hơn để gởi chị bước ra trước hiên nhà, để chân trần trải bề
xi măng hầm hắc nóng giãy là những cánh hoa vô hình rụng
xuống từ cây bụi để thụ mà cuối cùng chị cũng đi m người
mắt trông là trong một hy vọng hão huyền là sẽ không nhìn rõ
được gì sẽ không phát hiện ra trên chạc cây đến thối vệ ánh,
ánh lân tinh lạnh lẽo phát ra từ cơ thể gãy gập xuống cả ông bố
mà chị ngỡ như đang nghe thấy tiếng thở đều ở và không hề hơi
thở là não, và cả những tiếng nấc nghẹn ngào, những tiếng rên
tuyệt vọng không.

Chỉ đứng để bù đắp, chị toan cất tiếng gọi ông ta.

Nhung bằng tù nào đây?

Đi chưa một lần ở tù từ “đ” một cách vô tư và cũng không hình dung nổi mình đang rớt cái tên mình chỉ biết bàng hoàng.

Ý muốn gọi tên ông ta tặc nghệ trong cổ họng chị.

Đi trông ông ta há lý rất kỳ lạ trên chị hồi lâu, không nhìn rõ được khuôn mặt ông ta nhưng nhận ra đã từng nhận cũ mò tìm vào cành cây bụnhắt.

Ồ chị, người đến ông tàn tạ lạ, óng ánh muôn ngàn tia lửa bực

Đi tên xấu mồm khùng làm sao!

Đi những mong mau mau trốn khỏi ngôi nhà thuê lương này, ông lại có cảm giác một khi đã thuộc lòng trở lại đây và biết cách tìm vị cái cây bố chị vẽ vẽ ở trên, chị đã đến trách nhiệm cả mình xa quá mới chểnh mảng cái nhìn đã chỗ khác để ở nhà.

Đi quay lại phòng ông Sơn, từ bỏ ý định đi tìm nhà tạm, e sợ quá đi mở bài một cánh cửa phơi bày một cảnh tượng hay tình huống dở tuột chị về ăn năn.

Đi ngồi trên giường em trai, chị tăng tăng để thoải động trên tay, tư lự

Đi có nên thử gọi về nhà bà nữa, mặt là cái nguy cơ đến thứ bị tránh chúng đã về

Hay thiếp ngủ trong tâm thức tội lỗi là đã không rờ rịch gì nhằm ngăn ngừa một bất trắc nào để chểnh mảng ra?

Đi mong làm sao được nghe giọng Lucie một lần nữa.

Một ý nghĩ rùng rợn xoẹt ngang qua chị, bóng gợn ế nổi chị

qê mất các từ ngữ cụ thể nhưng cảm nhận rõ toàn bộ sự ghê rợn cả chúng: ngộ nhớ chị không bao giờ còn được nghe giọng Lucie nữa?

Và ngộ nhớ trong khi lao bỏ để nhà bố chị để lại chợ mà không biết giữ hai mẹ, hai lối sống khả hữu với chị nhưng bố sống này mặc nhiên gạt bỏ bố sống kia, giữ hai mối quý lý lẽ ganh đua nhau một cách bạo tàn?

Không trừ trừ thân nữa chị bám ở nhà mình rồi, d không ai nhắc má, ~~động~~ cả ~~đ~~o, vẫn với chị.

* * *

Sau một giấc ngủ chập chờn ngất ngủ chị trở dậy khi trở về hững hờ, xỏ chiếc váy màu tím và đi rồi ra tìm nhà tắm mà rõ cuộc chị cũng thấy ngay bên cạnh phòng浴室.

Đi đứng trước cho để tắm hai để bé gái.

Đi nhẹ nhàng để cả.

Đi lại trở về ngay sau.

Đi hai để bé gái, để tỉnh giấc, ngồi thẳng đồm đờm chặn, chiếu vào chị cái nhìn khác nghiệt từ hai để mắt giống nhau như đi.

Norah mỉm cười thì chào với chúng từ xa những bờ ngộ ngào chị vẫn thường rủ cùng Lucie.

Hai để cháu mày .

Một để nhỏ về phá Norah, một tia nước bọt thấm hại bắt xuống tấm chăn.

Đi là phòng mang trợ má, chợ búa chớ để để đi.

Norah đứng cựa lại, không bực mình mà chỉ thấy thấp thỏm không yên.

Đột ngột hỏi mình có nên làm gì cho hai đứa bé cô độc này không, và trong tư cách nào, người chị cùng cha khác mẹ một người mẹ theo nghĩa chung chung, một người bố tự thấy có trách nhiệm để lo trước một đứa bé mình gần đây?

Và chị lại cảm thấy trong lòng bồng bềnh một cơn giận vô cớ trước bố mình, gã đàn ông kinh sát sau bao thất bại ê chề vất vả ruồng thân vợ về và cho ra đời những đứa con ông ta không biết để làm gì các khả năng yêu thương và ăn ở người khác để hạn chế thì chớ lại như để bị vắt kiệt cho bà mẹ già mất đi lâu, người Norah chưa một lần giúp đỡ.

Ông ta, dĩ nhiên, đã từng tỏ chút tình âu yếm với Sny, cậu con trai độc nhất cả mình.

Nhưng ông ta cần một gia đình mới làm gì chứ người đàn ông không niềm thương cảm, thui chột, đờ đờ ấy?

* * *

Khi chị vào căn phòng bố thì ông ta đã đang ăn, ngồi bên bàn y như tổ hôn trước, trong cùng bộ trang phục sáng màu bạc phén và, trán cúi gằm xuống đĩa, háp háp háp để cháo yến mạch, để nổi chị phải chờ ông ta ăn xong, thành hình người ra sau như và gắng sức tốt bụng, thở phì phò và náo nức, mới nhìn thẳng vào mắt ông ta mà hỏi

- Giờ thì bố có con nghe xem có chuyện gì nào?

Chị, sáng hôm đó cái nhìn cô tránh hơn thường lệ

Vì ông ta biết chị đã phát giác ông ta trên cây pương to cỡ cò cò
la ư?

Nhưng có gì điề đ ại làm rõ ông là vô ỉ chưa từng cạ mà
vĩnh hằng tư thế cò hổ định hơn gấp bội bà?

- Masck ông ta là ỉ giọng rề

ỉ nõn nõn Norah:

- Ông uống gì? rà, cà phê

Bị kẹp c nhẹ nắm tay xuống mặt bàn trong ỉ nghĩ, b ững,
bà thần, đã ể giờ Lucie và Grete phải ỉ ể đ họ mà ab
thị ể ần, ể ngủ qê, d đ ể qắ cả một ngày trời vào bại
ngày đợ chẳng hay chớ và xô hỏng bở kông, nhưng chẳng
phải chị mở chính là ể đ hạnh, chỉ chu, k ể quá trớ, chẳng
phải chị mở chính là mụ ến bà riể róng đg như cái vai chị vấ
trách ab là mưu tính tròg ỉ lung chị đư?

- ỉ pên hê Masck và hỏ và mỏ chị một tách đ rồ

- ỉ t cuộc thì bố cũng cho con biết con đ đ ầy làm gì chứ chị
bình thần hỏ máu ỉ kông rồ bố

Masck vội vã đ kỏ

Thế là bố chị bắt đ thờ phỉ pò và kó nhỏ đ nõn Norah
chòm đ kỏ ghé ại gầ ông ta.

Bị đ g đ bng ngóg, nếu ỉ thì đ ỉ bng rú ại câu hỏ
cả mình.

- Ông phải gặp ny , ông ta pè pào.

- Ny đng đ ầu?

- ỉ ubeus

- Nhưng ~~Đubeusa~~ cái gì đó chờ

ông ta làm thỉnh không đẹp

ông ta thờ ơ bố đầu ơ, rũ rượi trên ghế bọg trương ề và
ngộ ngạ trong thứ mù xi rô ngò ngọ cả những bông hoa nở
bung bé

ừ ơ chị trông thấy, rượi rờ những giọt nước mắt chảy đi
trên má xám bạc cả ông ta.

- Là nhà tù ông ta thôi.

Đị bất giác thụt lại một bước, gầ như nháy ợg ề.

Đị thẳng thốt

- ~~Đị~~ làm gì ~~Đị~~ phải chăm b cho em la mà!

- Nó mới là kẻ phạm tội, chứ có phải bố đầu, ông ta là o thào,
gầ như không nghe thấy đợ.

- Tội nào? Ờ con ấ làm gì? Ồ ạy Đạ tồ bố phải chăm b
cho em, nuônấng em nê người la mà!

Đị trải chỗ cả mình, buông pịch người xuống.

Đị nuối ợ một hơi cạn tách cà phê ấg chát, bởg rồ và vô
vị.

Tay chị run ậ bậ ấ nỗi chị ấ cái tách vuột ra rơi ềnh
choang xuống mặt bàn thủy tinh.

- Vậ là lại thêm một cái tách vỡ nữa, bố chị nỡ Tổ ngày bố
phải mua bát đĩa mới trong cái nhà này .

- Thêm con ấ làm gì?

ông ta đợ đợ , hợ hợ ề, kuô mặt già nua hé hon tàn
tạ vì không thốnổi ra đ

Ông ta oàng oạc như rạ:

- Mascha con ở Rubeus

Ông ta đã giết là về phá cả hành lang, bở rờ kể như để ông tìm cách để không để chị nhận ra.

Móng chân ông ta đi ngoằn và vàng ệh.

- Thế ra là vì chuyện này, chị bình tĩnh nhỏ mà ở đây không có ai? Mà mong người để bở cả phải không?

Lung bố chị vậ vào cánh cửa, ông ta đã để mở nó ra từ phá sau lung, rồi đi trong hành lang.

Trước đây chị từng trông thấy trên một đồng cỏ Normandie một con dê già bị bỏ rơi vô mọ đi ngoài cở kiể nó gầ như bị giam lỏng tại chỗ.

Chị, ông ta, muốn thì vẫn còn có thể lung tăng chạy nhảy

On hệ với bở rờ giữa tríó chị.

Đã ai hay để gì có thể lung thứ cho bố chị việc không giữ được trên đó không phá và ông ấ.

Đến ba mươi năm trước, khi làm bở rờ bỏ mẹ họ cùng nước Pháp nơi ông ta chôn chân trong một vị trí bàn giấy vô vị, ông ta đã bất ngờ ra đi mang theo hoặc nó thặng ra là bất cứ có On y mới 8 năm bở chẳng lẽ nào mẹ họ chịu để ông ta giữ thằng bé khi ông ta nhận chìm Norah, chị gái và người mẹ vào nỗi tuyệt vọng mà bà chưa bao giờ thoát ra, ông ta đã cam kết bằng một bức thư bỏ lại trên bệ bở là sẽ trông g chòg thằng bé hơn chính cuộc đời mình, hơn chính các bì vụ làm ăn và tham vọng cả mình, và người mẹ đều khổ ấ ở ấ ấ bám cứng vào bở há đi tự

thuyết bọ mình rằng Ơn y ẽ có một tương lai xán lạn cùng những cơ hội mà rời ra một thợ làm ẽ tần thường như bà chấ muô ẽchẳng khả năng trao cho ẽ.

Norah không thể nào hồi tưởng mà không ẽg tìm cái ngày chị ẽthọ về và bắt ẽđầu thư cả bố

Hồi ấy chị tám tuổi, còn chị gái chị ẽ chín, và trong căn phòng ba ẽ trẻ ở chung, ẽ ẽc cả Ơn y ẽ biế mất - q ẽ áo ẽc trong ngăn tủ cái túego cả ẽc, con gấu cả ẽc.

Ý nghĩ ẽ tiên chị nảy ra là giấu biế bứ thư và, bằng một phương cách huyền ẽ nào ẽ ẽm nhận cái hiệ thợ về ẽ ra ẽ cả Ơn y và bố ẽo cho m ẽ không nhậ ra bất cứ ẽ gì

Thế rồi, trở ra ẽ bắt bứ cả mình, chị banh qanh vợ vẫn trong căn hộ chậ chội tổ tằm, choáng váng vì ẽu ẽ và hoảng bần, ẽg người nhậ ra rằng ẽ ẽ và ẽợ hoàn tất, ẽ ẽ phải cam chịu ẽ nh viế là chuyệ ẽ rồi và phải cam ẽg mà chịu, và rằng cái giờ kắ kũg kiế này, tuy ẽ không ẽ gì có thể làm cho nó chưa từng xảy ra.

Su ẽ chị bắt tàu ẽ ngàn tờ tậ tiện cấ tó chỗ mẹ làm việ.

Hồi tưởng ẽh xác ẽ từ g chi tiế thờ ẽn chị báo vợ bà chuyệ ẽ rồi, chuyệ ẽ phải i cam ẽg mà chịu, ba mươi năm sau chị vẫn không ẽ.

Ơn ẽn chị cũng chỉ có thể ẽi gầ, ẽ ẽ kuô mặ ngờ ngắ cả mẹ ki bà ngồi trê giườg Ơn y , ẽy ẽg bàn tay ẽ ẽ vuốt ẽi cho ẽ ẽng tám kẩn ẽủ giườg bằng ẽ xanh dơng ẽon ẽợ nhắ ẽ nhắ ẽi giọg chỗ ẽ như gỗ chuôg: thằg bé nhỏ thể

Ông xa mẹm ao đợ, nóm năm tuổi, cò béú mà.

Đế nơi hôn trước, hôn a u bố họ đ gò về ấ chị hí hửng, cò mẹ họ ngậ ấg nuố cay ấp ò theo ấ hòa hoãn và gầ như là nhỏ nhẹ ợ rằng gầ đn ông cảm ghế ợ đ i ề công kai la ế cấ đ mọ mố qan hệ nế ông ta thấy chính bà là ế yê ách.

Ông ta cho p ố Ớny nổ chuyê qa ấ thoại nhưng giê máy lại ki thắg bệthoáng nghe giọng mẹ à kó.

Thời gian cứ thế trở và tình cảnh cần òg kông ấg, chát ấg, xé ruột xé gan hà bã ng vào chát lệ thắg ngày, tan chảy trong nhịp ấg ề ề ấ ấ bị bị kuáy ấ vì một bức thư vượ về theo đg thả thuậ cả Ớny mà Norah và chị gái miế cuốg hời âm cũng khuô áo như thế ao cho, mẹ họ tính toán, bố họ thấy rằng cóho p ấ ấc nhiều hơn cũng chẳng hại gì

Trong con kó qấ, người pụ nữ lành hiề, ngày đi ấ ấ tỏ ra thể hiệ và giảo hoạt ấ cay ấg nhưg nào.

Ồ tiếp tợ mua áo qầ cho Ớny , xếp gọ ghế trong ngăn tủ cả con trai.

- Òo ngày thắg bắy về bà bảo.

Ông, rồi Ớny ế kông bao giờ trở lại, Norah và chị gái đ rõ chuyê ngay từ ề, đ guố trong bụng ông bố có trái tim đg đng, tình cảm hờ hợ chuyê gò ố xung qanh vào khuô ý chí ạnh òg cả ông ta.

Một ki đ qyế òh là Ớny nghiên nhiề thuộc về mình, ông ta sẽ bỏ b tất cả những gì có thể cản trở ham muố có cậ con trai đc nhất ồ.

Ông ta sẽ coi sự khác nghiệt cả cảnh đã xảy với Ông là cả con, nỗi khổ cả mẹ cậu là không tránh khổ nhưng chỉ nhất thò mà thò

Ông như thêm một bát nhũ và kung kiế

Norah và chị gái biết hỏi mẹ vẫn còn mong ngóng ngày Ông trở về rằng bà không lòng hể đợ nhũ tâm này

Ông nhất quyết không chịu để hàng bé ở Phá mghỉ hè

Ông ta là như thêm một bát nhũ, kung kiế

Năm tháng trở qua và sự nhũ nhìn đều ở cả mẹ họ chỉ đợ bù ở bằng đợ một đờ mờ Norah và chị gái ở thăm em trai.

- Sao anh không chịu cho thằng bé về thăm bố tôi chứ mẹ họ gào ở trong đợ thối, mẹ mé xệch đờ mè máo.

- Vì tôi biết cô sẽ không để nó ra đờ hẳn là bố họ sẽ đợ trả như thế ung đợ, tự tại, có ở còn thoáng khó chịu bởi chẳng g ưa gì cả những giọt nước mắt những tiếng ở gào.

- Ông, tôi thề.

Nhưng ông ta thề biết bà nói đờ bà cũng biết thế và, uất nghé, không thối thên đợ một đờ

Việc bố họ sẽ chẳng bao giờ buồn ở mắt tôi hai đờ con gái, việc ông ta sẽ không có đợ gì nhũ gì hòng giữ rịt hai đờ a lại bên mình rõ như ban ngày nhũ người mẹ cho bé Norah và chị gái ở đờ cử hai chị em đờ như những đờ pái viê đờ đờ cho nỗi ở nào mệnh mang cả mình, cho tình yêu pái nào nhạt nhẽ hình bóng hướng về cậu con trai mà họ hoả ông bố mờ gửi về một

bứ ảnh, chạ tôi, bứ nào cũng mờ muối như bứ nào, trê đ
ony lưo rạng ngừ ể ộ một ứ kẻ tổ một vẻ đ gây
choáng váng cùg tữê áo xa xỉ cả cậ.

Đ ngôi làng nghỉ mát bố họ mua lại ki nó cò xây đ rồi ứ
chữ toàn bộ theo đxa hoa, đng làm cho ông ta vôùng phát đt.

Đ ở Paris trong một chu trình vậ đng đ xúg nhưng theo
chiề nguợ lại như thể đ bất hạnh thì pải rơi tậ đy mớ thộ
mẹ họ ngậ trong nhữg vấn ề tiề nong, nợ nần, nhữg ờ ề vô
hồi ự trậ vớ các chủợ

Đ họ lâu lâu gửi một t tiề và mỗi ầ ầ một khoản khác nhau
kể gì cũng ầ m nguờ ta tưởg ầ ông ta đng cố gắg hể ứ
trong khả năng cả mình.

Đ ầ như vậ , bất nhấ, kúg kiế

Ông ta đừ biết ể đng cảm và ăn năn và, đ cả thờ thơ ầu
kông ngày nào kông bị cái đ giày vò giờ đy ông ta qyế chí
vớ vé và ộ trí thông minh ể bé cả mình làm việ cậ ự chỉ
nhần vun vé cả nả và qyề uy và ông ta kông cảm thấy có nhu
cầ pải tự nhủ đg: Mình xúg đng vớ nợ bở chắg bao giờ
ông ta có thoáng qạ gộ ầ một mớ hồ nghi về tnh chính đng cả
nhữg đ qyề ông ta đợ hưởng, cả ứ ứng tá chóg vánh
đ về

Đ mẹ họ thì đ đ, pân vân, tuyệ vọg, ề cúg giữ các
tính toán mà bà muố chính xác và đ ra nhưng kông thể chính
xác và đ ra vớ mớ thu nhậ cạ ba đng cả bà.

Đ pải đừ nhà, máy mẹ con chuyể ứng ứg trong một căn
hộ hai phòng trôg ra ầ ầ trê ố Pyrenees ầ đ học tử cả

Ông không còn đợi chất thân qua áo mỏng.

Hai cô thiếu nữ mười hai và mười ba tuổi là em ruột của cô chủ nhà, cả bố mẹ và ông đều rất thương yêu. Hai cô gái này cũng theo mình nỗi buồn rằng xơ cứng, phải chăng, sẽ né cả nơi chúng đứng đứng và thoát ra từ mái tóc cụ người không chú ý đến, từ bộ váy vải bò mua trừ hao khi còn rộng thụng thành sẽ mặc đợi lâu, từ đó xăng đến kẻ khổ, tứ thì làm nảy nở trong lòng ông bố một nỗi ghê sợ không có cơ vấn hỏi, nhất là vì cả hai chị em chẳng có ai ấy làm xinh xắn và cùng chi chít những mụn trứng cá, búp bính những kẻ bẻ thềm rồi sẽ biế mất cùng thời gian nhưng bố họ theo cách nào đó vẫn luôn thấy hiện diện ở họ.

Đó bố họ là như thế một người mà vẻ xù xì làm choáng váng và gợn bợn âu ả.

Đỉnh vì thế Norah nghĩ, ông ta sẽ thương yêu Ông hề trợ khả năng cả mình.

Đàn trai họ hiện ra trên ngưỡng cửa căn nhà, không rơi rụng từ cây bụi cỏ vĩ còn mỏng mảnh và thấp lè tè mà tựa xuống từ lưng con ngựa là cậu và thông dng cuống một vòng quanh vườn.

Đi đứng ở một chân xích là phá trước, vẻ trang phục cũng là vài thớ màu kem, từ một đống củi ngựa thợ thợ mũ rách.

Không có mùi hoa hồng nào vây bắt đứng người mảnh mẽ, mềm mại và thanh tao cả cậu, không có ánh sáng gì thường nào phát ra từ trong lòng ngựa trẻ trai chín tuổi hàng cả cậu.

Đi chỉ đến gần là đứng ở, tay vươn về phá các chị, tươi rộ hạnh phúc, rặng ngựa cậu lấp lánh và nhẹ nhõm bao nhiêu thì các

chị cậu nhặt xỉn và ị bậy nhiê.

Và trong số quãng thời gian lưu lại ở quê, bị chê
đồng chê eo, hai chị em nên nấp một đống xa hoa mà bình thường
chẳng đở nào họ hình dung ra nổi, còn ông thể hiện một đống ân
cần và giản dị tột cùng.

Trước mặt ông bình luận, hổ han, cậu để đáp lại bằng một nụ
cười nhu mì và một vài câu qua quýt, rồi bỗng bèn theo kẻ kiêu
hai chị em quê bằng đở là cả bình luận ấy câu hỏi chưa bao giờ
nhận được một đáp đở đở đả.

Đến nỗi thỉnh thoảng hai chị em chuyện về quê

Đi nhìn cả cậu mất hút vào khoảng không, mỗi đở cậu kể
đở đở

Nhưng biết hiện ở không là đi đâu, bóng cái cậu lại trở
thành cậu bé nhí nhảnh, hiền hòa, không chút tự phụ cậu bé mượt
mà, lành như đất mà ông bố ấp ủ trong một cái nhìn tự cao tự đại
và rõ ràng và ông ánh cậu với hai cô con gái bằng đở mới ưu tư
và chắc chắn, Norah bỗng đoán, mình sẽ hành động không ngoan
ki không nghĩ ông lại sau lưng, khi đi cậu ra khỏi ảnh hưởng tế
ngã của mẹ thứ đở biết hai cô bé sẽ thương thành hai nữ tu trò
đồng, hướng hồ ông ta lại chưa có và sẽ chẳng bao giờ có con với
người đến bà xinh đở mỗi trẻ ra đở bử, mới thô bỉ mà ông ta rước
về gần gũi hai hoặc ba năm trước, vắng vắng kể kể nhà những đở
đở không chán chường thì gấu gấu cả một nỗi u uẩn đở đở
không đở

Về đở nhà ba tuần sau đở Norah và chị gái thờ phào vì thoát
khỏi một đở đở mà ông trung thành với mẹ buộc họ phải bài xích

(Mẹ đã ng gặ kó kẩn về tài chính,” hai chị em đã tìm thấy can đảm thổ lộ với bố khi hay tin Sony được đăng ký vào học một trường tư thục danh tiếng, và ông ta đã đáp lại: Ô các con, ai mà chẳng gặp kó kẩn tài chính là chứ và đâu bng vì phải bỏ Sony lại mà đã

Đúng sống trên hiên nhà, một chân nhích lên trước và lần này thì từ đầu đến chân bộ trong trang phục cà thủ bóng rổ, bóng đá nách, cật gương cường nỗ lực từ biệt vẫn cứ du hiên, mượn mà, k bung và bộ tạt như thế để cho một sự run rẩy kể làm mờ đục cả run run.

Để họ cũng ở để thanh thoát và vươn thẳng, cái hông mảnh mai hơi vẹo sang một bên, đỡ cái bóng lưng thừa cả cây phượng non tơ.

Ông ta và để tay lên vai Sony là cật như co rút ngay người lại, cố thu mình nhỏ hẹp cỡ làm Norah chột dạ: Em sự bố, trước khi leo lên xe ô tô của Manour lái, rồi lại gạt phăng cái ý nghĩ chẳng ăn nhập gì với những điều mình mắt thấy tai nghe trong suốt quãng thời gian lưu lại đã

Quả tình là bố họ con người kông kiể nghiệp ngã ấy, lúc nào cũng tỏra ân cần với Sony .

Thật thì ông ta còn bộc lộ một vài cử chỉ âu yếm.

Đã vậy Norah vẫn gắng mừng tượng sự thất thê cả cật em trai năm tuổi khi thấy mình trợ trợ trên mảnh đất xa lạ, đầu tiên là một mình với bố trong khách sạn, kể đến là trong khu nhà thuê cấp tập mà chẳng mấy chốc đã được một lũ người hàng xóm ù ù kéo đến ở và khi là là để xác tín rằng cuộc đời mới cả cật đang mạnh

nha bố ừ và không ừ nào có chuyện quay về ừg bên mẹ và các chị, trong căn hộ chật chội ở quận mười hai cho ừ ki ừ vẫn là cả thế giới cả cả.

Thương em vô hạn, chị thấy cạn sạch ừg gánh tội ừ bị trước việc cậu ừ đợ bố cung nợg lại còn có hẳn một chú ngựa ừ trong vườn nhà.

Và cuộc ừg cả ba mẹ con họ ừg chết và tằm tổ, thanh bạch mà ừng hoàng thổ nhiên mang về thơ thớ và ừng thềm muố ừ với cuộc ừg cả ừny, cậu bé bị giam ừg đợ chăm bẵn nuôi chiề.

Mẹ họ háo hứ chờ tin, ừ nhậ câu chuyện ừ ừ mà hai chị em thuật lại theo nhìn nhậ cả mình trong một ừ cảm ừg rưng rờ

ừ bà phủ phủ xuống mà rề rĩ, nhắ ừ nhắ lại: Thế là mẹ mất thằng bé rồi, mất thật rồi! cứ như thể nê giáo đ và cuộc ừg sang tú ừny đợ hưởng ừ đợ xoáy giỡ bà và thằng bé một hố ngăn cách không thể vượt qua, ừ cả ki bà có gặ lại nó ừ chẳng nữa.

Đã thời hành vi cả bà đi khác.

ừ bỏ tiện làm ừ nơi bà nhỏ nhắ rồg rã hai mươi năm và bố ừ vắng nhà ban ừn và ừ cho hỏi ừ cả Norah ừ chị gái chẳng ai may mắn ngò vợ thì nhiều năm sau họ vẫn hiể ra mẹ họ chắ ừ nhậ làng chơi và ừ chính là, bất chấp về hứ hờ bà pò ra, hình thớ ừ biệ cho nỗi ừ muộn trong ừg bà trứổ.

Norah và chị quay lại nhà bố ba bà vào ừnè

Không bao giờ mẹ họ còn ừ tâm ừ ừ hai chị em trông thấy

nơi đã:

Bà tạo cho mình một khuôn mặt xinh xắn và khỏe mạnh, bỏ bán nghề mịn màng và bất cứ nào cũng phải tay mà rằng: Ôi dào, đừng gì mà phải bận bịu!

Bà mới này, về quê quê cay đắng này đã giúp bà gặp được mấy ông mà bà tìm kiếm và bà kể hồ với giám đốc một chi nhánh ngân hàng, cũng lý hồ, người đi giờ vẫn là chồng bà, một người dễ mến và không hề có một thu nhập phải nói là rất khá, thể hiện một sự tổ chức nhất định với Norah và chị gái, thậm chí còn đưa cả ba mẹ con cùng đi thăm Sơn lần đầu tiên theo đúng cả bộ.

Một chửa gặp con trai một lần ngày cô ra đi

Ở bảy giờ Sơn đã mười tuổi.

Và hay tin mẹ họ tái hôn là bố họ đi tứ ngổ bở mờ bà cùng người chồng mới đi chơi và tự bỏ tiền đi phòng cho họ nhiều tiền tiền tại khách sạn sang nhất thành phố chẳng khác nào, Norah nghĩ, ông ta ở bằng đi khi mẹ họ làm lại cuộc đời mới hề sợ bà làm bị chiến đật lại Sơn.

Và tất cả bộ họ hội ngộ như thế như một đại gia đình đoàn tụ êm vậy, Norah và chị gái, mẹ họ và chồng bà, Sơn và bố họ tại phòng ăn cả khách sạn, trước những món ăn tinh tế bố họ và người chồng không ở thì không hẳn nhưng trên tivi tranh luận về thể sự trong bộ con trai và bà mẹ ngồi kể nhau, la sang nhau những cái nhìn lên là, sợ hãi.

Sơn, như thường lệ vẫn xúng xính trong một bộ cánh vải thô màu trắng, lần đầu mịn màng mềm mại, tó húngá kể châu Phi.

Mẹ họ khoác gương mặt mới đanh lạnh, miệng lộ mác tó nhuộm vàng hoe hoả và Norah thấy rõ là bà cần nhá, khi hỏi Sony chuyện trường học và những môn họ cần ưa thích, sao cho không mất đi văn phạm hay ngữ pháp áp bố bà cho rằng Sony có học thứ hơn bà, tinh thần bà, và bà ấy làm hồ sơ và kể ở vì thế này.

Ở họ quan sát hai người vẻ mặt nguy hiểm như thể rõ cuộc ông ta cũng thuyết phục được hai kẻ thâm thù hà giải với nhau.

Không lẽ dĩ thời sự Norah tự hỏi bàng hoàng, cảm giác là thế ông ta đang tâm niệm?

Không lẽ ông ta tự thuyết phục được mình rằng chính Sony và mẹ chúng ta đã từ chối nhau ngày ấy năm trước?

Ở họ một hôm cách đó lâu lâu, trong một cuộc thoại đã đáp trả mẹ họ khi buồn bã để sự bà bảo ông ta mình sẽ vay mượn mua vé máy bay để thăm con vì ông ta không chịu cho thằng bé về nhà bà nghỉ hè. Hễ cô thò mặt là tổ chức cỗ thằng bé ngay rồi cứ lơ lơ tốt trước mặt cô cho cô coi.

Nhưng ông ta thuộc bại người có khả năng tự cố gắng mình chẳng?

Ở giờ ông ta ngồi ở chủ tịch bàn ăn, dục đứng, oai vệ lịch lãm để tao nhã và dĩ mặt lạnh lạnh ấm áp tình ân oán và niềm kiêu hãnh khi ông ta để chúng ta kuô mặt đứng yên cả Sony.

Norah để ý thấy em mình không một là nhìn thẳng vào bất kỳ ai.

Ở nhìn nhã nhặn, vu vơ cả cả lơ từ kuô mặt này sang

kuôn mặt khác không để lại ở đâu và cậu chú tâm, khi có người nói chuyện với cậu, nhìn chằm chằm vào một điểm vô hình trong khoảng không, nhưng không vì thế mà thờ mồm cười hay ngừng bộc lộ trên nét mặt một biểu hiện quan tâm hình thức trước tất cả những kẻ đánh mắt người ta đang nói với cậu.

Cậu để biệt tránh để bị cái nhìn căm bố bắt gặp, tóm lấy, Norah nghĩ.

Ngay cả khi ấy, khi ông bố ngăn cậu còn cậu nhìn sang hướng khác, Sny vẫn có vẻ thu mình lại, co về tận nơi ẩn thân cả bản ngã nơi duy nhất cậu có thể trú ẩn khỏi mọi phán xét hay tình cảm có thể đáng để mình.

Cậu trao đổi vài lời qua quýt với chồng cả mẹ rồi với mẹ kể ở chỗ này vì bà đã chạm đến phần chót những gì bà đem đến tiếng hờn.

Đến trưa lễ thứ, họ chia tay và đi về chỉ còn vài ngày nữa bà mới rời đi Sny và mẹ không gặp lại nhau là nào nữa và bà sẽ không bao giờ gặp Sny nữa.

Đến họ đã là một chương trình thăm thú hào nhoáng, thuê riêng hướng dẫn viên cùng lái xe cho mẹ họ và chồng bà rồi còn tặng hai người thân máy ảnh trong một băng-ga-âu thuộc ngõ làng nghỉ mát cả ông ta Dara Sam.

Nhưng mẹ họ lướt từ mọi thứ gửi trả cả hướng dẫn viên xe cô rồi đi ngày về sớm hơn.

Đến không rời khách sạn nữa, cứ vậy đi từ phòng ra bể bơi và cười tủm tỉm kể cả Sny, máy móc và xa vợ thân nhiệt như không, còn Norah và chị gái trở thành trách nhiệm để đi chơi đi

ông chồng cái gì cũng ung và chẳng bao giờ than vãn lấy một lời về bất luận điều gì và buổi tối cuối cùng, không biết đã bao lâu, hai chị em đưa ông ta đến nhà bố ăn tối và hai người đến ông hàn huyên ở tận hai giờ sáng, lúc đó là Lưu Ly đã hạ ngày tái ngộ.

Norah cảm thấy một cơn giận dữ ngột ngạt vì chuyện đó

- Ông ta đã mà mớ cháu, cô bé nhỏ vợ chồng cả mẹ trẻ đang vắng mặt, cùng một tiếng cười giả nhảm

- Sao cháu lại nhỏ thế làm gì có bố cháu, ông ấy ế mà thế còn gì

Thế là Norah tự mắng mình ngay vì suy nghĩ ác ý bực bảo để bố mình có thể dễ dàng trăn trở ở bên bạn cả người chồng kia chứ và cô bé chỉ còn thần trách cả hai người đến ông đã coi như không nổi ông tái tạo thần cả mẹ một lúc rồi nảy ra cái ý tưởng chế tiệt là để ông chồng ở nhà bố mình, có lẽ vợ hy vọng ám muội về một cuộc đời đẽ đẽ ợi mà chung cư này và mẹ sẽ được trả thù còn bố họ thì bẽ bàng, và tàn nhẫn cả ông ta bị lột trần và được chính ông ta thú nhận, trong khi chẳng phải cô cần hiểu rằng ông chồng lý tưởng này không thuộc về người ở mình rơi vào tình huống nào?

Đến tận tận hôm nay, mẹ họ chưa một lần gặp lại Tony, chưa một lần trao đổi thư từ hay điệ thoại với cậu, và cũng không bao giờ đến nhà để thăm cậu nữa.

Bên chuyện về ông cùng chồng trong một căn nhà ở khu phố nhỏ nhất ven đường và vợ Norah, thỉnh thoảng vẫn đưa Lucy về chơi với bà, mẹ dường như cười không ngừng kể từ chuyện đã đi một vụ cười nhu hòa, như là tách ra khỏi gương mặt bà, như là kể

Đề ề nh trước mặt bà, nụ cười bà tuột đạt cả Sơn và che
chối, cho nỗi lòng cay đắng cả bà.

Norah tiếp tục chuyển cho mẹ số tin tức từ ở nhà đợ từ Sơn
hoặc từ bố - Sơn dĩ d họ ở Luân Đôn, Sơn quay về ở ở nhà
bố vài năm sau đ - nhưng chị thường có cảm tưởng rằng mẹ
miệng vẫn mỉm cười ề vẫn gặt gù căng ờ ra ể không nghe
thấy.

Vậ là Norah càng ngày càng t ể chuyển Sơn vợ bà, rồi thờ
hở không ể gì nữa ki ờ thể là em trai chị, sau quá trình họ tậ
xuất ả, đ đ t về nhà bố ể một cuộc đ không sao lý giải nổi,
ăn không ngồi rồi, thụng, cõc.

Bao, chị đ bao ề thấg ki nhớ Sơn .

Bằng phải đg ra chị cầ năng ể thăm em hơn hoặc bấ
cậ vầy chơi ư?

Bằng phải, ể tiền tài xông xênh thuộc b đ đòng, cậ vấ
chỉ là một cậ béng thương ư?

Ồ chị, Norah, đ tự buồn chẩ ể trở thành lậ ờ, bao đng
cậ và ể kỏ ải chậ

Không ai chà tay giúp chị và cả bố ể mẹ chưa từng thể hiệ
cho chị thấy hạnh ậ về chị.

Vậ nhưng chị không cò thấy oán hận mà cò tự trách mình đ
không, bằng cách này hoặc cách khác, ể cứ giúp Sơn .

Và lýra chị đ cầm gì?

Một ác quỷ đ thụng ể bực cậ bé năm tuổi cả chị ể rồi
không chịu buông cậ ra nữa.

Ưa chị đi có thêm đợg?

Vợ là thân một là chị tự cất vấn mình, từ hàng ghé au chiếc Mercedes đến tuyề mà Maseck lái đ và vẫn nhìn thấy qua gương chiếu hậu trong xe, ki xe từ từ ăn bánh đ xa đê trê con đờg vắng hoe, bố chị bả thà đợg bê bờ rào, có đ đợg chờ cò lại một mình h đ đợg về bằng một nhịp vỗ cánh nặng nhọ, đợg bóg cây bợg vĩ, trê cành cây đợg tợg bị đ tợg cả ông ta tró hế vò và mài nhấ bóg - vợ là chị lại tự cất vấn, vò nhàu nhữg tờ giấy bố chị đợg cho, nhữg giấy tờ hành chính chi chít đợg má: chẳng phải chị đợg bợg đợg, vì đợg là chểh mắg đợg?

Điế Mercedes nhợp nháp ám bị cò ghé thì vương vãi đợg vạ bánh mì

Trướ đợg đợg hòng bợg chị nương nhợg cho chờg áy cả thả.

Norah nhòai nguờ về pá Maseck hợ nguýê nhân đợg vướg vào vòg tợg đợg.

Ông tặ lợg rồi cuờ kợg một cái, và Norah hiể rằng câu hợ cả chị làm ông kợg đợg má mớ và ông đợg trả đợg

Đợg cũng guợg cuờ nguợg nghợu.

Đợg chị lại hợ đợg ta nhợ?

Đợg rằng ông ta đợg phải nguờ có nghĩ a vụ nợ chuyệ đợg vớ mình.

Tâm trí chị bợg nhợg, bán bán.

Ngay trướ ki bo đợg xe, chị đợg thử gợ cho đợg mà kợg đợg, và đợg nhiê cả đợg thoại cố đợg ở nhà cũng reo trong koắg kợg.

Bị thấy nó có khả năng bỏ trẻ đi đi họ, cũng nó có khả năng cả ba vẫn đang ngủ mê mê ở nỗi tiếng chuông, khả khoản, không đợ họ đợ.

Vụ đang xảy ra chuyện gì đó đợ chứ

Bên chị có gì bên chôn.

Bị cũng ế thích thú biết bao nếu nó này đợ ả mình h trong bóng nhậ nhạng vàng rợ và ngát hương cả cái cây đi tước la.

Bị vuốt tóc ra pá au rồi vắn thành bú nhỏ gặ buông trĩ tràng xuống gáy và, ki vươn cổ nhìn bóng mình trong gương chiếu hậ, chị nghĩ chưa chấ 6ny đã nhậ ra chị bở chị chưa cộ hời họ gặ nhau tám chín năm trước, hai nếp nhăn hằ hai bên khó miệng cùng cái cằm bệ hơi chảy mà chị nhớ là thờ trẻ đi vùg vấ qyế lệ ể chốg ại, trong mặ cảm tội đi mơ hồ rằng các xếp thịt chảy ệ làm bớ chị ể tiế và rồi chị đã bỏ mặ cho nó thể thể nảy nở mà không ể nỗi quá ăn năn hổ ỉ, thậm chí có cảm giác mẫn nguyệ kiê kich là ềg kác, trước ý nghĩ rõ ràng rằng một cái cằm như thế ể tấn công trợ ể vào gu ham thích ợ mảnh mai cả con người thanh thoát la, bở chị đã qyế ể h ể mình tự d, qyế ể h buớ qạ mọ ưu tư chăm chấn chiề bng ông bớ chắg qyế h gì mình.

Và giờ thì ông ta, ông ta trở thành cái gì bị nuố chớg giỡ ớ mớng nính.

Bị ấ ể ề, chấp hợ hoảng bạn.

X chạy ngang qua trung tâm thành phố và Maşck giảm tốc đợ trước những khách sạn lớn mà ông ấy giợg trang trọng đợ tậ

cho chị nghe.

Norah nhận ra cái khách sạn nơi mẹ đã cùng chồng nghỉ mấy ngày, hỏi cậu họ trò xuất sắc Sơn có vẻ đang ở trước những thứ bừa bộn chờ.

Đi chưa từng tìm hiểu tới nơi tới chốn các lý do đã đưa Sơn về nhà bố trú ngụ sau khi họ xong khoa họ chính trị ở Luân Đôn, và nhất là vì sao anh đã, dường như là vậy, chẳng làm gì với cuộc đời hay tài năng cả mình.

Đi hỏi đi chị nhận thấy rằng anh may mắn hơn nhiều so với chị, người phải về họ và làm thêm tại một tiệm ăn nhanh, và không cho rằng ngoài đời ra mình còn có nghĩ avụ chăm b cho cân bằng tâm lý cả em trai, cậu thiếu niên đợ cung chiề hémợ.

Một ác quỷ đã thượg là bợg cậu ể rời từ đ không chịu buông cậu ra nữa.

Hả là cậu, thật ra, đã chịu đợg một sự trần cảm âu ấ - cậu beội nghiệp đợg thương, chị thần nghĩ .

Đúng lúc đi chị thoáng thấy Bob, Grete và Lucie, ngồi bên hiề cái khách sạn nơi ngày xưa tất cả bọn họ đã cùng ăn trưa.

Đi nhấn mạnh lại, lạnh toát xương ốg.

Khi chị mở cửa, Masck đã cho xe rẽ vào một phố.

Homen đờ bề, mù cả nên b vào tậ trong xe.

Masck không nổ thêm đờ nào nữa và kuồ mặt ông, mà Norah nhìn nghiêg, koác một vẻ ể đi, qau cợ gầ như bị tổn thương, như thể khi bắt ông lái xe ể Eubeus người ta đã làm mất mặt chính bản thân ông.

Ông đi xe trước các bức tường xám xịt cả nhà tù

Đi đứng vào hàng cùng một đêm các bà đứng bủ nhủ, trong cái nóng khô rang, hiu hiu gió và thấy ai nấy đều bị tú tay xách nách mang đi và hệ chị cũng làm theo vợ bịch ni ông Masck đã đưa mà bảo, đi đứng về kinh khinh xử phạt, là trong đó ông đi ăn và cà phê cho ông.

Đi, vì còn phải chờ chị và phải để cửa xe mở cho kẻ ở chế ngự, ông ngồi vào trong xe theo bố miễn sao người ta không nhìn thấy mặt ông.

Làm gì để nổi phải hổ thẹn như thế chứ sự nữ chị đã cự nự ông.

Nhưng rồi chị tự mình tự hỏi chẳng có gì đâu

Ông buồn nôn xoắn ngược đi chị.

Bố người chị nhắc thấy ngoài hiên cái khách sạn ở lạ thật chất là ai?

Đinh là chị, Norah, và chị gái hồi bé được một người lạ mặt nào đó hát đùng chằng?

Không đâu, chị chắc chắn đó là con gái chị và Grete cùng vợ chồng, hai đứa lại còn mặc bộ váy nhỏ kẻ sọc và đội cái mũ tiệp màu mà chị nhận ra không lẽ dĩ nhiên vì đã mua cho hai đứa hồi hè năm ngoái cùng vợ chị vẫn nhớ nổi ăn năn đi là ngay khi bước chân ra khỏi cửa hàng vì đó là những trang phục có vẻ thanh lịch thái quá đối với các bé gái, những thứ chị gái và chị chưa một lần được khoác lên người

Ông quên rồi sao ông là bạn chị gái chị?

Su qãng chò ê thê bê ngoài, chị ấ một cái bàn trnh hộ chiế và các giấ tờ bố chị ấ đả chớg nhậ chị có qyề vào thẳm Ớny .

Ới cũng chà lư ra cả túthợ pển.

- Ớ là lữ Ớ? một cai ngợ mặ bộ ðng pợ Ớ rách hỏ chị.

Ớng ta cớ mấ ðngà, qấ ê, mímấ máy la ỉa.

- Kớg, kớg, tồa chị cậ ấy .

- Ớy cớ ghi bà là lữ Ớ.

Ới đầnh rợ

- Tồa lữ Ớ nhưng, hôn nay , tồ chỉ ấ thẳm em tồ thỏ

Ớng ta pân vân, ấm Ới nhữg bớg hoa vàng ỉ ti ấ xuyế chiế váy màu ợ cả Norah.

Su ớ chị đợ ấ vào một pòg Ớ tườg nhờ nhờ xanh, ngắn ớ bớ một hàng chắn Ớng ấ trong ớ ấ tề tự đg ớ các bà các chị ấ cùg chị chờ chợ ngoài và hề

Về ặ gề chắn Ớng thì chị trớg thắy Ớny từ pắ bê ỉa căn pòg bứó vào.

Nhữg ngườ ớ cùg anh à chạy về pắ chắn Ớng và Ớ tứ rộ ê nhữg âm thanh rào rào kiế chị kớg Ớo nghe đợ câu chào cả Ớny .

- Ớny , Ớny!chị gào tườg ê.

Ớoáng mạy choáng mặ chị bấu chặ vào hàng chắn Ớng.

Ới tiế át ặ các mấ chắn Ớng pủ bị nhợ nháp ấ trớg cho rõ ngườ ðàn Ớg ba mươi ấm tồi em chị mà chị vấ nhậ ra,

hầu dưới làn da tàn tạ, bị chổ nổi eczema, khuôn mặt thon gầy và cái nhìn trù mếu, thoáng buồn đing, và khi anh mỉm cười với chị thì dường như vẫn là cái kẻ rạng rỡ nhưng xa vời chị thấy hiểu thể như thuở nơi anh và làm cổ họng chị thấy nghẹn bở chị từng có linh cảm và giờ thì biết rằng g nụ cười ấy chỉ nhằm lưu giữ trong bí mật và vẻ nguyê một nỗi thối khổ không có cách chi thoát .

Đu anh đi tìm tua tã hai bên má, cò tóc tai thì dựng ngược thành búi chỏn trê đầu.

Đáng sợ quá đê, chấ thể Sny nằm nghiêng khi ngủ

Đời tươi, vẫn luôn miệng cười tươi, anh nỗ chuyê với chị nhưng tiếng ồn át điâm chị không nghe thấy gì

- Sny! Em bảo sao em nó to đê!chị gào.

Ah gai gai hai bên thái dương và vầng trán mố thét vì eczema.

- Em cần kem bôi cho nó hả? Phải em bảo chị thế không?

Ah có vẻ ngàn ngàn rồi ấ Lữ đê theo kẻ chị có hiểu em thì cũng chẳng hiểu gì và hiểu kem thoa là câu trả đê cũng đợ.

Ah đê to đê giờ một tủy nhất.

Đã này thì Norah nghe rõ nòn một tên chị gái họ

Một con hoang bạn qe qe vờ ồng tâm trí chị.

Đi trê cả bụng chị ấy nữa ác quỷ cũng đã chển chệ thượng đê.

Đi cảm thấy ấ này không thể nào mô tả cho Sny hiểu hay gào đê với anh rằng chị gái họ vướng phải, như chính chị bảo thể kú má với rợ, vấn đề trê thợ tế nan giải tới mức chị không

tìm ra lối thoát nào khác ngoài việc đi nương nhờ một cộng đồng bí hiểm rồi từ đó năm thì mười họa mới gửi về cho Norah vài lá thư cuồng tưởng, phán kích, vô vị, và là những bức ảnh phô bày chị, gập guộc để phát hải, tó tai lượ thượ và bạc xỉn, cò mỡ dờ bặt vào trong miệng, đng chú tâm thiề ỉnh trên một miếng mứvuông cái bả.

Đi chào là chẳng về bà Sny: tất cả chuyện ấy là tại bố để cụt tay mấy mẹ con chị ki em mỗi năm?

Kôg, chị sao có thể làm thế chị sao có thể nỡ gì với kuô mẹ ngơ ngẩn la, vợ hai con má la trứng âu chế rịu bê trên đ mớ như bị bó rờn chính nực cười cả chúng.

Độc viếng thăm k thú.

Đội cai ngục để các tù nhân đi

Norah ngó đng hồ, mới chỉ có một nhóm phụ trở qua tính từ ki chị bước vào phòng tiếp chuyện.

Đi về tay về bà Sny, là vợ anh: "Đi ẽ quay lại thăm em" trong lá anh ẽ bước đi xa ẽ, bng ngỏg, ỏn đ về một cái quần cũ căng gang ẽ gổ và một áo bông d bả.

Ah ngoái ẽ lại và làm động tác đưa thà ẽ miệng.

- Đ có ẽy, chị lại chào ẽ, có đ ăn cho em ẽy, cả cà bê nẽ.

Tròn óg ẽ rã người

Norah bú chặ vào hàng rào ẽ ợ nẽ buôg tay ẽ ẽn ra bất tỉnh.

Đáng lúc đ chị ẽg người cảm thấy mình đng ẽ đi mà

không nhận ra, nghĩ là cái cảm giác truyệt diệu từ đấng nước ấm chảy dạt dạt khắp chân, xuống tận xương tủy nhưng chị không sao chế ngự được nó và ngay cả nhận thức về việc dĩ nhiên cũng nằm ngoài khả năng của chị.

Kính hoàng, chị rời khỏi hàng chắn ông.

Không ai, trong đấng người bạn xôn tấu về đó ra, có vẻ lưu tâm đến chị.

Một đợt sóng thần giập chốt gập bố chị bồng bềnh trào qua người chị hung tợn nổi rằng chị đi vào nhau lục lọi

Ông ta đã làm gì ông thầy?

Ông ta đã làm gì cả mấy mẹ con chị thầy?

Nơi nào cũng là chủ nhân ông, ông ta đờng bệ án ngữ từng người trong số họ vỡ vụn miến trừu tượng rồi và, kể cả có thành ma rồi chẳng nữa, trên thiên nhiên làm hại họ làm họ nghiêng ngả.

Đi bảo Ma Eckhà mình trước khách sạn B.

- Bác cứ về trước chị nõ cháu ở ven nhà, cháu ở taxi.

Đi ngược chính người mù khai cả nước tiểu thoáng chỗ đã bang đi chiếc xe Mercedes

Ma Eck chẳng nõ chẳng rằng, hạ khập cả trước xuống.

* * *

Đi nhanh hơn nhận ra là hiên khách sạn không một bóng người

Ấy vậy mà bóng đấng tử trẻ và đấng vĩ đại đứng vương vất, một phần chiếu khắp đo nhưng ấy nề từ sự hiệ tượng đi mua chước và vui vẻ cả họ để mở một hơi gió và kể vờ ấy chị là

chị đã ngước mắt lên để thấy trên đầu chỉ là bóng người sáng cả một con chim lớn màu nhạt, bay lạch và chệch vật, làm người xuống mái hiên hơi lạnh cả một quãng tối tăm xiết thường.

Một con giẻ lại nhỏ lên bốn ấy chị rồi xuống đi cùng bốn con chim bay qua.

Đi bước vào ảnh khách sạn, đưa mắt tìm quầy bar

- Tôi nhớ vô cùng đến Ganer, chị nhớ nhân viên kia.

Ah ta gặp đây là Norah tiếp về phía quầy bar, giẫm đi xăng đến chỗ nhợt nhạt tím tím màu rêu có họa tiết cảnh lá cây ánh vàng cùng bông cách vớ hai mươi năm trước.

Đi gõ một tách trà rồi đi vào nhà vệ sinh giặt rửa bàn và bàn chân.

Đi bật quạt bị giật trong bồn, vẫn lạnh rồi hơi một hồi đỡ máy hong tay từng cho khô

Đi ở đây đứng chờ mình ở quầy bar chỗ chị để ý thấy có một máy tính nhỏ mạng dành cho khách.

Đang rãi nhấp trà để trị lại thời gian bất định các tra cứu cần thiết và từ bàn mình vu vơ ngắm nhìn các nhân viên quầy bar đứng theo dõi trà cà ở màn hình treo trên quầy, chị nghĩ không có lẽ phải nào dành cho máy để con cả bố chị, con người độc ác ấy, nghiệp già bằng việc đợ ông ta ưu ái.

Đi Sny chính là để trả giá đắt nhất cho việc đợ hoài thai từ con người

Về phía chị, ô, đang nhiều chưa có gì hoàn tất, có thể chị vẫn chưa hiểu để dành lấy cho mình, cho chị hay cho Lucie, cũng có

thể con quý thượng trên bực chính bản thân chị, chị vẫn chưa
nhả ra là nó , chửi chửi mình cả mình.

Đi đến gần ba mươi tuổi rồi và tìm thấy ngay trong bài
Lưu trữ từ *Ánh Dương* một bài báo dài về .

Đi đọc lại bài báo và càng đọc càng những từ ngữ ấy thì
cảm giác kinh hoàng cả chị càng tăng lên.

Đi áp úng, tay bưng lấy tờ: *Đá* tờ *Sony*, *Đá* tờ
Sony, ban đầu không thể khả năng nhả ra em mình trong thế ghê
rợn la ròi gào như cơn bão chẳng bám vào các chi tiết ngày tháng
năm tháng, để nhả ra nhả ra, cảm nhận không cho chị hy vọng
rằng đây là một người trùng tên trùng họ

Mà ai khác có thể có người bố đẻ nhả ra trong bài báo
ấy?

À khác có thể có ngay giữa một chuyện rùng rợn như thế về
để mẹ vô tội mà bài báo nhả ra như một đống rác rưởi
cùng?

Đi than trách lên đời chị: *Sony* tội nghiệp *Sony* khổ khổ
cả chị, mà chị nuốt vào như một miếng thịt tươi bởi một phụ
nữ đã mất mạng, mà Norah lại thường bảo vệ các trường hợp có
phụ nữ chế nhạo như thế chứ không rủ rờ trách cứ trước để
phủ cả họ đi chúng có người sáng và đù hiên, có là những thằng
bằng thương bị một ác quỷ trên bực từ trước năm.

Đi cả thảy đứng trang chủ cả tờ báo lại và rời máy tính, giờ
chỉ muốn quay lại nhà bố mau mau chóng chóng để hỏi ông ta cho
ra nhẽ gào như vậy rằng nếu chị nhìn ông ta sẽ vĩ nhiên bay
mất mạng.

Đang đi ngang qua hiên khách sạn thì chị thấy ngồi chính tại cái bàn ban sáng là anh, Grete và Lucie đang chờ đợi bà vụ nước biap (*).

Họ đã chưa nhìn thấy chị.

Hai đứa bé gái, mặc bộ váy kẻ sọc trắng đỏ cộc tay vai bằng, xếp ly ngang ngực mà vẫn mua xong chị đã ân hận (không phải chị đã nghĩ bố chị sẽ tán đồng bà chợ này, tán đồng cái ham muốn mơ hồ biết mấy đứa nhỏ thành những con búp bê ngón tiều hao cả áo quần và đi Christie mũ tiếp màu, chuyện trò rộn rã, thảnh thơi lại tung về phía anh một nhạ xé mà anh đáp trả với cùng một giọng tức tưởi và nhínhảnh.

Và đó là em Norah nhạ ra ngay và vây bắt chị trong một cơn nô nao quá: vẻ nổi thưng thái trong công bố cả họ

Em nào sẽ bán khách thiết hành mạnh mà chị ngờ là anh coi mào và nuôi dưỡng chỉ bằng em vì có mẹ chị, Norah, còn một chuyện rắc rối em đều vào đây cả khi chị đi khuất?

Dường như chị chưa bao giờ biết bao bộ em trẻ trong vẻ bình yên chị đang thấy đây, đang ôm ấp em này.

Em bó gối hồng cả cái ô che nắng phản xuống làm em họ đứng cùng một sắc màu tươi mát, hồn hậu.

Ồ chị tự hiểu sao ác ý chị đã tự em đưa chẳng?

Em tiều lại gần bàn, em một chiếc ghế ra, ngồi xuống giữa Grete và Lucie.

- Anh Lucie và reo em và nhún em thom má chị.

Ồ Grete thì tức tưởi:

- Chào cô Norah.

Hai chị lại tiếp tục bàn tán về một nhân vật hoạt hình mới xem buổi sáng trong phòng khách sạn.

- Em nhìn thử thứ này đi ngon đấy, đồ ăn nó và đi về phía chị cố bắt anh.

Đưa gì chị đi thấy anh râm nâu, tựa như ánh nắng càng làm sáng hơn mái tóc nhạt màu anh nhìn chằm chằm xuống cổ và trán.

- Em chuẩn bị đi cả hai chị đi anh bảo bọn trẻ

Đúng rồi khổ bản và bá vai bá cổ nhau đi vào khách sạn, đi tóc vàng, đi tóc nâu, trong một vẻ thân mật mà Norah chưa bao giờ tin là có thể trở về bờ vì tuy tâm địa ý họ thật nhưng hai chị vẫn ngấm ngầm tranh đua chiếm vị trí em tiê trong lòng Norah và anh.

- Ah này, em trai em, em ấy à, Norah vội nói

- Chào cơ?

Đi hết thật mạnh lấy hơi nhưng vẫn không ngăn được mình võ ở trong những đống nước mưa ào ạt mà tay chị không đỡ được

Đồ ăn lấy khăn giấy lau má cho chị. Ah em chị vào phòng, vội về phòng chị.

Em nghĩ chị tự hỏi sao chị lại có thứ cảm giác thường thấy khó hiểu nghĩ a, khi họ ân ái, là anh miến cưỡng, là anh trả nợ tiền ăn tiền ở cho anh và con gái.

Đi ngay tại lúc này, chị cảm nhận nơi anh một sự dịu dàng mới âu ảng làm sao.

Bị ghìch ấy anh.

- Ông đang ở trong tù chị thông báo, giọng gấp gáp từ
quãng.

Đánh mắt nhanh để chắc chắn là hai đứa bé vẫn chưa quay lại,
chị kể anh nghe chuyện Ông, cách đây bốn tháng, đã để cô để
chế là ghê cô gái bố họ cưới về mấy năm trước, người Norah
chưa bao giờ gặp.

Bị nhớ hồi đó Ông có báo tin cho mình về việc cưới rồi về sự ra
đi của hai bé gái anh đã bỏ bố họ không nghĩ là cả thông báo
vớ chị.

Nhưng Ông không cho chị hay việc anh có quan hệ với người
mẹ kế cũng như việc cả hai đã tính chuyện, theo bài báo trên tờ
Ánh Đông, cùng nhau bỏ đi chưa bao giờ anh kể với chị rằng anh
yêu đến cuồng dại người phụ nữ cùng độ tuổi mình là, và rằng cô
ta đã từ bỏ anh, cắt đứt quan hệ và muốn thấy anh rời khỏi nhà.

Ah đã rình chờ trong phòng cửa, nơi cửa ngủ một mình.

- Em biết vì sao bố em không ngủ lại ở Norah nữa em biết ban
đêm ông ấy đi đâu.

Ah đã ở cô ta trong nhà nhem, đứng nép sát vào cửa, trong
lũ cửa cho con đứng ở một phòng khác.

Khi cô ta bước vào, anh đã từ phía sau nhảy xổ ra, tròng quanh
cổ cô ta một sợi dây phơi bọc chất để rồi để lại cho đến khi cô ta
tắt thở.

Tiếp đến anh cả thảy đã thi thể cô gái lên giường, rồi trở về
phòng mình ngủ một mạch cho đến sáng.

Toàn bộ chuyện đã anh đã tự mình kể lại, để thiếp ý với về
nho nhã hiể hiệ mà bài báo nhấn mạnh theo báo chí.

đồng chăm chú lắng nghe trong lúc khoảng nhẹ nhàng viên đá
chìm dờ dáy cổ.

Ah vậy quả Jean cùng em mi xanh dong nhạt phảng phất mù
bột giặt thanh kiế

Norah im bặt hổ hoảng trước ý nghĩ có khi chị sẽ lại đi đến
là nữ mà không hay .

Đêm giấc choáng váng, ngu ngơ để phải nộ chị cảm thấy khi
đọc bài báo lại trôi đi, ngùn ngụt nghẹn thở ngang bước che
kuất gương mặt Sny - dy mình bố họ không phải là thủ phạm
ao, kể quen thố thay thế vợ này để vợ khác, quen thố đa về
sống cạnh tấm thân ảo hóa, tâm hồn cả cõi một cô vợ trẻ nữ và,
theo một nghĩ a nào để bị mua về

Ông ta lấy quyền gì tiến đạt cả những chàng trai ba mươi tình
nuông thuộc về họ ông ta lấy quyền gì mà múi từ số nguồn mồi
tình is nồng nàn ấy, kể kể để ông ki eo trè để chà để láng
bóng thân cành to nhất cả cây pượng vĩ ?

Grete và Lucie từ khách sạn đi ra, mỗi để khoảng theo một ba
đ

Đúng ông lại gần bàn, chờ để ông xuất phát.

Norah ngẩn nhìn gương mặt cả Lucie, đêm ấy, nhưc nhỏ
và như thấy gương mặt thân thương la không còn ý nghĩ gì với
chị nữa.

Nó ấy , các nề thanh thoát cả nó ấy , nước đi râm nắng, cái

mũi nhỏ xinh, các bọ tó buông vờ xuống trán nó ấy, nhưng tình yêu trong lòng chị không nhận được nó

Bị và thấy rung động và thấy, trong vai trò làm mẹ bệ ếh, xa vờ

Mà chị yêu ế n ếh đố con gái mình ấy chứ vậ thì cái gì ấy?

Phải chăng đ n giản chỉ là chị tử nhọ vì cảm thấy đ ế nố sau lưng chị, bọ đg ợ vắg mặ cả chị, một mối hà hợ kăng kí giữ đob và bọ trẻ

- Nào, đob phán, mình đthộ anh thanh toán rồi.

- Đi đâu cơ? Norah ngỡ ngác.

- B anh ế không đai khách ạn, ế qá.

- Ắi nhiê rồi.

- B anh ế nhà bộm đợ mà nh?

- Vâng, Norah đpgiọng bómặ.

Ah hỏi hai đ bé xem chúng ế an ề đ đc ang cả hai ba đ mà không bỏ qê thứ gì chưa và Norah buộc phải ghi nhận rằng giờ thì anh biết nỗ năng vớ về đ đng cương q yế mà chị vẫn muốn thấy anh có đ.

- Thế đò trước bài vờ nhào? chị như vờ nh buột ra.

- Ế đ nghĩ Phợ nh rồi mà, đob đpthoáng ngạc nhiê.

- Ế không nhố

Bị run rộ, đeo bñ.

Mấy chuyện này vẫn lư nằm trong tền kến sát cả chị.

đob có đng nố chị không?

- Ôi em, chị nỡ chưa bao giờ thờ ợ ư ư con gái. Và giờ thì tự dưng có ậ những hai ế!

Đị bậ một tiếng cuờ gương ó ngược ngườ trước mấy gương mặt nghiêng trang vì có một ôg bố như thế và vì phải ế cậ ềng ta.

Đị một ứ ề từ ềng nhà ề chỉ là tàn phá và ềnh.

Đị gặ ề chú kó kẩn, trong taxi, ề chỉ ềnh xác nhà bố chị nằn ều.

Đị chỉ biế ề chỉ ang áng, tê ku ồ Để ề mà hai mươi năm nay biế bao nhiê ku ền cư ề đợ xây ợg nê chị kôg sao ềnh vị đợ, ề nôi có ề chị nghĩ, ki ề chỉ ai đợg cho lái xe, abb và bợ trề cho là chị ề ra tề ền tại cả ềng nhà ề người ề nờ

Đị áp tay Lucie trong tay mình, hế bợ chặ rồi ề vuố nhề nhẹ

Đị cảm thấy, bán bạn, tình mấ tử ề thờ nhữ yế ề - chị kôg cò ý thờ đợ về nó, chị thấy nguội ềnh, bòn chòn, tã tuợ ề kô cùg.

Kí cuố cùg họ cũng ề ề trước căn nhà, chị ề ra kỏ i xe và chạy bở ề trước hiê nơi bố chị vờ xuất hiệ vấ trong bộ qđ áo nhàu nhĩ, các móng chân đi ngoắg vàng vộ ềnh cũng vấ từ ề ềng màu hạt ề

Đề ta ềm ề i, pá ều Norah, vớ con mấ ề nghĩ k abb và hai bợ ềng ềnh ềnh ềnh kỏ cộ xe.

Đị hỏ ôg ta, nguờ co rún ề, xem họ có nghĩ ề trong nhà

đợ kông.

- Đả tó nầu là con gái con, chị nỡ
- Thậ, con có con gái à?
- Vâng, con có ể cho bả nh cháu cò gì
- Thế cậ ta, chồng con ấ à?
- Vâng.
- B con cướn hau thậ rồi ch?
- Vâng.

Đị nỡ ấ mà ông giậ ấ ấ, biế rõ thớ ề kuô bậ ám ảnh ông ta ấ mớ nào.

Thế là ông ta nhờ cướ an tâm, và chà một bàn tay thân ái cho đabb, rồi cho Grete và Lucie, ken vẽ ấ cả bộ váy chúg mặ bằng giọ g xã giao, mon trớ, nhậ nhậ mà ông ta ở đg ki ấ các vị khách d ịch qan trọ nhất đ thăm ngôi làng nghĩ đớg.

Su bấ trưa trong đạ một ề nấ ông ta cam chịu nhạ hình tham ăn tậ uống, chớ chớ ại bậ ngậ ra sau nghĩ ấ hơi, miệg há hớ, málm ừ, Norah ấ ông ta vào pòg Ớny .

Ông ta tỏ rõ vẻ ghê tở ki pải buớ vào đ nhưng, ấ ấ vì thứ ăn, kông thể làm gì kác ngoài việ thả bịch nguờ xuớg giuờg.

Ông ta thớ hự một con vậ đng háp hớ
Norah tậ nguờ vào cánh cậ.

Ông ta trở vào một ngăn ấ tử Norah ấ nó ra và thấy trê chông áo pòg cả Ớny bứ ảnh ông kung cả một cô gái trẻ

mãng, má phanh, má cuờ đing xoay b' vài nhẹ cả một tà váy trắng qanh ðchân thon ð

Đị thốh, cay đing, nghẹ ngào vithương cảm vớ cô gái:

- Ớ cuờ vợ nỡ làm gì chú? Ớ cò cần thêm cái gì nỡ mở đợ chớ

Đing ta giơ một bàn tay bạc nhượ và b' ớ Ớ mà ào ào rằng các bài họ đợ ð không làm ôg ta bận tâm.

Ớ, Ớ đ' ấy ại hơi thờ

- Ớ bảo con Ớ vì con phải bào chữa cho Ớny . Nó không có lỗi. Ớ ôg cớ ðe thu Ớ.

- Ớ chưa cớ ðe sao?

- Đưa, bớ ðe bảo ấy thờ Ớ ôg cớ ðe thu Ớ giở

- Không cớ ðe! Thế cò Dara Ớam thào?

Đị kó chịu vì giọng chính mình, cần cẩu, nanh nọ, cũng như vì cảm giác chị đing làm mình làm má vớ bố con người tồi tàn mà chị cố gắng chỉ d' y trì một mớ qan hệ đ' hưởng v' ạt.

- Ớn biế chị nớ giọng mền mỏg hơn, ban Ớn bớ ðe.

Đing ta nhìn chị trân trố hơi xé ang một b'ê, bằng con má k'á nghiệ và ạnh ðug cả ôg ta, h'ồ họ, hung h'ẩn.

- Dara Ớam pá ản rồi, ôg ta đ'p Ớ không cò gì ở ấy n'ê. Ớn phải b' cho Ớny thờ

- Nhưng ai ại làm thế b' con à chị em mà. Ớ bảo con bào chữa cho em thế ào bây giờ

- Đuyệ Ớ đ' bị cấm đ'ư nh'?

- Không bị cấm, nhưng không ai làm thế cả.

- Thế thì có vấn đề gì nào? Ông cần một lịch sự, đó là thể diện nhất quan trọng.

- Ông còn thương Ông không đấy? chị bà là bà, không sao hiểu nổi.

Ông ta cứ giằng người hai tay bung lấy mặt

- Đấy con trai này, ông ta thì hiền, là cả cuộc đời

ông ta ngồi ở bé bị và già nua, để gối co lên tận bụng, và Norah bất giác nhận ra rằng một ngày kia ông ta sẽ thành tro bụi ông ta, người chị vẫn nghĩ sẽ trong oán hận, người chị ngỡ là chẳng chuyện gì để chạm tới

Ông ta ngồi bên người, nặng nề đứng dậy

Mắt ông ta lướt từ ông bố gập gối nơi góc phòng sang tấm ảnh Norah đang cần.

- Ăn bà này, bà là một kẻ xấu xa, chính bà đã ve vãn nó nó thích gì thì nó làm hành vi của nó.

- Ông không nên quên, Norah rồi là, cô ta mới là kẻ mất mạng chính phải?

- Sony, nó sẽ bị bao lâu? Ông nghĩ sao? Ông ta hỏi về bản bạn tốt cùng. Nó không sẽ nổi giận ngồi tù mười năm chứ? Đã thế không?

- Cô ta chế rồi bố em sẽ bóp cổ cô ta, cô ta sẽ vô cùng đau đớn, Norah ào ào. Hai đứa bé gái, hai đứa anh ở đây, bố sẽ bảo gì chúng?

- Ông hãy bảo gì cả, bố có bao giờ nó chuyện với chúng đâu. Ông không cần nữa.

Ông ta ra vẻ ngoan cố bất cần.

- Sao cơ, không đây là sao?

- Ông này, bố cho hai đứa ra đi rồi, về bên nhà chúng nó ông ta và nõn vờ hát hàm vờ phá ảnh vợ

Norah, thối nhất, không chịu đựng nổi việc nhìn vào ông ta nữa.

Bị thấy mình như không còn bất cứ lối thoát nào, ông ta như tén chặt lấy chị, thật ra là tén chặt lấy tất cả bộ họ từ khi ông ta bắt có con, đng hẫ vào đng con đầu hung bạo cả mình.

Phải nhờ sức mạnh cả bng quyết tâm chị mới tự đứng dậy và tìm đợ cho mình chỗ đng trong một văn phòng luật sư sinh hạ Lucie và mua căn hộ, nhưng chị sẽ cam bng cho đ tất thảy để chuyện đ đng đ xuống, để con chưa từng bị giết khổ tay họ khi anh mỗi năm.

- Một lần con sẽ bảo bố bố mãi nhớ rằng con sẽ không bao giờ bỏ rơi con, bố chị phán.

Một vài bông hoa vàng ấy bả ra tám ga, từ trên vai ông ta rơi xuống và bị tám thân thủ cả ông ta chặt.

Đy giờ thì Norah thần hồn con quỷ ngồi trên bng con y phải nặng để cõnào rồi?

* * *

Đ ăn tổ hôn đ đ đ và bố chị đng trò chuyện rất tâm đ đ thì Norah nghe thõra từ miệng ông ta:

- Khi Norah cả bố đ đ đ...

- Đ nõ gì thế đ đ đ có bao giờ đ đ đ trong căn nhà này đâu! chị

h h.

Ông ta xé một miếng thịt to từ cái đĩa gà quay, giữ trong tay, thong thả nhai, nuốt rồi nói giọng thản nhiên:

- Không, bố biết chứ Ý bố là ki con ông trong thành phố này, ở GrandY off.

Thế là chị cảm giác có một túm bông má ngang cổ họng, tai chị bắt đầu kêu o o.

Giọng ab, giọng bố chị, giọng hai đứa bé đang tán gẫu với về bình b g thái quá, như đang để trở ra xa, trở nên gần như không nghe rõ, chỉ là những âm thanh ong ong bao xa.

- Thờ ỉ bố chị nạt nộ, con chưa bao giờ ở GrandY off hay bất cứ chỗ nào trên cái đất này.

Nhưng chị không chắc mình đã nổ ra hoặc, nếu đã nổ thì đã có ai nghe thấy chị.

Đi húc húc và cao giọng nhá b:

- Ông chưa bao giờ ở GrandY off cả.

Chị như mày vênh mặt thích thú

Đi nhìn cả ab, d d chuyển từ Norah sang bố chị còn hai đứa bé cũng đã ngừng ăn, để nỗi Norah thấy bắt buộc phải chen vào, rụt rè nói cái vẻ an ủi hòng làm nguốt tin mình:

- Ông chưa bao giờ ở ở đâu ngoài Pháp cả, bố biết thế cơ mà.

- Masck bố chị gọt.

Ông ta ra b bằng vài câu ngắn gọn và Masck đã tìm một hộp giày rồi đưa bàn cho bố chị b b vâng nói.

Ông ta lấy ra một bức ảnh nhỏ hình vuông và quay nó về phía Norah.

Giống như một bức ảnh bố chị chụp hình ảnh trẻ em có chú chó hay mèo, trông muôi muôi.

Ông ta đến xếp áo cho mọi thứ để nhuộm về mờ mịt và quay ngược lại hình ảnh.

Ông trai trẻ đã đứng trước một căn nhà nhỏ tường màu hồng và mái tôn xanh dương.

Ông mặc một chiếc váy xanh và quần ngắn vàng.

- Đây có phải con em, Norah nở thở phào nhẹ nhõm. Mà là chị con. Ở toàn nhà bỏ con vỡ nhau, mà chị ấy thì lớn tuổi hơn con chứ

Ông ấy không ngẩng đầu ông ta chà tấm ảnh cho anh, rồi cho Grete và Lucie xem. Phân vân, hai đứa bé lẻ về phía chị một ánh mắt mờ lung.

- Anh cũng tưởng là em cơ đấy, anh nó cũng một tí gì chứ
Hai chị em giống nhau quá.

- Ông cũng không giống hẳn đâu, Norah thì thạo. Ảnh này không thể

Chị ve vớ tấm ảnh trước khuôn mặt ông, kể
đều cả Lucie.

- Thế nào, có phải đây là mẹ hay không phải là mẹ nào?

Lucie gật đầu la ịa.

- Ông thấy chưa, bố chị nở con gái nhậ ra con anh.

Nó rồi ông ta thì trộm chị, hơi lẻ xé, bằng tia nhìn nghi

ngã và âm thầm mình.

- Em không biết chị em đã ở GrandY off à? anh hỏi với ý định rõ ràng là cứu chị - nhưng chị có cần, Norah nghĩ thầm, anh tỏ ra hào trong chuyện này đâu.

Phi quá!

Giờ chị thấy thế nào ngán.

- Không, em không biết cụ thể khi nào cho em biết việc chị làm hoặc những nơi chị đi để truyề bá cho cộng đồng cả mình. Thế chị con sẽ đi làm gì? Norah hỏi mà không nhìn thẳng vào mặt bố

- Đây là con, chứ có phải chị con đâu. Ông phải biết thế ở thế đã đưa con sẽ đi chứ ít nhất thì bố cũng phân biệt được các con mình mà.

* * *

Giờ thì kuya quyết để anh đứng ngủ lại, chị ra khỏi căn nhà ngọt ngào, mặt đã biết sẽ không tìm thấy sự thanh tịnh ngoài kia bỗng ta ở trong rừng ngo cây bụi vỹ.

Và chị nghe mà không trông thấy ông ta trong màn đêm thăm thẳm và tiếng lữ khúc phát ra từ cổ họng ông ta hay tiếng dế kêu ở trên cành cây nhẹ nhàng mà chị vẫn nghe ra và chúg khếch đi trong óc chị sẽ mới làm chị hiểu.

Đi đi gờ bắt đứng trước hiên nhà, để chân trà giẫm trên bề bê tông hâm hẩm nóng và ram ráp ý thức rằng ở tay mình, ở chân mình, khuôn mặt mình, thẫn hơn màn đêm, hắt đứng bang báng một vẻ sáng tà tà màu sẫm và rằng, có lẽ thế ông ta

thấy chị hề như chị thấy ông ta, chính ông ta, bm kom trong bộ quần áo sáng màu, khuôn mặt kẻ mắt chính cái bóng mình.

Trong chị để ra trậ quyết đấu giữ con thỏ mãi vì phát hiện ra ông ta và nỗi ghê sợ cả i chung chia cùng một bí mật với con người.

Giờ thì chị cảm thấy ông ta sẽ mãi hận hận với chị vì đã đi vào vào bí ẩn ấy, chị, người ông ta không hề chọn để ban báo về nó

Đó có phải là lý do khiến ông ta ra đi làm chị rối trí với bức ảnh chụp GrandY off ?

Đi thật chí cò không nhớ mình đã bao giờ đi chân đất như bây giờ chưa.

Đi tiếp dy nhất làm chị ấn bản, chị sẽ đi công nghệ, là chị gái chị và một chiếc váy chằng khác gì chiếc cả chị bởi mẹ đã may cho chị chiếc váy màu b để hoa vàng l ti từ tấm vải chị mua ở cả hàng Buchara.

Không thể có chuyện mẹ gạn may được để hai bộ váy từ mảnh vải đó

Norah vào nhà, đi hành lang cho đến tận phòng hai chị ở phòng nơi Grete và Lucie ở Masck đã ở

Đi nhẹ nhàng đi cửa và thứ mùi ám áp tỏa ra từ mái tóc trẻ thơ bất giác làm trào dâng lòng thù hận đã rồ ở chị.

Thế rồi nó trở lại và rồi chị lại cảm thấy b vợ, chai l không thể tiếp cận, như bị choán ngập bởi thế gì đó kăng kăng không chịu nhường chỗ cho bất cứ thế gì khác, một thế cứ thế thản

nhật, không phân tranh, chiến hữu ấy chị.

- U cie, con yêu, chú gà tía bé bỏng cả mẹ chị thì thần, và cái giọng vô hồn này gọi nhớ nụ cười cả Sơn hay cả mẹ chị bởi nó như không phải từ cơ thể chị phát ra mà từ trước mặt chị, ẩn hiện dần dần tách ra từ không khí và chẳng còn gì là rung cảm nữa trong những tiếng miệt chị vẫn nói

* * *

Đi lại để đi với Sơn, bị ngăn cách với anh qua một hàng rào mà họ phải, mỗi người một bên, thì miệt vào mở miệng mong nghe được tiếng nhau.

Đi bảo sẽ mang cho anh thuốc mỡ chữa eczema, thuốc sẽ được chuyển về trạm xá cho anh sau khi kiểm tra và Sơn bị cười bảo rồi anh sẽ chẳng bao giờ biết nó màu gì bằng chất giọng nhả nhả ở trung tâm của anh dẫu dùng câu chuyện là gì

Giờ thì chị nhận ra rõ ràng, bắt chước vẻ gầy guộc, những vết máu khô bộ ria bên sườn, không u mê cả em trai, chị gắng đi trên gương mặt vốn là chính bóng tối là gương mặt thánh thần, những dấu hiệu của đói bụng, ám hối là đau.

Tuy nhiên không có gì

- Sơn, chị không sao tin được chuyện này, chị bảo anh.

Đi chị nhớ lại trong một nỗi cay đắng nặng nề là chị chuyên nghe người thân cả tội phạm giải bày như thế với chị, thế này

Nhưng Sơn, anh thật sự là một dạng tình bơ.

Ah vâng là lý do về gái.

- Đi sẽ bảo chữa cho em. Đi sẽ là luật sư cả em. Đi sẽ có

quyền để thăm em nhiều hơn.

Ah bị ấ lư ề, nhợ hàng, dẫ cào la ịa hế má bị trán.

- Ồ này, kô g pải em ầu , anh bình thản nó ừ kôg làm đợ ề ác vớ cấ .

- ừ bảo ao?

- Kôg pải em.

- ừ kôg pải là giế cấ ư ầy ấ tộ ờny

Đợ rắg vào ờng ấ chị cảm nhậ đợ vị giế trê mỗ

- Thế ịai để giế cấ hả ờny?

Ah nhú nhú ấ vai xương xấ.

Ah bị ấ triền miê ừ tử anh bảo chị, vì một vài ể bị giam giữ trong ấ ngổ nghế cả trăm người chung đợ cái p òg giam to rộng này, ngày nào cũng đnh thớ một pà kắ pà cả anh.

Ah chỉ cò, anh nhệ miệg cườ bảo chị, mơ chuyệ ăn uống nế mà thờ

- à ôg ta, anh đp

- ừ?

Ah xác nhậ, lến qa lến bị ấ mỗ kô ể

ừ, nhậ ra là thờ gian thăm viếg ấ ể anh bấ ể nố gáp gáp

- Ồ ị nhớ kôg, Norah, hỏi em cò bé và mình cò ấg cùg nhau ấy, có trò chị em mình chơi chung, chị xố em ừ và đng đầ và ể một, hai, ba rồi ểg em ừ giườg mà bảo ấy là đi đơng, và em pải bơi ể pò chị nhừ kôg?

Ah bị kợ koan koái trong cổ họg, ể ngắ ra sau, và

Norah nhậ ra ngay, một cách đ ội, cậ bé miệg há hỏ mà chị
hắg ừ trê chiế giườg pừa xanh đơng.

- Hai bénh đ ờa ao rồi hả chị? Ah gặg hỏ

- Ông ta gử chúg về ô ngoại rồi, chị nghĩ thế
Đị nỏk đ ản, hàm cứg đ ừ đ ờa.

Đang đ xa ừ, au nhữg người tù kác, thì anh ngoái ại, về
nghiên trang, thỏ đ vớ chị:

- Bọ trẻ hai bé nh đ ấg, à con em chứ kông pải con ông
ta. Ông ta biế đ ừ chị hiế rồi ấg .

* * *

Đị ải buớ hồi ầu, đ ừ nắng trưa gay gắ đ và hè nhà tù
kông cảm thấy có đ ời hơi sứ ra gặ Mắck đ ừ đ ừ chị trong
xe.

Mộ thứ, rỏ cuộc, vấ theo đ ừg trậ tự chị nghĩ ,pán chán một
cách ạnh ừg.

Đố cừg chị cũng thấy mìn h như đ ừg nhìn chòg chọ vào
mắ con qử đ ừg đ ừg em trai, chị nghĩ :mình ể bắ ông
ta pải kác ra, nhưng à chuyệ gì mớ đ ừg chứ và ai có thể pạ
đ ừg đ ừg bị tuớ đ ừg bao năm trờn nay?

à chuyệ gì?

* * *

Mắck đ ừg theo một con đ ừg kác đ ừg trình qen thuộc, đ ừg
chị nhận ra mà chẳng ể tâm gì nhiề, nhưng khi ông ta đ ừg xe
trướ một chái nhà nhỏ màu hồng mái tô xanh đơng, tất còg tá
rồi co tay đ ừg đ ừg gổ chị qyế đ ừg đ ừg không đ ừg thêm câu hỏ nào,

Đã không dám tiến một bước nào về phía cái bẫy có lẽ đang giăng ra không chờ.

Đấy giờ thì chị, vì Sơn cũng như vì chính bản thân chị, phải là một nhà chiến lược mạnh bạo và khôn khéo.

Đã thoát ngoài tầm mắt mình được nữa.

- Ông bảo tôi chỉ nhà này cho cô Maeck thông báo, vì đây là nơi cũ ngày xưa.

- Ông ấy nhận đây, là chị cháu, Norah mới chính.

Đã chị lại từ đó xem căn nhà nh?

Đã rõ với chính mình, Norah liếc nhìn mấy bức tường màu hồng cũ kỹ, đi hành lang hẹp đã đi ở mặt tiền, những căn nhà lân cận kiên vững có vẻ còn mới mẻ đứng trước.

Đã xem ảnh nhà chị không ngăn được tâm trí mình, chị nghĩ, nhận ra chỗ này.

Nhưng liệu không trở nên nơi xa vắng hơn ư?

Không phải, phía sau những bức tường màu hồng nhạt, có hai căn phòng nhỏ lát đá xanh thẫm và, lùi sâu hơn, một góc bếp bé xíu ở dưới gác.

* * *

Đã nhận thấy, số cả bề tổ bố chị và đả đả thích thú tranh luận với nhau và, kể cả không thể giả đờ quan tâm để bọn trẻ bố chị vẫn gò mình chỗ chỗ lại nhả mặt với hai đứa một cái, coi như để mua vui cho chúng, nhưng theo đó là những âm thanh gây cười từ miệng phát ra.

Ông ta có vẻ ảng khoái, gần như là vui vẻ như thể là, Norah

nghĩ, chị đã cất cho ông ta gánh nặng khủng khiếp từ tình trạng tù đày cả Sơn và ông ta chỉ còn việc chờ chị giải quyết tình hình, như thế chị đã lãnh trách nhiệm đạo đức còn ông ta đã viết để giải thoát khổ nó

Đi cảm thấy, trong đó ông xử cả bố chị vợ bỏ trẻ ngàn là một thái độ nhỉnh nhợ bản thân chị.

- Mắc đã chỉ cho con xem căn nhà chưa? bỗng nhiên ông ta hỏi chị.

- Ờ, chị đi ông ấy đã chỉ cho con ngõ nhà chị con ở ngày xưa.

Ông ta cười nhạt, cảm thông, từ đó.

- Ờ biết ông ta tiếp tục con ở GrandY off làm gì bố đã nghĩ và nhớ rồi.

Đi xây xấp mồm mào, thấy mình đã ghé chạy trốn ra vườn.

Ờ chị kn mình và, nghĩ về Sơn, để lại những mảnh vỡ và ngò vạ, những muông piề và chán nản.

Ông ta có nỗi gì cũng không nhìn nhò nữa, bởi chị ở bất ông ta kạc ra.

- Ông ở ở gà bố hơn, đg thế Ông koảng, bố không nhớ rấn, hai tám hai chín tuổi giấy.

Ông ta bực bực với giọng thuộc bại lập ông nhất.

Ừ như ông ta muốn phá bỏ mọi hiệ để giữ họ

đab và mấy ở trẻng tai h và Norah cảm thấy rằng trước ba người la cử chỉ nho nhã cả bố chị, uy quyền tuổi cha chú và tàn đ từ pong thái đnh đc ếm bảo cho ông ta một uy thế mà

chị không còn nữa.

Giờ thì ông cả về in bôg ta và nghi ngờ chị.

Không phải học đảo?

Và không phải là tất cả mọi nguyên nhân giáo dục cả chị đang bị phản bác, trong vấn đề nghiên cứu chấp quyết cả nó?

Đó nếu họ cho rằng chị đã trốn tránh, giấu giếm hoặc quên đi theo lẽ thật sự cụ, chị càng mang bộ mặt tội lỗi vì đã đi hổ và tạt ca, trong cuộc sống họ chia sẻ cùng nhau, một sự nghiên cứu chỉ chu chuyển.

Nhưng học không đảo?

Một hơi nóng ẩn trườn đi chị, len lách giữa mông chị và ghế

Đi vòng mạnh tà váy.

Tuyệt vọng, chị chà mấy ngón tay ướt vào khăn ăn.

- Muốn biết sống bên cạnh Ông và bố thì như thế nào, bố chị nỗ lực giảng dạy, nên con thuê nhà ở Grand off, bố đoán con muốn tự lập thôi vì từ nào bố lại không chịu đi con về ở cùng. Ông lại cũng không lâu ẩn, nhĩn đó con đã tưởng tượng, bố không biết nữa, những mối quan hệ kể như ở chỗ con bây giờ người ta tổ ngày lễ lễ tâm sự hổ tiếu, vẽ ra đi mọi bại vấn đề và mở miệng là nỗ lực vỡ thương, nhưng mà bố thì bận trăm công nghìn việc ở Dara Sam, và lại đây cũng không phải kể cả bố chuyện tâm tư tình cảm. Không, con ở lại không lâu ẩn, con thất vọng thì phải. Đó không rõ ẩn m. Mà Ông hỏi đi không đợ sang ứ và cả em cũng làm con thất vọng.

Bị không cử động, cố không để bị chú gì trong sự khổ khổ cả mình.

Bị gác chân lên thanh ngang dõng ghé

Kuôn mặt chị nóng ran, gáy bỏng rát.

Bị không ngẩng lên, không gì giữ nguyên mặt cúi xuống và nán lại chờ để ai ai này đến rồi khổ bản, sau đó chị mới vào bếp tìm giẻ lau nhà.

* * *

Tối hôm đó chị ra ngoài hiên trước khi bóng đèn đã xuống, biển ếch thấy bóng mình ở đó đứng thẫn thờ, bất động trong sự chờ đợi nhẩn nại, bất chợt từ từ nhảy lên.

Ông ta vẫn sáng bóng như thường trong áo sơ mi đen.

Ông ta lễ nhàn bộ váy màu be mà chị đã là phẳng, bí u miệng rồi nở gè như là một bông:

- Ủ này con đi lên. @đầu, con biết mà.

- Ông bảo con là bố đã bóp cổ dì Norah rồi đứng trước ông ta và nở ra.

Không một thoáng run rẩy, không ánh mắt sang hướng khác, ông ta vẫn nào ãng ở chỗ đã chìm trong tiền thứ về màn đèn đứng tới và bng hăm hở cả chính mình đứng gập lại nơi trú ẩn tổ kiến trên cây pượng.

- Sony khẳng định là d nó cuối cùng ông ta cũng cất đi, như thể bị gạt nhớ về một thợ tại đây chán ngán. Nó chưa bao giờ và không bao giờ nữa là khác đâu. Đỉnh đầu nó

- Nhưng sao lại thêm một thợ nữa, chị à, nghe ngào.

- Ông già rồi, con gái. Ông có hình dung nổi bố ở Rubeus không? Thờ nào. Mà theo bố biết con có ở đâu. Ông biết gì chuyện ai đã làm gì nào? Không gì hết Sny đã thú tội, họ kết cuộc tra bị rồi, vậy thờ

Giọng ông ta càng lúc càng thấp xuống, inhj xa xăm.

- Ông trai tội nghiệp cả ta, ông ta ào ào.

* * *

Trong buồng ngủ biết thành phòng làm việc tạm thờ chị ở từ không biết bao nhiêu hồ sơ đản vắn cả Sny

đồng và hai đứa bé gái đã quay lại Paris còn chị về ở trong căn nhà tuồng màu hồng mái tô xanh, sau khi đã thả thuê vợ ông nghiệp trong văn phòng để bảo chữa cho Sny

Và thỉnh thoảng chị ngước mắt khổ tập hồ sơ khoan khoá i ngắn nhìn căn phòng nhỏ màu trắng trắng trơn và chấp nhận ý nghĩ là chị, mười năm trước, có thể đã từng ngủ trong chính căn phòng này, bởi giờ đây chính thứ thờ nhận khả năng để vợ chị còn đơn giản hơn là chối bỏ nó trong khi hãi và tứ giạ, từ mức chị không chú ý để mình bị xâm chiếm bởi cảm giác quen thuộc có khi còn ết từ việc chị đã nấn trải trong mơ về chị đang ết trong thờ tại.

Bị ở ở một mình trong ánh sáng chấ chan tràn ngập căn nhà xa lạ, ngồi trên cái ghế km bại ánh bóng cúng đờ và lạnh toát, và cả cơ thể chị đang chùng xuống nghỉ ngơi và tâm trí chị cũng đang bị nghỉ như thế

Bị hiểu chuyện đã xảy ra trong nhà bố chị, những người này

hay những người lạ chị sẽ hiểu như thế chị sẽ là lựa ngôi là
bạn từng người một.

Đến đây đã nổ vỡ thân phận: Tôi trốn trong phòng từ tôi
trong cái hố giữ tủ quần áo và góc tường và tôi sẽ chọt trong tủ
đạn để tôi lấy ở ngăn tủ dưới chọt ra bát trong bếp, một mảnh
sắt bị từ đây phơi quần áo ngoài vườn. Tôi biết cho bạn trẻ đi
ngủ xong cô ta sẽ về phòng một mình vì tổ nào cô ta cũng làm như
thế và tôi biết bố tôi sẽ không vào vì ông ấy thờ không ngủ trong
phòng này nữa, tôi không thể nổ ông ấy ngủ ở đâu, tôi biết nhưng
tôi không nổ được. Điều đó có nghĩa là tôi đã tính toán hoàn hảo
hành động của mình, tôi biết từ tôi sẽ tiến về phía tủ quần áo và thật
sẽ để tôi thò tay đây quanh cổ cô ta. Cô ta khá cao nhưng lại
mảnh dẻ và không khỏe lắm, cánh tay cô ta gầy và yếu, cô ta sẽ
giãy giụa một thời tôi biết thế Tôi đã từng ghi chú cô ta vào sổ
trong căn phòng này để biết là sự mạnh mẽ của tôi là vô biên
bên cạnh sự yếu đuối của cô ta, tôi thường ôm cô ta mà. Cô
ta gầy sẽ nổi khi ôm cô ta tôi gầy như có thể chạm vào vai mình.
Thế nên mọi sự sẽ ra đời như tôi trừ lệ. Cô ta bước vào, đứng
cạnh lại, đi về phía tủ và tôi vươn người về phía cô ta và đã làm tôi
điều đó học cô ta khi nhìn cô ta, cô ta gắng sức lấy tay đây thì
vòng quanh cổ nhưng lại yếu quá rồi. Nhìn người cô ta đứng
xuống, tôi nhắc cô ta đứng lên giường. Tôi ra ngoài, đứng cạnh, về
phòng mình. Tôi bơm căng hết chỗ bóng rồi vì tôi nghĩ chắc còn lâu
mới có người bơm chúng ta mà tôi thì thấy sẽ chịu hơn khi chúng
đợ bơm căng đúng cách. Tôi đi ngủ và ngủ một thời đến sáu giờ
bạn trẻ sẽ không cần làm tôi tỉnh giấc. Bạn chúng đang phòng mẹ

và tiếng chày gõ đầu gối thối rữa. Một lát sau, cảnh sát đến và
tổ kể lại toàn bộ chuyện như hôm nay tổ kể ông nghe. Động cơ
của tổ mẹ ghê và tổ chày tởm nhau ba năm rồi. Ông bằng
tuổi tổ và đây là lần đầu tiên tổ đem ông yêu một người. Tổ yêu
cô ta không gì trên đời ánh trăng. Khi bố tổ lấy vợ và đưa cô ta về
nhà, tổ đã phải bỏ cô ta ngay. Quyết tâm không kén, tổ thấy
mình tội lỗi và nhớ mãi. Nhưng cô ta chấp lại tình cảm của tổ rồi
chúng tổ bắt đầu quan hệ. Vợ tổ đã là lần đầu tiên, tổ đã ở ở
tập bảy, trước đó chưa đem bao giờ. Tổ thấy cô xinh đẹp và
vui tươi, tổ hạnh phúc tột bậc. Ông ta đi bên và tổ nghĩ rằng
đây là cả tổ tổ đã quyết định với bố chúng vô cùng, tổ hạnh
phúc như thế vì bố tổ không phải buồn tủi chuyện gì cả, tổ không
còn sợ ông ấy nữa, còn ông ấy không can thiệp vào chuyện của tổ.
Nhưng cô ta lại bắt đầu mệt mỏi vì tổ ông ta không đủ khả năng yêu
thương tổ số phận cô lại giống như tổ ông ta không hài lòng,
bắt đầu ghé cái mặt tổ ông ta bảo tổ phải ra khỏi nhà, tổ đi chỗ
khác mà sống. Nhưng tổ đi đâu được và làm gì được và có ai để
yêu thương đây? Trong ngõ nhà cả bố tổ ở nhà mình và tổ theo
cách không thể đảo ngược, hôn phối với vợ cả bố và con bố chính
là con tổ ông ông, các bí mật cả bố cũng là cả tổ vì thế tổ
không thể giấu được bất cứ chuyện gì là tổ không biết.

Và cô gái trẻ Khay Demba, mười tám tuổi, thì nó Tổ đang ở
trong bếp thì nghe tiếng hai đứa chày nó nó ồn ào. Tổ ra khỏi
bếp và đi về căn phòng có hai đứa đang gõ đầu gối thế đó gõ ở cạnh
giường, đứng thẳng, còn mẹ chúng thì nằm đi, tổ thấy mặt bà ấy
màu đỏ và màu khuôn mặt không giống như bình thường.

Đồ bố họ Tô là người đã tự tay gây dựng cơ đồ và tỏ cho rằng mình có quyết tâm hành động chứ không dễ dàng. Mẹ Tô không tác động cản trở, quanh Tô ai cũng tay trắng, chúng Tô cũng ở nhờ bố toan và khéo vun vén nhưng đi từ hàng ngày không xứng với những nỗ lực trí tuệ ngày ngày bỏ ra. Tô đã đi họ bên Pháp vì Tô là một gã thông minh sáng láng rồi Tô trở về cùng Sơn con trai Tô lúc nó năm tuổi, và Tô lao vào làm ăn. Tô mua lại một ngôi làng nghỉ dưỡng đang xây dựng ở Dara Sam và Tô đã làm cho nó trở thành một nơi năng động sôi nổi và thịnh vượng rồi may mắn lại ngoảnh đi và Tô phải chia tay Dara Sam và, như tình trạng hiện nay, Tô phải đóng đăm bạc trả tiền, chuyển đi làm Tô bận bịu tấp nập và Tô chẳng còn nhiều kiên nhẫn, còn chẳng bao lâu. Tô về nhà mình thì được tiếp đãi bằng những tiếng gào thét ấy. Nếu Sơn con trai Tô khẳng định nó là tác giả cả hành vi đi Tô nghiệp mình thể tất cho nó bởi Tô vẫn luôn yêu thương nó như con trai Tô và như nó vốn thể chính bản thân nó mà đi thỉnh thoảng người ta lại đi ra tiếng vào: Ông trai anh chẳng sử dụng gì để trí thông minh cả nó cả, nhưng nó đã sử dụng thứ nó có thể hoặc muốn sử dụng và đi không phải là chuyện cả Tô Tô ghi nhận là nó nỗ và Tô nghiệp mình. Vợ Tô đã phản bội Tô chứ nó thì không. Đó là con trai Tô và Tô ghi nhận và thông cảm việc nó đã làm, bởi Tô nhận ra bản thân mình trong nó Sơn con trai Tô tốt hơn Tô nó vượt qua mọi con người Tô biết về sự cao quý trong tâm hồn, nhưng Tô nhận ra mình trong nó và tha thứ cho nó Tô nghiệp mình trước những điều nó khẳng định, Tô không nỗ gì thêm, không nỗ gì khác, và nếu từ nỗ cả nó có thay đổi Tô cũng sẽ thuận lợi y như thế Đó là con trai Tô và Tô đã nuôi

nặng nó chỉ vợ thôi Vợ tôi, tôi không nuôi nấng cô ta. Tôi không hiểu cô ta và không thể tha thứ cho cô ta và mối hận trong tôi sẽ không bao giờ cạn trước mắt bà này bởi cô ta đã sỉ nhục tôi trong chính ngôi nhà của tôi mà chẳng nghĩ đến

* * *

Điê tàn, khi bóng mát đã xuống làm dịu phố xá, Norah đã thăm Sơny .

Ngày nào chị cũng ra ngoài vào cùng một giờ để chế nhạo nhanh nhẩu cả bước chân đến hồ để đi ra về.

Và chị đã xếp ở trong những câu chuyện hồ Sơny , biết trước anh sẽ chỉ trả lời chị bằng nụ cười và, về lòng quyết tâm bao che cho bố anh sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng muốn chứng tỏ cho anh thấy rằng chị nhất định, chị, sẽ cứu anh và như thế sẽ hiên ngang đối diện với ta.

Đi hào hứng bước đi trên con phố thân quen và tâm trí chị thư thái, cơ thể chị không còn làm chị bất ngờ nữa.

Đi chào một bà hàng xóm đang ngồi trước cửa nhà, mở miệng: Mình có những hàng xóm sẽ thương thật đấy , và nếu người này hay người kia, nếu ông bán bánh mì người bạn hay bà già bán nước xôi ở ngoài phố tán chuyện với chị về bản thân chị cứ như họ đã biết chị mười năm trước thì chị cũng không lấy thế làm tổn thương.

Đi chấp nhận điều đó khi cần, vô duyên cỡ như một điều kỳ bí

Tương tự như thế chị cũng thôi cãi vã vì sao chị không ngờ được rằng trong chị tình yêu dành cho con sẽ hồi sinh ngay khi chị

đến tận cùng việc chị có thể làm vì Sơn, ngay khi chị giải phóng được Sơn và chị, kể những con quỷ đã ám trên lưng họ khi chị tám tuổi còn Sơn mỗi năm.

Đi chuyê là như thế

Và chị có thể nghĩ trong bình tâm và biết ơn để anh đang chăm b cho bạn trẻ theo cách của anh mà, có lẽ xứng đáng với cách của chị, chị chỉ nghĩ đến Lucie không vướng bận chút nào.

Đi có thể nghĩ đến gương mặt rạng rỡ của Sơn em chị khi, ngày xưa, chị chơi trò tung cầu trên giường, chị có thể nghĩ đến điều đó không vì thế mà bị giày vò

Đi chuyê là như thế

Đi chăm b cho Sơn, đưa anh về nhà.

Đi chuyê là như thế

đến

Ông ta cảm nhận sát sạt một hơi thở khác hơi thở mình, một hiện hữu khác trong vòm lá. Độ vài tuần nay ông ta biết mình đã hé lộ điều gì đó trong ào huỷ diệt cả mình và không hề hấn chẳng phải nỗi ông ta chờ đợi để bị mất đi điều gì đó đã biết rồi là ai, bởi ông ta không thể là ai khác. Ông ta không bức mình vì trong sự im lặng tối tăm cả cây pơng vĩ trái tim ông ta đã uể oải còn trí óc ông ta chây lười. Nhưng ông ta không cảm thấy buồn mình: Norah con gái ông ta ở đó sát gần ông ta, vẫn vẻ giận các cành cây trĩu hoa nồng mù là non chua chua, chị ở đó tổ sẵn trong bộ váy xanh lục, giữ khoảng cách thật trợn với ánh nhìn tinh cả bố và chị để làm tổ trên cây pơng làm gì nếu không phải để thiết lập mối hòa hợp cuối cùng? Trái tim ông ta uể oải, trí óc ông ta chây lười ông ta nghe thấy hơi

thở cả con gái mà không cảm thấy bực mình.

* Một món ăn truyền thống của người Breton, rất phổ biến ở
Phi, nguyên liệu nấu bằng bột mì thành tấm (như hạt gạo) và
đi khắp mọi ngày nay ăn kèm thịt và rau húng.

* Một món ăn nguyên liệu nguồn gốc Iran, thành phần chính là tấm
mì và mù tạt, thường ăn kèm rau cải sau trở thành một món xa
lạ phổ biến ở vùng Đông, vốn nguyên liệu thay đổi tùy theo từng
vùng phương.

* Một thứ nước uống, màu trắng rất phổ biến ở Brazil và một vài
nước Tây Phi khác, pha từ một bài hoa thuộc họ cam quýt khô

Rồi cả buổi sáng, bác nào tàn đũa cả một con mòng mị âm u và mơ hồ hèn mạt, ý nghĩ đờ đẫn ấy gã, rằng gã đờ đẫn ăn nó với nàng như thế mờ mịt, vì bực cả chính cái thân gã, rồi cứ quanh đi quẩn lại mãi trong tâm trí ưu phiền cả gã ý nghĩ biến thành sự thất vọng trong khi nguồn cơn cả trệ cãi cọ gã còn chẳng nhớ rõ để đỡ - con mòng mị âm u và hèn mạt mà đờ đẫn lại trong gã chỉ còn là một đũa vị trần cay cọt.

Đáng lẽ gã không đờ đẫn nỗ năng với nàng kể từ - giờ thì tất cả những gì gã còn biết về vụ cãi cọ là vụ, thế làm gã không sao tập trung nổi cũng là vụ, mặt dĩa gã chẳng mong thu đờ đẫn từ đũa chú bọc nào, lát nữa, khi về nhà gặp nàng.

Đã gã tự hổ mà bực đờ đẫn rồi như tờ vò gã vớ về lương tâm mình sao đây khi các kỷ niệm cả gặp đũa bả bở qua tiếng lại giữa họ chỉ còn tro khác đi lên cả gã, muôi đũa muôi thuở như những con mòng mị âm u và hèn mạt trong đũa đũa có nỗ trờ nỗ biến, có quyết định ngược xuôi thì vẫn là đũa đũa, bất dũa bất đũa?

Và làm thế nào, gã lại tự hổ để lắng tâm và trở thành người cha mãi mục đây nếu không xoa dịu nỗi bả lương tâm mình, gã sẽ làm thế nào để đờ đẫn thương mến đây?

Đáng lẽ gã không đờ đẫn, chắc rồi, nỗ năng với nàng như vụ, chẳng thằng đũa ông nào có thể làm thế

Ông b, thứ đã thứ gã để buột qua mõ đũa ba đũa để mà một

thằng đàn ông có ham muốn mãnh liệt nhất là lại đợ yêu như
thuở nào chớ đi phát ngồ, gã kó ông tìm lại, cứ như thể những
đờ ghê gớm đó (chính xác chúng là gì mới đợ) đã bùng phát
trong tâm trí gã, phá tàn phá hủy hểm ở thừ khác.

Vậ có đợ kó ki gã cảm thấy mình đợ trách như thế

Phải chi, gã mơ màng, chứng minh đợ trước tà án nội tâm
cả chính mình rằng gã có lý d xác đợ hẳn hoi nào đờ mới trên
mình vào một con đờ giậ mãnh liệt như thế thì gã ẽ hổ tiể con
bộc phát cả mình có chừg mợ hơn và toàn bộ tâm trí gã ẽ
nhờ mà ẽ lại.

Ấy vậ mà nổi hổ thợ chình ình ra ấy , cuồn cuộn, ku ấy đờ
và hỗn độn lại chỉ kiể gã giậ ẽ.

Đao, gã ước gicó một đờ thanh thân và ánh rừm ao!

Ờ gì thờ gian càng qua đờ có gì tuổi xuân tươi đờ càng vượt
trờ gã càng có cảm giác chỉ dy cuộc đờ ẽ khác, hà hể những
ẽ khác qanh gã, là ẽ tiể tự nhiê trê một con đờ òng ngày
một qang qẻ , chưa chi ẽ đợ ánh áng cuối cùng ời rộ bằng
những tia nóng ấm đờ ngồ kiể cho họ toàn bộ cánh đờ ông
qanh gã, bi gác và thâu nạp trước cuộc đờ một pong thái ung
dng tự tại, âu cay tinh tế mà thắm ẽ thừ nhậ thừ k đờ
rằng một hiể biể căn bản đờ ẽ vỡ họ đờ ấy cái bựg mướ mát
bằng | mái tóc đờng màu và một ẽ kẻ hoàn hảo? *Ờn mì nh
lại ầu ẽm ẽn cùng, b mì nh đàng s y g ẽ g ờn.*

Gã, đờ , hình dng đợ hiể biể đờ thuộc bại nào, mặ đờ
gã như đờng nhỏ nhà tiể ẽ trê một đờ mò nơi chắ g tia áng
cuối cùng nào xuyê thầu đợ những bựcây rện rập

Gã đi rằng mình thấu tỏ từ lâu hẳn tình trạng bán bạn và ề
bị cả mình, sự vô nghĩ acăn bản cả thứ làm gã ề vậ mà ể
vậ , cái trợ giác này, gã k ông ể khả năng tậ ợ cho có bị
chỉ vát vơ bê ề cuộc ờ thợ, cuộc ờ trê ờ ai cũng có qyề
in ầu.

Thành thử gã tự nhủ gã, R ợ Desas ấ chưa mon men tiếp
cậ ợ c, bất chấp tuổi bố mười ba, vẻ khoan hà thông ợng và
ang cả, vẻ cuờ cợ bình thản gã thấy thắm ể từ ờ chỉ ờn
giản nhất, từ ờ nó tàn thườg nhất cả những người ờn ông
kác, tất cả, trong mắt gã, ề u chuyệ trò cùg con cái vớ vẻ ề
tĩ nhvà tự nhiê, ợ báo chí theo kể qan tâm nhạo cợt, thích thú
nghĩ ể n bở trưa cùg chú g bạn ngày ờu nhậ ể ờ mà ể xôn
trò họ sẽ tiê ờa ờợg tay, hào hứg, kông bao giờ ờai gắg
gượg che giấu việ mình vừa thoát kỏ trậ cấ và kông biế thứ
bao nhiê, kỏ một con mộng mị âm u và hà mạt. B *mì nhđang
syggê gón.*

Đẳng cớgì trong đờg ợ trao cho gã, chưa bao giờ

Mà vớo chứgã tậ ờ vớo?

Việ gã ể cư xử k ờ cở tại một thờ ể nào ờ và trong một
tình huớg nào ờ đg ờ nhất thiế ờai tỏ ra xúg tàn vớ thắm
cảnh hay niê vui, gã muố cợg nhậ ể, nhưng thắm cảnh ờ là
gì niê vui ờ ngự chớ nào trong cở ờ chậ hợ gã đng ểg
cùg gia đh, và ầu là những hoàn cảnh cụ thể gã kông biế
đơng ề trong vai một thằg ờn ông viê mẫn?

Gã như thấy rõ mồn một rằng vẻ mỗ mệ ấ sự cả gã (con
thịnh nộ cả gã cũng chẳng k ờ lai láng hơn ầu, k ờta ể cuờ

gã mà bị bại, cái kẻ tự cho là mình say lệ trong khi còn thịnh
nộ cảm hễ gã phải là người thân làm họ mò mẫm hơn hể thấy thì
đồng là gã chứ chệch dĩ dĩ u đợ, không phải sao, Ruy? này
sinh từ việc gã cố lái cho đồng hướng cỗ xe kổ kổ cả họ cả
thường mộng mị âm u, những mộng mị hè mặt cả họ

Gã dĩ bao giờ đợ sẽ đi cho ông mong muốn làm ở nơi
ở chỗ chưa?

Ừa bao giờ thật chí chưa, chưa bao giờ đợ chú mừng
hay kh trọng hay ghi nhận.

Đi hộ cho Anta, người như lô ngắm ngàn ở riêng là lung
gã mọ chuyện xô hỏng hỏng không, tai bay vạ gió gã phải thà
nhận rằng chính gã dĩ mau mắn dĩ trước mọ phán xét kẻ này khi
tự âm thầm cảm thấy mình phải lãnh trách nhiệm về mọ bất hạnh
rõ xuông dĩ họ

Đ những là may mắn hi hữu, gã có thói quen dĩ nhận vỡ
về hoài nghi, luôn mất thiết tin tưởng tỏ rõ gã chẳng dĩ hững gì
ở cuộc tạt ngang chớp nhoáng cả vậ dĩ qua nhà họ ở nỗi
chẳng ai có may mắn dĩ mang ơn gã về việc ấy .

Đao, dĩ dĩ nào phải dĩ không biết

Gã cảm thấy dĩ dĩ trên mặt mình về ngò vợ gã như ngàn
ngắn bĩ gã đề nghị Anta, chẳng hạn thế hay Djbril dĩ ăn quán
hoặ lướt một vòng ca nô và gã thấy đi lại là một vẻ b ngại hay
thoáng hoang mang (ở thặng bé con quay nhìn dĩ hướng khác, dĩ
tìm ánh mắt mẹ không dĩ khả năng, nó hiểu những dĩ định ngàn
ở cả bộ chiến dĩ nh hai gương mặt xinh xẻo, giống nhau như dĩ,
cả vợ và con trai gã, và thế là gã không sao ngăn dĩ mình cự

nụ họ và ông, qạt vào mặt họ. Các người không bao giờ thể mãn sao? Ông cho ki ở gương mặt xinh đẹp cả hai con người duy nhất gã đều yêu trên thế gian này. Nhưng ông bộc lộ điều gì ngoài một vẻ ơ thờ ngán ngẩm đối với gã, đối với tuổi trẻ những gì gã có thể khơi ra để làm họ và ông, ông sẽ tách khỏi họ gã đến ông cảm nhận và trái tính trái nết mà một bà rủ ám họ phải tạm thời chịu đựng như những mảnh vụn vương lại từ một con mộng mị âm u, từ một con mộng mị hè mát. *Một từ bài để vòm như đã để cả rồi*

Gã đứng xe bên vệ con đường ngày ngày để gã sẽ thẳng cả hàng Manila, ki đến vượt quá cái bùng binh ở giữa để mở mồm thì bỏ tượng để màu trắng kỳ kỳ tác một gã đến ông kẻ thân lưng vòng cong, để cựa tay vươn ra phía trước như đang chờ đợi trong sự sợ hãi và nhể nhện những tia nước đọng trên mắt là ông hề cười anh ta.

Ông sáng mắt theo sát từng công đoạn xây dựng để nhìn nước trong hồ chặn rãi vòng chiếu Nevada cũ mèn quanh bùng binh rồi mở cửa về phía cửa hàng Manila và con hiếp kỳ kỳ đến cả gã biết thành sự bố trí lối nào không hay, rồi thành nỗi bất cứ ki gã cho là mình nhận ra một sự nhang nhác thân kỳ giữa khuôn mặt bức tượng và bản mặt gã (ở cái trán phẳng phẳng và vuông vắn, sống mũi cao nhưng hơi hếch, quai hàm nhọn miệng rộng, cái cần xương xương cả những kẻ tự để biết rõ từng bước chân từ khoảnh khắc để mình về đầu, thứ nào ông một thì kỳ kỳ hài hước ki người ta cảm ông để tá mặt tổ ở cửa hàng Manila, không phải sao. *Đã y Desa* và gã thấy sự bố trí càng gia tăng khi nhìn ra

bộ phận ảnh hưởng đến mà tay nghệ sĩ, một gã R. Gauquean đứng
banh quanh đều ở trong vùng, đã tạc đẽg chỗ tiếp giáp hai chân
nhân vật buộc họ cảm nhận mình là đối tượng nhạo báng trước
vẻ tương phản để thăm thương giữa thái độ nhu nhược, chịu trệ
và hai tủn ngoai cỡ

Giờ thì gã tránh đi cái đánh mắt quen thuộc về phá bứ
tượng kì đùng quanh bùng binh trong chiế Nevada cũ nát.

Nhưng một phần xạ ác ý để khi bề mặt cái nhìn gã về phá
kuô mặt lạnh lẽo cả nó kuô mặt to rộng ánh mắt tràn trề
nam tính sự tự chú xuống, rồi về phá hai hò bi bất cân xứng và
gã đi để cảm thấy hẳn họ rời cảm nhận để với Gauquean để đi
vật, còn bán đợ bứ tượng cho thành phố ấy đều chừng một
trăm nghìn euro.

Tin này nhận chìm gã trong cảm giác tử cợ.

Đằng khác nào, gã chấ mặt, Gauquean đã bị đợ giấc ngủ
hoặ gây thơ cả gã chấ gã vào một bức ảnh kiêu đim để
kiế Gauquean đã ở để càng pong lưu cò Desas đã chậ vật
bại càng thêm phá kố kố bịch - cứ như là Gauquean đã gã
ra khỏi một cơn mộng mị âm u để tống gã vào một cơn mộng mị
hề mặt.

- Một trăm nghìn euro, anh thật không sao tin đợ, gã thú nhận
với bạn ta, cười nhạt để che giấu sự ề não cả mình. Không, quả
thợ, anh không thể nào tin đợ.

- Quan trọng gì chứ bạn ta đắp việc ấy có tước mất cả anh cái
gì đâu, người khác xoay xở giỡ giang thì để sao, với cái thổ âm
ách nàng ảnh ra gề ấy là ra thể quan sát mọ sự đợ i cái nhìn

ngạo ngược, rộng lượng, hào hững, bỏ mặc ~~đ~~ trong những ý nghĩ ti tiện và tị hiềm bởi chuyện đã nàng chẳng muốn chia sẻ với gã nhiều hơn những chuyện khác.

Đã vậy nàng không thể ngăn gã hỏi tuồng, và gặp lại với nàng giọng khả khoảng, về những tháng năm chia ngọt sẻ bùi chưa đến nỗi xa xôi khi một trong những niềm vui thú thân thương nhất cả họ là, trong căn phòng chật chội, ngồi trên giường vai kề vai như hai người bạn đồng chí hướng, bó tách bình phẩm không chút khoan dung nếp ăn ở cũng như tính nết cả bạn bè hàng xóm và từ sự nghiêm khắc chung cả trộn với một ác tâm để ý thức khơi ra những trệ cuờ mà họ không bao giờ có thể hay đến họ họ toàn tính với người khác, chỉ thuộc về những chuyện bài trừ tâm địa ý họ đạo đở bề cạnh tình nghĩa mà áp mồi

Giờ thì gã muốn ở nàng nhớ lại, nàng, người giả đờ tin mình chưa bao giờ cùng gã vui đùa - nhưng để đều phải là, không đều, ý tuồng sáng láng nhất cả gã, với cái giọng van vỉ ngoài ý muốn, hạ mình xin xỏ để rồi nàng chấp thuận nhận ra là dĩ sự thể thế nào thì cũng không còn nữa ~~th~~ đã từng có và có lẽ đã chế hủ rồi người bạn đồng hành khả ái mà có thể gã đã từng như thế vì dĩ nhiên cả chính gã.

Và gã cứ mãi luẩn quẩn với cái ~~th~~ không sao chịu đựng nổi kia, bởi lẽ tội ngấm ngấm thét rít ấy cổ họng gã - dĩ nhiên muốn thuở cả gã - gã càng vùng vẫy để thoát khỏi thứ đang ~~th~~ chực yế hà mình, đang hủy hoại mình, càng lúc bấy giờ cái ~~đ~~ nặng trĩu thì gã càng nổi ~~đ~~ và càng tăng thêm ~~đ~~ dĩ phạm phải.

Trên thợ tế họ mất sạch bạn bè đã từ lâu và cả hàng xóm láng

giềng cũng ghenh vớ gã.

Bà Desas bắt cả, gã cho rằng mình có quá đỗi mớ bận tâm để cò phải bận khoản về những thứ trong thái độ cả gã, làm bận ý mất bô, nhưng gã không cò đợ cùng Banta chê cười ai kể cả ki bản thân nàng vẫn cò khả năng muốn làm thế chẳng nề.

Họ cô độc, vô cùng cô độc, đỗi là thế gã phải buộc bô g thà nhậ.

Dường như Banta càng quay lưng lại phá gã thì bận bè (chính xác họ là ai, tên gì họ đỗi biết đỗi đều hết cả) cũng càng xa lánh, như thể tình yêu nàng mang đỗi cho gã, như một kẻ thứ ba rờ rợ cháy giỡ hai người là thứ duy nhất xúg đặng vớ mớ qan tâm và ưu ái cả bô họ và một ki chúng nhân đỗi đỗi ấy đỗi bay hơi thì Banta và gã, nhưng gã là chính yếu, rồi cuộc cũng bô ra đỗi má họ tất cả đồm bận ấy, vớ trợ vớ chất thô bô trong đỗi tên thường và kổ kổ cả mình.

Nhưng Bà Desas thì khác.

Gã chỉ cần vợ và con trai - dù cho, như gã kể đỗi đỗi tự thú cần con trai đỗi hơn cần vợ cần con trai đỗi hơn cần đỗi lan tả huyề hoặc và quyết rũ cả vợ về kai mở đỗi đỗi và bí đỗi từ cá tính và vớ cả Banta.

C chẳng là gã thấy nhớ trong đỗi hiệ đỗi cả những cái bóg vô dạng vô hình từng đỗi vai bận bận, cái nhìn thiệ chí và thân ái kiế gã an tâm rằng Bà Desas là một kẻ đặng mền, đỗi gã, đợ cô vợ đỗi từ một nơi ki ho cò gáy yêu thương không đỗi ý - hỏi đỗi gã là chính mình, Bà Desas đợ theo kẻ gã tự nhậ, hiệ hữ, chứ không phải kuô mặ chộ chờ và bực đỗi

trời ra từ một con mộng mị âm u, một con mộng mị hè mặt nào đi
mà không buổi bình minh nào có thể xua tan. *bi giờ ra sao, những
người bạn là ai sẽ làm mà không thấy mặt những ấy*

Gã nhìn đờng hồ.

Đã có năm trước là vào giữa việc ở cửa hàng Manie.

Gã đi lại trước cửa bin để thoải mái nhất trong khu, chợ vợ bé
là con đường nhỏ vui tươi và đơn giản vạch lối đi giữa đờng g nho trải
rộng ngàn.

Trở về là nắng gay gắt

Không một hơi gió không một bóng râm cho đến khi tới đờ
chỗ những cây ổi xanh cao vút phá xa xa bao quanh tà lâu đi
trông nhỏ, cái nơi đó khổ cả đờ im l.

Đã hãnh diện cả gã đi ở biệt mấy khi gã giới thiệu với Anta
miền quê này, nơi gã cất tiếng chào ở nơi họ ở an cư lập nghiệp
ở ăn nhè làm ra, và nhất là khu nhà mẹ gã có quen ở ông bà chủ
này, những người ăn xuất bại vang Graves tuyệ hảo mà đi ,
hiện giờ không còn khả năng nên thưởng nữa.

Gã biết, một cách bỡ mợ, vụng về trên mộ hy vọng duy ý rằng
niềm thích thú cao ngạo gã cảm thấy từ chỉ cho Anta tà lâu đi
bé nhỏ u tối từ đến bước và gài như ở thố nàng trên lối đi cho
đến tận bờ rào, chỗ mấy cây ổi xanh, vin vào mớ qan hệ mợ hồ
giữa mẹ và ông bà chủ nơi này (chế bà, tính cho qo, chỉ làm thay
người giúp việc quen thuộc cả họ vài tuần để để đi sát àn
sát, trở về từ việc gã chấ mẩn một ngày la tài sản này ở thuộc
về họ Anta và gã, theo cách nào đi nó ở thuộc về họ mà đi gã
chưa biết bằng cách nào.

Việc ba con chó khổng lồ từ đây sau lâu đi xỏ ra hàng hồ bao về phá họ không lung lạc được niềm tin ấy, ẽ rằng khi đi xâm chiến ấy gã chỉ là một con hoang bạn trà trụi

Ồ Rudy Desas cũng không phải là kẻ quả cảm ấn mà. *Ờn ờ đăm mị nhậ trờ*

Đãg phải mấy con chó doberman tuột xích ẽ muố trờg phạt gã vì nhữg ham muố ngồg cuồng và bị ý vì bàn chân ở hữ mà trong ýnghĩ gã ẽ đẽ tà lâu đi ao?

Hỏi cò người chủ vô hình rấ ẽ chặ đg ừ chó lại nhưng Rudy đã kể giậ ừ tay chà ra trước ẽnta như muố ngăn nàng nhào vào cổ ba con gái vậ

Gã ẽ thấy mình thật vô dụng và hảo huyền trước buổi sáng mà xuân ấm áp ấy, trong sự thỉnh ặg yên bình, chỗ chang buồg xuống khi ừ chó ẽ rừ đ cò họ ẽ quay lại xe, gã thấy mình thật nhỏ nhạt và run rẩy bên cạnh ẽnta, người ẽ rằng mình cũng cò không.

Nàng không trách mình ẽ ở nàng vào tình thế nguy hiểm, không phải vì nàng nhân hậu, mà đ nàng nhân hậu thật mà vì ý thức về hiểm nguy chưa chạm tới nàng, gã thần nghĩ, có phải như vậy mới là can đảm, cò mình chỉ là một kẻ lẽ ỉnh? *Đc ẽng bao giờ cừ ng nà đả cò đày ả mị nhậ nhấg cò mặ người ờn cạnh*

Gã lẻ nhìn qua ké má kuồ mặt bình thản, đ má to nâu cả vợ đng ngó xuống hàng nhod hai bên ấ đ mà nàng b ẽh k ua đng bằng ẽ một cái que, cảnh bị nhỏ nhậ ẽ ừ mấy con chó ấn ở bao ẽ.

Cái gì ở nơi nàng cũng lại sự thấu hiểu, gã tư lự bất an mà gầy như thán bụi - trong vẻ tự nhiên cả thái độ bình thản ở một bụi nữ trêu hể là trí thức, trong sự vô tri nàng như đang rơi vào, thế mà nàng vẫn giải mã ngọ ngành mọ sự về chính h sự thể ếm cả mình.

Gã nhìn bờ má nàng mịn màng có gò rộng và cao, cặp mi rợn đên, cái mũi chỉ kẻ h ra và tình yêu gã đang là người bụi nữ bí ả này làm gã kh sự

Đ nàng thật lạ ẫn, có ể quá lạ ẫn với gã, và gã ra sự chứng minh mình không bị cô giảo vào vẻ bề ngoài, mình không đên thua là một cụ giáo viên trung học trở về sinh ết tại quê nhà mà là một ếng nam nhi đợ ố phạt cho sự ể thợ hiệ một sự mạng vô ề koáng hể.

Với gã ể là đ , với gã, Đ Desas gã ể hàm ơn mà chí thú với chuyện ấy, né chỉ phải ếm trách mỗi cái nghĩ avụ yêu thương ănta.

Nhưng gã có cảm giác rằng như thế là quá t ỏ với nàng, mặt đ nàng không biế thế và rằng, đ nàng ra khổ thế giới thân thuộc cả nàng, gã nợ nàng nhiều hơn vô ể ể với một căn nhà thô ệh còn cũ chố làng quê đợ c cầ mãi trả tiề mua chịu, ể với cả cuộc ể ng gắn lề với nó sự ếm bạc kiế gã ể ể trong người

Và giờ thì gã lại đợ bê vệ con đợ nhỏ vui tươi này, nhiều năm sau ngày mấy con chó sly nữ ể xé xác hai người (nhưng chẳng phải về bình tĩnh nhcả ănta ể chặ đợ bước nhảy chồm ể cả chúng, chẳng phải chúng như ể rồ ư ử mà là khổ nàng,

Ợ sẽ cảm thấy nàng không giống những kẻ khác ư? vào một buổi sáng tháng Năm ấm áp ôn hòa như sáng nay, có lẽ chẳng là Ợ tút bán ki ơ chỉ mở chôn ăn vào niềm tin gã có ở tương lai, ở thành công, ở nguồn cảm hứng ngất ngây cả họ cò giờ thì gã biết chẳng có gì tròn trịa.

Họ đã rời bỏ ơ trong chiếc Nevada rệu rã mà từ này gã đang chui ra bờ đê thế ấy, ơ đã là một chiếc xe cổ điển, mang màu xanh xám để trưng cho thị hiếu chảnh ăn cả mẹ Ợ ki bà bán lại cho gã, bỏ nó để đi lấy một chiếc D và tuy thế ợ là hỏi ấy gã không nghi ngờ việc ợ mau chóng ến ợ một thứ tuom tất hơn (một chiếc Ađ hay Toyota chẳng hạn), gã đã đi ợ Santa cùng nhìn nhận chiếc xe như một con vật nhợt nhạt nào gian xảo, ợ bịch nhưng ợ nhẹ mà họ nhấ nại tú trợ bên cạnh những ngày cuối đời của thi cũng chỉ ợ bảo đợ.

Gã đã xử với chiếc Nevada theo lẽ xác ảo kinh khủng, nhưng cảm giác cả gã trước ợ bề cả nó trước ợ can trường chống chọi lại mọi thử thách đợ cung cách xe ợ cũ nôi đợ cố để không cầ ợ, và cơ hồ trước cả ợ thanh ạch và hy sinh qê mình cả nó ợ phải là một kẻ hã họ ợ?

Đã có gì khó khổ khó nạn hơn, gã bợ bảo ợ, việc cảm hệ chiếc xe cả mình, mình ợm thành thứ quái quỷ gì thế này và cò tự xuống ợu hơn không - ợ đợng nhiê rồi bỏ ợ là chuyê vật ợ với ợ gã nỗ với Santa ban sáng, trước ki ợ làm ở cả hàng Manie và men theo cũng chính con đợng xưa la hãng hái cấqđ đợng nho...

Đch xác thì gã đã nỗ gì với nàng? ợ gió âm ợ vẫn vũ tuớ

cả năm như cuốn băng cũng đi.

Gã ế cả xe mở đng trê đ chân run rẩy. Tền vó của ế rất cđhễ ế ã tàn phá làm gã ế.

× về chỗ cũ chui ra cho rồi.

Chế há hạo?

Gã nhện một ế cườ mé mó nhạt thét - kông, kông ế nào đ đ Desas ại nó thể vớ người con gái mà gã đ ế mong mỗi đm bng yê mình.

Gã ngườ mắt ế, kum tay, mồ hõ ế vã ra ề ế trán và b tó vàng trê mái.

Vàng cũng là màu thể giới qanh gã trong cái buổi án g nhẹ nhõn tinh kỗ này, vàng cũng là màu các bứ tường bao bọ tà lâu ế nhỏ ếg la mớ đợ những ế xa lạ giờ oi đất hõ (Mỹ b gì đ mẹ nghĩ thế b nào mẹ cũng ăn tin nuõ đõg xu hướng ta thán bất tậ cả bà) mua ại và ế ang và những vậ áng màu vàng đợ mí nhảy nhõ theo nhịp chớ má của gã - thà chúng trào xuống cho xong, những giọt nướ má giậ đ mà gã thấy tràn ề trong ế ế đ đng tũgã.

Nhung má gã vấ kộ hàm gã vấ cớg.

Nghe tiếng ề ì cả một chiếc xe từ ếg au tiế ại, gã đ tứ kom người xuống au cả xe, kông muố ra ầu chào người cần lái mà, ở đây, khả năng b là gã có qen biế nhưng ngay tứ kấ ại rung người bầ bậ vì trậ cườ rằ rĩ kông ao nín đợ ki nghĩ rằng gã là ế dy nhất trong vùg cò đ một chiếc Nevad xanh xám và nó chúng thợ ế có má cả đ Desas cò chấ chấ hơn chính bóg đng đ Desas mà từ một koảng cách

nào đâu có hao hao một ai đâu.

Đi đòng như ai cũng đi tiề tậ một chiếc xe ô tô thì cũng muờ hay muờ hai năm tuổi là cùng, trừ mỗi gã ra mà gã chịu không hiểu là tại làm sao.

Khi đi đòng thẳng đi, gã nghĩ giờ thì gã không thể tránh được việc đi cả hàng Manila muộn đi nổi ế buộc phải tạt qua văn phòng ông ta cùng một lúc mómóm một chút.

Thật kỳ, gã lại thấy như hải hê này.

Gã biết Manila mệt mỏi vì gã, vì những là ế muộn lê miê cả gã, về cần cầu cả gã và vì thứ mà một người nhả nhả tự nhiên và làm ăn buôn bán ở Manila chẳng như thế này. Đấy nhậ ờh rằng ợ giữ ế một mợ che chắn đợ lệ vào ế qyê căn bản cả ế làm công ăn lương rẻ mạt, và mặt đ vĩ đnh giá cao Manila gã ấy làm hài lòng là mình, gã, không nhậ đợ ợ đnh giá cao từ ông ta, từ ế người thợ đợ và ờ đ này, thiể cậ ờng lại, trong bạm vi năng lực tổ hạn cả ông ta, có kiể, gầ như cái, ế đng kh ngạc.

Gã biết Manila ế quý trọng gã, có ki cò bỏ quá cho tính ki kó nhà cả gã né gã tỏ ra là một tay bán bết kô kó, gã biết Manila không mế chuộng khả năng kiến tiề về cho cả hàng bằng năng lực đn giản mà vĩng vàng trong một ỉ nh vự cụ thể và gã cũng biết rõ rằng trong mắt Manila gã thợ ợ kô, kó ế kô, tậ ờh kô, thận chí ế bù lại ợ bắt tài cở ấy, chỉ cả tậ ờc cũng kô nổ

Manila giữ gã lại chỉ vì một đng khoan đng đ biệ, Đấy nghĩ, một đng chiế cố đứ tạt - bở sao Manila lại thực ợ chiế

cốã ch

Ông ta biết về hoàn cảnh cụ thể của Bà nào?

Ồ rất tiếc Bà có bao giờ kể về ai, nhưng chắc ông ta, người đàn ông thô ráp đang mặc, tinh quái này, nhận ra rằng Bà, bằng vào cách xử sự của gã, là một kẻ ngoài lề và rằng, cho dù khi chuyện đã không còn khả năng, việc bảo vệ gã thuộc về những kẻ như ông ta, Manie, những kẻ hoàn toàn ám thân ám chỗ.

Bà hiểu lý do không nỡ ra đi của Manie.

Ông đã hàm ơn mà gã vẫn thấy hổ thẹn.

Đó xé đi cho khuất mắt ta không cần mi, để con buôn xấu xa, để bán buôn.

Nhưng người sẽ ra sao hả Bà Desas khi Manie tống cổ người ra khỏi cửa về muộn phiền và ngao ngán thật bực nhưng buộc phải để người hiểu rằng người đã làm không từ thứ gì để đi đến lúc này?

Gã chắc chắn mình nợ mẹ công việc chỗ Manie mà đi chưa bao giờ bà thú nhận là để nhờ vả ông ta (và, dĩ nhiên, cần xin ông ta, ké mắt mà bà cụt xuống, khoe khoe và đứng ở cái mũi đời tím tái vì nỗi ô nhục của cung cách đi và lý do buộc Bà phải tìm việc quá đỗi bẽ thành thử gã không có đủ dũng khí gọi lại chuyện vớ vẩn.

Mình mẹ xác Manie, để đi đi.

Sao gã lại có thể mất thời gian mơ màng lên quả quanh Manie trong khi những từ chính xác nổ ra để đi về mặt Santa mở ban sáng thì quê tiệt để ra gã chớ có bao giờ bắt lậ vì

lý do gì để nó vỡ nằng, bờ dờng như cái đũa quay ngoắt chóng lại gã theo cách kung kiết nhất nằng ơh bọng hoặ tón đợ ịp bấ bẻ gã ở bờ ăn tiếng nổ và như thế gã sẽ có công cứu một đống mà để lại ra một nẻ.

Xả về chỗ cũ chui ra cho rồi.

Gã ỡ gộp ịp nhờ nằng nhấ lại từng từ những đũa đập chát chát cả họ ả ịp để làm gã nổi kung.

Kông thể nào có chuyện gã ỡ nổ vỡ nằng ịp đũa

Gã tin như thế gã nghĩ, bờ gã có thớ lủ nào cũng cảm thấy mình đáng trách hơn thợ tế cứ ợng có chuyện lê qan ế nằng là lại tự ịp án mà nằng thì kông thể có cả sự nghĩ ịp đợ ý mập mờ bờ nằng ịp mông cánh chuồn thế la và, nó cho đợ, thất vọng tràn trề ả - thất vọng ả!

Ừ mở nghĩ nằng ỡ tuân theo những bờ kình kung ấy thớ là mò hồ ịp rịn ra kám ịp còng cổ gã.

Ờ, gầ như ngay tứ kấ, những con ớ lạnh ban kấ người gã.

Trong một nỗi tuyệt vọng con nể gã mong sao bứ đợ kỗ con mộng mị bất tậ, con mộng mị đờn âm và lạnh ế trong đũa ảnta sẽ bỏ gã ra đũa bờ mặ đũa chịu kông nhớ lại đợ, gã ỡ gầ như ra ịp cho nằng làm thế trong ki kông chuyện gì ịp xuống đũa gã có thể tà ịp hơn - gã biế thế mà, phải kông, bờ nằng ỡ từng làm thế nằng ỡ toan làm thế mà, kông phải ao, Bả Desa 3

Gã vội xua đũa ý nghĩ này, kớ ớ kông sao chịu nỗi ả ảnta bỏ nhà ra đũa (gã tự bảo mình như vậ ế giảm bứ tận vó cả cái sự

thể là sự phản bội không hơn không kém), thà nghĩ về tính lạnh lẽo đến tận cả giấc mơ bất tận mà cuộc đời gã đã biến thành còn hơn, trước sự sống tốt đẹp cả chính bản thân gã - cuộc đời đời thực, cuộc đời khổ cả gã.

Gã mở cửa ca bin để thoải, lách người vào ghế như g bó vách chằng ché vểnh và né tránh guệ ngoạc.

Ông như phải ăn bánh trong chiếc Nevada quá tuổi, gã đã buộc lòng, mở đây, đng thuê bao để thoải d òng và quyết định này, mà gã có thể tặ lữ cho là hợp lý trôi vào cái ngân sách eo hẹp hàng tháng, dĩ vợ gã là không lý giải nổi, bị đi và bắt công bởi gã chẳng quen mà cũng chẳng bao giờ nghe nó có ai phải từ bỏ chuyến này, ngoại trừ gã ra.

Kể cả đám d mọ ếng trong khu trại định cư dờ vệ đường, ngay bên la òng nhỏ, trê sườn đồi mà chắc là, bị máy móc tự nhủ các cư dân mở cả tà lâu đi nhờ mấy tay Mỹ hay bị đi phải nhìn thấy các mái toa xe caravan phủ rêu xanh rượ kể cả đêm d mọ bị vẫn thấy đng trên trên trước cửa kh cả hàng Manie, ngó nhìn bằng con mắt ấ ện và kinh khnh những cái bắt trung bày, cũng đều có tư bở thoải.

Thế thì cái gì gã tự hỏi tất cả bọn người ấy xoay xở kể gì mà ếng d òng hơn hẳn gã như thế

Điề gì ngăn gã lâu cá như kể khác, bởi gã đều ấ nổi cù là hơn?

Gã, bị Desas lâu nay vẫn cho rằng sự mãi cảm ấ biệ cả gã, tên vó tinh thần, lý tưởng, ăng mạn, và cả mơ hồ nữa, cả tham vọng trong gã, bù ấ theo chiề có bị cho sự thiế hụ

mánh b' i, mưu chươ, bấ đ bấn koản một biệ ệ lể đ có chú giá trị nào kông hoặ có nợ cuờ và đng kinh bĩ ngấm ngần như đ thú nhậ, cả một nhân vậ vai vế à mình mê thích võ môg hay nhữg mó đ ẻ ẻ kông.

Gã run ể nổi pải bắm ể thoại nhà mình tởba ề.

Gã ể chuôg reo, một hồi lâu.

Mấ gã lữ vợ vẫ, qạ vách kh, pả trê tà ầu đi nhỏ tĩ nh tại, mát ruợ và hanh vàng, trú ỷ kỗ cái nóg đở vòn ả rận rập mà gọ ghẽ cả nhữg cây ời u thấ, rồi thu về đh chặ vào tám vách bằng kh trê đ gã thấy đ mợ như tù nhân cả chất lệ này, bản mặ mình, trong ể và đm ếp mồ hõ cùg đ mấ thấ thầ, màu xanh đ đng tử tở ền vì cặng thắg - trong ki gã muồg tuợg rõ mòn một căn pòg nơi chuôg ể thoại cứ ré lê hồi mà vô hiệ, pòg khách đ đng trong căn nhà chặ chội cả họ mà toàn bộ đg cứng trong ợ chưa-hoàn-thiệ vô vọg, nhữg chiế ả thạch cao kông mạch nổ gạch lát xấu xí màu hạt ể và giấ đ ả máy mó đ gổ tời tàn: bộ ghế bành ền tràng ỷ bộ vải hoa bằng gổ đnh vé ni xin ại từ nhà một bà chủ cả mẹ bàn vuờ trái khăn nhạ, tủ buộp ẻ bằng gổ thôg, giá ách nhỏ chòng chất ngổn ngang, toàn bộ vẽ xấu xí buồn thẳm kông mảy may đợ ợ đng đng hay hăm hờ cả nhữg người cư ngụ trong nhà ể rộ áng hay võ về bở ể ghế ể tậ xương tỳ vườ ền toàng đng ểa, như tất cả nhữg thủác, chỉ mang tính tạm thời, muồg tuợg ể đ thờ ả ngày nào gã cũng thấy kỗ tâm như ngay ử này, ki đang đg trong buồng ể thoại - gã kỗ ở vì ể đ và uất ứ vì ể đ má ẻ trong giấc mơ bất

tê, giấc mơ đến rồi và anh sẽ quên đi những điều thường trạ.

Nhưng nàng đang ở ở ảnh nào mới được chứ vào giờ này?

Hả là nàng, như hằng sáng, đã tháp tùng Djibril ra trạm dừng xe đã đi học sinh nhưng nàng quay vào nhà lâu rồi mới phải chứ - vậy thì nàng đang ở đâu, sao nàng không trả lời thoại?

Gã gác máy, tựa lưng vào thành.

Ái ơi mi cộc tay xanh nhạt ư ờ, gã cảm nhận được nó nhợt nhạt và hân hân đến vào bụng.

Hừ, toàn bộ chuyện này thật khó chịu, căng thẳng và hành xác, toàn bộ chuyện này làm gã những muốn than thán khó trộm làm sao, ki mà con gái đã xé xuống.

Ồ thể nào, có thể nào nàng đã... vin vào từng câu từng chữ trong những lời gã còn không chắc mình đã nói ra, mà trong trường hợp nào gã cũng chắc chắn là chẳng ở đâu nào mình lại nghĩ đến...

Gã lại nhấc máy lên, đặt ngón tay nổi óng nghe trộm khẽ tay gã đập vào máy cuối vào vách kính.

Gã đi từ trong túi quần jeans ra quyển danh bạ cũ lật lật gán gó, tìm thấy nhà bà lão Pumaire mà dĩ nhiên rõ ràng đã gọi bà già không biết bao nhiêu bận, mình cứ cảm thấy ách eo trính hớ

Bà lão thật ra chưa đến nổi lục lụ chỉ ngang tầm tuổi mẹ gã là cùng, ông lại có những lối cách cố hữu cả người già, nên đo lường cả bản thân lại một cách bệ vệ để hạ mình xuống ngang tầm những bình hình cằn rứt rứt và hơi gợn guố gã vẫn trình bày vớ vẩn từ khi họ là xóm giềng lân cận, bà thì chắc chắn sẽ cướp thể đi vào

việc không muốn nhỡ và vội vã giờ

Bà nhắc máy ngay tứ ká, đg như gã bỏn đán.

- Bác Pumaire oi, là cháu Bô Desasây .

- Ồ

- Báu chỉ muốn nhờ bác xem... bác ang bê nhà cháu có đợ không, xem mọi việc cẩn cả kông.

Và gã cảm thấy trống ngực gõ nề, để choảng trong ú cổ ấy cho giọng mình một vẻ hồ hững ẽ kông qua mặt bà ão Pumaire nổi ấy một giây và gã ấ àng van vỉ cả xin Thuợng để cả mẹ ông Thuợng ể nhân từ rớt cuộc đờng như có nghe thấy bà t nhiên và cho bà thả nguyệ , ông thay vào đ gã lại nín thở toát lạnh vì mồ hũ bắt chặp kông kóngột ngạt trong ca bin, bỗng dng bị cách ly trong một qãng thờ gian chế ẽg (và tất cả mọi thứ xung quanh như đg đ, và như treo bng b căng thẳng mà nảy dục dục chồi cả những cây ồi xanh và lá nhỏ và những đm mây co cụm bành bang trên trời xanh ấg ặg như tợ chỉ có thể kớ đ ng lại bằng tin báo rằng Anta đg là đng ở nhà - và rằng nàng hạnh phúc và rằng nàng yêu gã và chưa bao giờ thờ yêu gã ư?

Kông đâu, ừ này thì bà ão Pumaire ẽ chẳng nó vỡ gã đâu, phải kông?

Bà ta hũgã giọng ào ào, kể vớ nh ừ đng:

- So thấy chuyệ gì?

- Kông, kông có chuyệ gì để biệ cháu chỉ bản koả n... vì gợ cho nhà cháu mãi kông đợ...

- Ông cho tôi điều ấy, Bô?

Đến hai năm rồi mà bà ta chẳng việc gì phải đỡ đỡ cũng biết thế này không đảm bảo bà ta cuối xé cho rồi trước khi bà ta chịu xé cái khổ thịt ở vô dụng từ nhà Descas nhìn qua ô cửa sổ không mảnh che hay gõ chuông để cô vợ đi qua cả gã, cô nàng Anta từng một lần quả thật đã biết mất, trước khi bà ta chúng ta được rằng cô ta chẳng trở về hay ngã vật đâu ở trong căn nhà chật chội buồn thảm ở sang nhà chùng - chao ôi sao mà gã nản lòng vì nhìn thấu ruột gan bà Đao Pumaire này thế cơ chứ sao mà gã bị giọng bở những qan hệ kẻ này thế cơ chứ

- Đâu gọi tên bin.

- Ông không dám à Bô?

- Không! gã gào lên. Thế thì sao hả bác Pumaire?

Đang đi một hồi, không choáng váng chẳng khi nào, bà Đao Pumaire đều còn chịu những xao động non nớt như thế mà chất chứa một định mệnh nặng trĩu cả đời, nếu trong Bô vẫn còn rơi rớt chút tơ tợ kẻ con người ở gã về ăn năn.

Gã nghe thấy mình thẫn thờ trong ống nghe.

Và gã lại thấy đời là trong lòng, như ban sáng khi Anta thách thức gã bằng đũa hoặc bằng sự hiền lành cũng vậy, gã không rõ nữa (nhưng cuối cùng người ta có nỗi cho gã biết chẳng trong bao lâu một người đấu tranh vì sự sống còn cả định mệnh ông và cả bọn làm cha, làm chồng, làm con, một người tổ ngày áp ngửa gắng không để anh ta đã gây dựng ở sự xuống, trong bao lâu người đến ông ấy có thể chịu đựng được việc là đời ngắn cho

bao chỉ trích bất d bất đh, nó thành b hay nén ra bằng cái nhìn
cả một con mắt d xê chua cay và tàn nhẫn, nó cho gã biế
chăng anh ta cứ ngợ uở mỗ cuờ mà hứg chịu đ đ như thể
thánh thiệ cũng thuộc về nghĩ a vụ cả anh ta đợ kôg, cuố
cùng người ta ẽ nổ cho gã biế đ đ chẳng, mà gã là ai chứ ẽ
đ bị bạn bè đng tâm bỏ mặ, con giậ nồng ấm, gầ như đ
ngộ gầ như thân ái, mà gã biế mình cầ chốg chọi lại ơng
cũng biế thậ tổ biế bao nếu kôg ngăn trở nó tổ hành và kuây
kẻ biế bao - đ mứ có b gã ợ nghĩ : Ơn ờ g ộ qen
thuộc này, tất cả những gì cò vương vãi cho mình đ chẳng, mình
đ đnh mất tất cả ngoại trừ đchăng?

Gã gímiệg vào ống nghe nhạ ỉn xì

- Ờy giờ gã gào đ, bác có chịu xê cái bị thịt cả bác mà làm
việ cháu nh đkôg!

Đ ão Pumaire gác máy tá lự kôg một b một hơi thở cũng
kôg.

Gã đ mạnh chạc đ thoại mấy đ, rồi bám lại ó nhà mình.

Hiệ giờ gã họ cách ợ nghĩ như vậ đy , đ cho nó vấ làm
gã kó chịu và tổn thương y như thể ơng gã ẽ nó bộc đ trướ ý
muố rõ ràng cả đnta, thể hiệ qa toàn bộ thái đ cả nàng, coi
căn nhà xiê vẹ kổ kổ là cả riêg mình gã chứ kô ng cò là
cả họ và kôg phải vì lý d này, gã biế đ đ kôg phải vì về
tồi tàn kô cứ vãn cả ngôi nhà mà đnta, gã làm gì k ôg hiế,
ợ cho cùg chẳng biế ẽ làm gì mà vì chính gã đ chọ nó đ
tê cho nó vì chính gã, theo một cách nào đ đ áng tạo ra nó

Ơn nhà này , gã đ quyết đ đ che hạnh phú cả họ

Giờ đây, mang theo đứa con, thằng bé Djbril bảy tuổi chưa bao giờ gã thấy thật thoải mái khi ở cạnh (vì gã hiểu, mà không làm gì để thay đổi thế giới mình làm thằng bé khiếp đảm), Anta rút khỏi ngõ nhà.

Nàng vẫn ở đây, nàng làm gì có cách nào khác ngoài việc ở đây - nhưng, bởi tự nhiên nàng ghét lạnh với căn nhà, nàng từ chỗ mang yêu thương và ăn uống để cho ngõ nhà cả chồng, từ chỗ bao bọc ngõ nhà tồi tàn cả chồng trong sự b toan buồn bã, đến tình mẫu tử.

Và, nơi gương nàng, thằng bé ngủ tại căn nhà trong một tâm thức nhỏ nhoi vô tình, lơ lửng trên nền gạch đỏ chân nhẹ bẫng, để nó có vẻ bay lả lả mặt đất như sự tiếp xúc với ngõ nhà cả bố giống hệ việc, bởi nghĩ, nó thật trọng giữ khoảng cách với chính bố mình.

Đạo, gã tự hỏi trong con nhỏ buồn cả nỗi đau, và toàn bộ con giết chết trong đó chuông reo bùng bùng bên tai và phá bên ngoài là cánh đồng nhỏ cùng những cây cối và những cơn mây con nghịch ngợm như nhảy trong làn gió hây hẩy, chuyện gì đã xảy ra với cả ba người họ để ra nỗi từ chối con, những người duy nhất gã yêu thương trên đời (bởi gã chỉ có với mẹ một tình yêu yên mơ hồ, hình thức, vô thưởng vô phạt) nhìn gã như kẻ thù không đội trời chung?

- Vâng? giọng Anta cất lên thiết âm ỉ, thiết nào để nỗi thoát khỏi gã tưởng mình vinh hạnh mà gọi cho bà lão Pulmaire.

Gã sợ người cổ họ sẽ bị.

Vậy ra Anta nó như thế đấy khi nàng ở nhà một mình và không

nghe là đang tiếp chuyện gã bờ ki ấy giọng nàng ế chất chớ oán
hờ và vẻ đĩnh nghiê kiế nàng run ừ - vậ ra ẵnta nó như thế
ấy ki nàng là chính mình, kông lê can tở gã - vớ vẻ buồn rầ
mớ âu thẳ, vẻ tuyệ vọg mớ thẳm đẳm, cái âm ấ người nướ
ngoài ại chậhiệ ra mớu uấ làm ao.

Đ chùng xa nhất gã cò nhớ đợ, chất giọng thổ âm b' b'
vớ gã dyê đing biế máy, nàng lư ra ớ che ếp nó đ và ể
kông hoàn toàn tán đing cái ý ỉnh làm như chẳng xuất thân từ
đầu ấy và thậ chí cò thấy nó hơi vô lý (bờ kuô mặ nàng rõ
ràng là cả một người ậ), gã vấ lư gấ nó vớ bà năng lượg
cả ẵnta, vớ cái chí kí ăn đ' nhiệ huyế cả gã, nàng từ thuở
bé đ' tranh ấu quả cảm như thế ể trở thành một người có họ
thứ và văn hóa, ể vùg thoát kỏ cái thợ tại bất tậ, ạnh ể,
đn ậ cả bà cùg.

Đắg pải nợ cuờ ể tàn nhấ ao ki chính gã, ậ , là ể
ại nhậ chìm nàng về cái nơi nàng đ, tự b' cánh ỉnh và quả
cảm, bứ ra, trong ki đing ể gã pải cứ nàng kỏ mợ thứ giỗ
giấ hơn thế và hỗ trợ nàng hoàn tất chiế thắg trê nổi bất hạnh
đ' ỉnh thành ở ku Obbane mớ đg, trong ki đing ể gã pải,
chứ kông chôn ểg nàng, vấ trẻ trung và xinh đ' cô đc và
quả cảm như ậ, vào đy cùg cả...

- à anh, ậ đy .

- K oan đ, có người gọ cậ - giờ đ' biế mình đing nó chuyện
vớ ai, giọng nàng bờ pầ ủ ệ như tự đing đợ căng ra bờ
pản xạ cảnh giác, ngờ vớ hòng kông ể b' ể một từ gã có cơ
ở đg làm bằng chớg ại nàng tại trậ ấu khả tiế theo, mặ

xuống nhà thì nàng sẽ vẫn giữ sự kín đáo, không để
nào công nhận mình nợ ân vớ một đứ trá tình cảm.

Qua cửa thoại gã nghe tiếng bước chân của, hơi rớt, bước
hướng về cửa ra vào, rồi thoáng nghe giọng the thé chỗ bồng
chòn, cả Pumaire, tiếp sau là tiếng ào ào cả của - lẽ gã có
thể ở khoảng cách này, phân biệt được sự chán nản cùng cực
trí ugiọng vợ hay chỉ là âm vang cả khoảng cách cùng nỗi hổ
thẹn cả chính bản thân gã?

Gã nghe tiếng cửa đóng rồi lại nghe tiếng chân trên cả
của là rề rề tiếng gập, bước đi mờ mờ rã rờ mà gập đây và
thứ gì nàng đã có ngay, như thể cảnh tượng về một ngày mới
trong ngõ nhà nàng ngang ngạnh từ chỗ vun vế (Sở dĩ lại phải
ôn hể mọi việc ở đây thế hả? gã thường phải nộp tiền) để đi
vào cổ chân thanh thoát có lần đi không lảng bóng, cũng chính hai cổ
chân từng bước đi thoăn thoắt không biết mệt là gì và khi trong
đôi giày bện hay giày da vợ ám bụi trên các con hẻm Obbane,
trên đường đi trường, nơi là để đi gặp nàng.

Đôi cổ chân hồi đi đường như được nâng cánh bở làm sao
chúng có thể thon thả như thế cứ cấp như thế hai cái que thẳng
tắp kềm một phần vỏ óng ánh, có thể chở rất mạnh mẽ và nhẹ
nhàng tấm thân mình hạc xương mai, ăn chấy, rõ ràng cả cô gái
trẻ của, làm sao chúng làm được thế để gã đã thích thú tự hờ
nhé không có sự hỗ trợ cả đôi cánh bé nhỏ vô hình, chấy chấy
cũng chính là đôi cánh làm nên của của kẻ phải phòng giữ hai
xương bả vai, chỗ họ xuống cả chiếc áo hai dây xanh biếc màu
trờ k i gã đứng ngay phía sau nàng ở căng tin trường trung học

biết chuyện đó mà đi đánh hạ quả cho nàng mới phải) chế gì nơi hang cùng ngõ hẻm cả một tỉnh lẻ im lìm, về các bước chân trĩu trĩu trong một căn nhà tuy nhỏ hơn căn nhà đã rời bỏ nhưng lại bị nàng từ chối trao cho một ý nghĩ, một ánh nhìn, một cử chỉ chăm chú (trong khi gã từng thấy nàng tỉ mỉ và nhã nhặn tại quán hai buồng cả căn hộ xập xệ tường màu xanh dương, nơi nàng sống chung ở Obbane với cậu mợ và mấy người em họ tỉ mỉ nhã nhặn thế cơ mà), không phải đi gã, Edy Desas thậm chí đi cả gã sao, khi nàng mang về thất thế hoặc tệ chút trong màn song bản ra từ một cơn mơ bất tận, một cơn mơ điên cuồng và lạnh lẽo?

Gã, cùng gương mặt r ám nắng và sự thuyếchạ khủng khiếp cả tình yêu cùng những kẻ u cách ngạo ngạo và sự thờ ơ đáng bất thường nơi đây màu tóc vàng, vắng ả đi biệt..

- Em không muốn biết anh gọi về nhà làm gì à? cuối cùng gã cũng hỏi

- Không nhất thiết nàng đáp sau một hồi, giọng hể thắm ỉn về trễ nải cơ thể và uể oải đã làm Edy bối rối mà, gầ như trái ngược, ấ bại, trong làn kên sát, hoàn hảo ấ lạnh lùng cả khả năng làm chủ giọng phát âm tiếng Pháp

- Anh muốn em nói anh biết sao sáng nay mình lại tiếng bác tiếng chì như thế nghe này, anh không biết từ đâu ra nữa, toàn bộ chuyện ấy...

Về lóg ánh ấ biệt gã nhớ lại trong sự im lặng buông xuống kể từ một sự im lặng kể hào hể tạ hồ gã đang gọi ấ một xứ ở xa xôi ấ vợ cho những giao tiếp ấ ái và từ chối cả gã cả tất cả các giây đồng hồ chặn chặn ấy mờ tỏ nơi nhưng đi lại chỉ

là hơi thở nả nỏ cả ĩnta trong ấ nàng ấ tính cách ấ ấ tổ nhất nhần cứ vãn nhữ g b ớch tương lai mà gã không hay biế không đm hình dng (thế là một bong bóng pấ nộ pông căng ĩn trong đĩ gã, nàng có thể kấ thiế tương lai nào mà thiế gã đĩ), pải, gã vờ hồi tưởng vờ póg tầ mấ trên vạt nho xanh có nhữ hạt bé l ti xanh ngắ ngắ trê nhữ cây ời xanh pấ cuố vạt mà nhữ người mua ại ku này, nhữ người Mỹ hay ấ làm mẹ ấ mê và k ó chịu bở bà kắng kắng là đĩng nho kấ gì cũng pải nằn trong tay người Pháp đĩ cho cấ tà thắ cánh kiế hàng cây tróg như bị pĩ bắng, bị tróg pát vì đm vườn nhữ tán lá mướ mát, rậ rậ vữg chấi che kuắt mát một pầ n kố đĩ hồi nào xám xịt cò giờ ại vàng rượ và tươi mát, cả cái thứ ấ cho cùg chỉ là một căn nhà đĩ ộ mà nơi này người ta kóac cho đnh xung tồ kh là ầu đĩ, pải, gã nhớ ại, về lóg ắnh đĩ biế từ chính màu vàng tó mình, từ chín h ấ tươi mốcả mình...

- ĩn chịu thộ giọng trên ạnh cả ĩnta cấ ĩ.

Nhưng gã tin chấ rằng nàng chỉ ấ ại ạo cho bị lậ ấ càng t càng tổ rằ g làm ạo mố ràng buộc giế nàng và gã càng bğ bở càng tổ bất kể theo cách nào, đĩ chỉ là đĩ đĩ ại đĩn giản, đĩ trờnghiệp tiề chíhắg thắ dy nhất cả nàng.

Ồ đĩ u, nế gã muố thành thậ vớ chính mình, nhưng mà gã có thợ bợg muố vậ kồ g đĩy , gã mơ màng, mấ ại người ĩ đĩ về hình bóng chỗ b xa xa cả tà ầu đĩ mà gã p ỏg đán hơn là nhìn thấy, biế nó tuồng tậ đĩ mớ vấ hay mơ về nó trong nhữ giấc mơ đĩ đĩ u, thườg hình dng nó thiế nòng ắm

mở mình như thế gã phải công nhận gã sẽ không tin vào sự chân thành cả Santa đi đột nhiên thoáng nhận thấy trong gương nàng âm thầm chân thành và tự cả thuở nào, cả người con gái bước chân bay bổng mang những khát khao nhiệt thành, xác quyết và ý chí thông tuệ đã đưa nàng từ quầy hàng bé xíu bày bán những túi lạc mà hồi bé ngày ngày nàng đứng bên trên một con phố Obbane, để bạn giảng trường Mermoz nơi nàng dạy văn và chuẩn bị thi tốt nghiệp phổ thông cho đám con ngoại giao và danh nhân khá giả, và người bạn nữ dung dung và đĩnh đạc, tóc cắt át chân cái để trò trịa, để nhìn gã vợ về khả năng rất mơ màng ợt và là bị khi gã ấy để một ngón tay khẽ sờ trên làn da mịn màng phớt phồng trên lưng nàng, chịu thua một sự thô thiển mà gã không quên, thậm chí không bao giờ.

- Santa, gã thối, vẫn ổn cả chứ

- Vâng, nàng đẹp thật, máy mó.

Và không phải thế gã biết để gã cảm thấy thế đi

Nàng có nghĩ gã cũng không tin được nữa.

Ấy vậy mà gã vẫn khẳng định cho nàng những câu hỏi trong mắt gã để hỏi những đờ đờ minh bạch, những câu hỏi để tính riêng tư hay thậm chí là ý nhị, như thể rồi một ngày tất sẽ rọi cả các chất vấn này có thể làm chùng nản tinh thần cảnh giác cả Santa, sự cẩn thận mà giờ nàng giương ra cổ không hề để bất cứ điều gì

- Ah Santa Djbril để ngừng nhà mẹ gã bắt đi thôi.

- Ôi không, nàng biết là một tiếng rên, một tiếng như nức nở xuyên như nhốt vào lòng gã, để gánh trách nhiệm về nỗi à

đầu não như thế nhưng gã làm gì đây?

Gã có thể tưới mát cả mẹ cháu ợc nhất vì d̄anta ợ
pải xa thằng bé ợg?

Gã làm gì đây?

- Ờu rồi con không ể chơi vớ m̄nà, gã n̄ogiợg an ử v̄ về
mà âm vang trong ợg nghe mang vẻ giả là ể nỗi gã ợ ợg ợg
ợ nó xa k̄ở tai, cứ như một k̄ khác ể thế chỗ mà nó tranh
p̄ gã và gã ngược thay cho k̄ khác này vì giấu giếm ể t̄
th̄ợ đ̄ giả cả h̄ ta.

- Mẹ d̄h̄ch Djbril ờu, d̄anta tung ra.

- Sao lại thế ờn hiể không đ̄g rồi, mẹ cung thằng bé ờn
mà.

Giờ thì gã n̄o mạnh mẽ và phấn chấn đ̄ chẳng m̄y may cảm
thấy mạnh mẽ và phấn chấn, hay tươi tỉnh và ờng k̄oái chú nào
sau con m̄ng m̄i buồn thảm và ờu đ̄ và u ờ (nhưng ợ thay ợi
không h̄ là thiể v̄g một tia hy v̄g mong manh) giờ ờy l̄
l̄o nhuộm màu m̄o trao ời giữ gã và d̄anta.

Ờo âm v̄g r̄ r̄ xô xao từ những cuộc hàn huyê h̄n nhiê
thu ờo vắng v̄t qanh họ

Gã nghe đ̄o những tiếng l̄ tú ám mọi cả chúg và cảm
thấy một nỗi u hoài giốg h̄e gã tự nh̄ ờ nóg p̄ng p̄ng,
t̄ đ̄h b̄e vào trán trong không k̄i ngọt ngạt cả ca bin, nỗi u
hoài gã ờ ờ cảm thấy n̄e vô tình ch̄o nghe ghi âm giợg n̄o cả
những người bạn k̄uất b̄g, những người bạn ờu năm, thân th̄h,
chíc đ̄

bay đã cả mẹ ở cha ông hành để làm bao thế cho mẹ
nếu người ta tin bà, người này làm cho Santa...

Ông mẹ đã chỉ định cho ông nhiệm vụ tâm ông khi cả mẹ một
kể chú ý để i kái, để nhận các xác ông, các đầu thế thế
trọng, những máy móc mỗi kẩn nguy hiểm cả bà vợ nụ cười nở
miệng chế nhạo và khó chịu bất biết, gã lại nhớ gã như là miếu
cười, đã nghe bà kể thành quen, rằng sự chính trọng để ở
trong một ở kẩn nguy hiểm là thế kộ căn cứ nếu không nó là ở
cho nên hành hiệ trọng.

Vậy thì ông nhân trọng, nên đầu trong thế gã cần xin?

bay đã ông hành cả mẹ ở cha nhân từ con cần xin
người..

Nó nên đầu, sự chân trọng cả gã, bỏ gã biết (hoặc một ở
thứ hai trong gã biết một ở ở trẻ trung và nghiêm kái hơn, cả
trọng hơn, một ở chưa vừa ra vì ở cay và mừng lòng không
hiểu, vì ông trách ở và vì phải ở ghép cho mình những lý lẽ chính
đúng cùng những ở phân bua ở thương) - nó nên ở u, ở thật
trong tâm hồn gã, bỏ gã biết không phải gã mất ăn mất ngủ vì mẹ
ki tuyên bố ở gửi bà trọng Djbril cả ở, gã trở trở hoàn toàn
không phải vì niềm vui và hạnh phúc cả mẹ mà vì ở ý trí cả
chính bản thân gã, ki nên ở không cho Santa...

ở chẳng phải ở sao, ở nào nàng bỏ lại thằng bé sau lưng
mà trở ở- hay là ở

Gã chỉ có thể phán ở thế này qua việc nàng ở từng làm
nhưng, ở trước, nàng mang Djbril theo, ở ở Manie xử ở
chẳng?

Nhưng có gì Manie lại muốn vươg chân vươg cẳng vì thằng bé có khả năng cho Santa bỡ ngỡ nhà nó.

Không, không, thiếu Djbril nàng sẽ không bỏ đi chưa kể thằng bé còn kiêu và vì bị và cả bị, theo một khía cạnh nhất định, cũng hẳn nó bỏ thằng bé đi con ruột thịt cả gã, chẳng g quý há gì gã, để cho, trong trái tim non nớt cả mình, nó không biết thế và cũng chẳng mà gì với ngõ nhà cả nó ngõ nhà cả cha nó.

Một luồng sóng bất ngờ lại cuộn trào trong lòng gã, làm nó nhậ chìm lý trí gã, gã muốn gào thét cho rồi trong đầu thoại: tôi sẽ không bao giờ quên những chuyện cũ gây ra cho tôi

Gã cũng có thể rên rỉ: Ah yêu em biết mấy, trả đi anh chỉ yêu có mình em thôi một người bạn như trước!

- Thôi thôi gã buông ra.

Gã gác máy, rệu rã, mệt mỏi gờ như choáng váng, như thể tuổi ra khỏi một giấc mộng buồn thê u buồn, thá mạ, gã cần thu xếp thứ mình cho kịp với thời tại bao quanh, cái thời tại mà với gã, gã nghĩ bụng, đời chỉ là một giấc mơ bất biết và lạnh lẽo và gã như chuyể từ mộng寐 này sang chiêm bao khác mà không bao giờ tìm thấy ở ra tình thứ đợ gã kiên tổ hình dáng như một kẻ xếp trật tự một tổ chức mạch lạc cho những nhân tố rời rạc tã tuộc cả đời mình.

Gã ra khỏi bin.

Đã là giờ có kế hoạch cả buổi sáng.

Một cái lễ mễ máy móc vào đờng hồ đo tay kẻ định gã sẽ

ế muộn hơn bao giờ

Quan trọng cái gì gã bọ bảo đ, ám ách vì ế thể vẫn
thoảng bâu trước nghĩ lại phải ế võ Manie.

Phải chi với gã, Đ Desas Manie thể hiệ không chú hơi
hướn cả trấ ế mà chỉ có bọ đ và thiế nhấ nại, thì mọ ế
ế nhạ hàng hơn bao nhiê.

Đ bản thân gã, Đ, chẳng phải gã nhể cảm ghé Manie
ao?

Đã ế không thăm hại và mất mặ ao ki về đ hậ và bng
vị tha cũng như, ế ao đ nh, ong lại b bứ kó nhậ ra, về
cao ngạo gã đ đ đ trong mấ đg chủ ngăn không cho gã cảm
nhậ bng hậ thù mà một người bằng xương bằng thịt thể nào
cũng nung nấu, gã chấ mấn, đ đ đ...

Gã kể họ hạ ế, vẫn còn ế ờ đ mọ chuyệ xảy ra
cách đ đ hai năm. Hoặ hình phạt mà một người bằng xương
bằng thịt thể nào cũng áp ủ trong đg - ồ nhưng gã biế gã không ở
ấy, ở cả hàng Manie, nhăm nhe chờ đ thờ ế cả mình, gã
không rình rậ hòg cuố cùg ế giáng xuống Manie cánh tay báo
thù và từ pí a mình Manie biế tởg ế đ thành ra ông ta
chẳng ế Đ, chưa bao giờ Đ.

Đg không, ế Đ tự

Đề đ đng nguỡng mộ hay ế, làm sao biế đ đ?

Gã kể b ế đ, rồ bở trong cái nóg qánh đ, không kí
tĩ nh ếg, đ hương.

Gã nghĩ như nghĩ đ mừnhững cây ềi xanh đ đ xa.

Đó có lẽ chỉ là kỷ ứ về thứ mùi ngai ngái chua cả những chiếc lá bé bỏng mịn màng, và mà gã ngỡ như người thấy chúng khi hít vào sẽ và thấy bng khuấy ừ và gề như lằng lằng khi muồng tượng mình nơi ở trong lâu đài, mở tung các cánh cửa vào một buổi sáng trong veo và hít hà mùi những cây ồi xanh cả gã, mùi ngai ngái chua cả những miếng lá bé bỏng mịn màng mà từng chiếc một ề ẽ thuộc về gã, Đạ Desas - nhưng gã, gã ẽ không ở nào để hạ mấy gốc cây cổ thụ tội nghiệp ấy như đêm người Mỹ hay bí ẽ có gan làm, ngạo mạn, mẹ bảo thế cảm thấy mình thờ ơ thái chất Pháp ể tự cho là ẽ khả năng chế ra cùg một bại vang tuyền hảo như...

Ý nghĩ về mẹ về kuô mặ cay đắng và trắng bệh cả bà ệ tấniền thích thưng gã.

Gã toan trở vào ca bin, gõ ạp i cho ẽnta, không phải ể lên tra đg là nàng ẽng ở nhà (mặ ừ cũng có gã ẽng thờ cũng nghĩ, bỗng nô nao kó ở mà ể hứ vợ nàng rồi mọ chuyệ ẽ xuõ chề mát mái.

Ở đó giừ cái nóg ợ mùi ồi xanh, tình yê và bng thương cảm làm gã ngát ngáy .

Mọchuyệ rồi ẽxuõchề mát mái ư?

Bng niền tin vào ảo ảnh về chính gã ẽng ở cả căn phòng cả họnền trê tầng hai tà lâu ấi ư?

Dĩ thế nào, gã cũng muố thổ ộ vợ nàng, thôi cho nàng niền tin ngay ấ này gã thấy ăm ấ trong bng, như thể t nhất cũng một ầ thực tại cuộc ở trùg kít, hoặ ấ ở trùg kít, với các mộng tưởng cả gã.

Gã kua một buớ ra pá au hướng vềca bin ìe thoải.

Viế tượg lại pái chui vào cái hộp Nevada ngọt ngọt, cùng mù chớáng vát (thỉnh thoảng gã có cảm tượg người cũ cả chiế xe ã ãg nó b ỏ cho con vậ mà hàng tón ãg vấ cò giá lại đớ với ghén gòi) làm gã rà rĩ .

Tuy vậ gã từ bởnh gọi cho ĩnta.

Gã ãu cò thògian, pái kông nh?

Mà ngộ nhỡ một ã nã, nàng kông trả bự gã ẽ pá i đán già đán non nhữg givà chuyệ đớ gã ẽ ãu?

Mà rồi, gã thợ kông cò thògian nã.

Nhung nàng ẽ chẳng trớ kỏ ngộ nhà nế kông mang Djbril theo cùg mà hiệ giờ thì thắg bé kông pái ao, ãng nằ ngoài tầ vớ cả nàng?

Gã tự pá thần mình vừ rừ ã như thế

Thế ã gã gầ như nằ ra ý muố bảo vệ ĩnta chớg ậ i chính mình và nhữg toan tnh tàn nhấ cả mình.

Ồ gã có ãm giấ viggã yê nàng thớ cơ mà?

Ồn có thể làm gì kác ãy , ậ đớ tồ ậ đớ cha bé nhỏ nhân từ đớ đớ bớ bớ và nhân từ cả mẹ

Gã tin chấ rằng cái kung có mong manh, mong manh và chớg chớh nhưg ã cả đớ gã, tạm trụ vữg ã nhờ ã ao chẳng nã, cũng có ĩnta ở ãy , rằng nàng ở ãy như một con gà mái bị triệ đớ đớ cánh ẽ hàng rào nào vớ nó cũng bất kả vượ qa chứ kông như con người đớ ã và qả cảm gã gặ qen ở trườg Mermoz gã cam ãg chịu đợg ý nghĩ này, trong nhộ nhà

và tử hủ cùg cợ, dy bở trong mấ gã tình cảnh đng buồn này
chỉ là tạm thồ mà thồ

Kôg phải chỉ có ấn đứg bán - hay đg là vậ?

Koản tiề lương ngổ nghề nghìn euro kiế gã k hấp ấ
hơn Maniè theo nghĩ a nào?

Phải rồi, phải rồi (vớ vát một mình đớ cái nắg xố ấ muờ
giờ át bê nắ ca ô bủg ran, gã ơ vai, thấ thỏ), theo nghĩ a
pổ biế thì hắ rồi, nhưng cơ bản là gã thiế niề tin ở tài năng
cả mìn h, cơ may cả mìn h, ợ vĩ nhử cả tuổi xuân một thờ ếp
ánh trong đ mấ ngừ xanh như mấ mẹ kiế gã đạ bàn tay
koan thai, mon trớ và b ểh gặt b tó nhạt màu trê trán
đng...

Tất cả nhữg thứ đ gã đ ể mắ đ chưa ể nỏi già nua, đ
thậ chí theo các tiề chuẩ hiệ thờ vấ gầ như trẻ trung phơi
pớ tất cả nhữg thứ đ gã kôg cò nỡ từ ki về Pháp và hắ
đ đg vai trò cớ yế trong tình yê ãnta đnh cho gã.

Phải chi gã có thể gã tự nhủ chuôi ra kổ con mộng mị kắ
nghiệ và buồn bã, âm u và hề mặt này ể về tìm gặ đ có ại
pải đt hể từ giấc chiêm bao này sang giấc chiêm bao kác, giấc
chiêm bao nơi, tấ trong một lũng ánh vàng rợ, ãnta và gã
cùg ánh buớ trê nhữg con pố Obbane, cánh tay ể trà
kể chạm vào nhau theo từ g nhịp buớ, gã, Bv, cao ráo và rá
rợ thao thao bất tuyệ bằng chất giợg mạnh mẽ và pán chấn,
ngay hời đ đ ra ớ, mặ đ kôg biế thế cho b vào bủ cả
nhữg đ ể ngổ ỉm, pnh pờ mê hoặ cô gái có mái đ thon
nhỏ cấ ngắ, cái nhìn bộc trợ và giế cợ thề k, ngừ đ

vườn được đến trường trung học Mermoz để dạy văn học Pháp cho đám con danh chủ giàu có đám con nhà ngoại giao hoặc quân sự cao cấp, và những đứa trẻ mới lớn này đều có ý niệm gì đó nghĩ bực trong bụng tràn giang để i hải bằng chất giọng mạnh mẽ và ồn nỏi, về ông quyết tâm khổ g kiế mà cô gái lơ đã trên hai cổ chân có cánh, có làn da mịn màng bệ phòng hai bên thái dương phải nuôi dưỡng để đứng trước mặt chúng, về khoảng thời gian và sự kỳ công nàng bỏ ra để giữ cho hai chân váy cô tông dy nhất, một hồng, một trắng, dù nào cũng được là bằng piau hoàn hảo, mặt cùng bộ váy áo hai đây để lộ làn da lưng mịn màng, bệ phòng cứ như là cánh mảnh mai...

Gã, Desas có thời đứng là gã đàn ông lạnh bự và hấp ẫ và hoạt ngôn ấy mà cuối cùng Anta cũng ẫ về nhà, về căn hộ tường màu xanh rêu công biế bao nhiêu người cư ngụ

Gã còn nhớ cổ họng mình đã e thấ ra sao khi bước vào căn phòng từ ánh sáng nhoang nhoáng, chập chờn thê lương.

Đã tiê gã theo sau nàng leo lên bệ cầu thang để xi măng, để đi hành lang hai bên xếp hàng những cánh cửa đóng kín.

Anta mở cánh cửa cuối cùng và ánh sáng là nhá màu ô lu, nỏi là vìnhững bức màn treo trên cửa sổ, như nước chũng ấy nàng.

Gã không còn nhìn thấy gì ngoài vẻ váy nàng bang bán g trắng dù nàng vào phòng trước rồi mới trở ra mời gã vào trong, để kiểm tra xong, gã đoán thế là căn hộ công ẫ gã xem được rồi.

Và gã tiê là không phải không rự rề hay thoáng chút e ngại mà, nhất là, ông nhậ bổng làm gã cảm ẫg.

Đã trong ánh xanh chập choạng cái nhìn cả Anta bảo gã,

bình thân: Đây , nơi em ở đây , nhà em đây .

Đáp nhận, cái nhìn ấy, bán xé cả một lễ xa lạ trán trắng (nghĩ a lý gì đều về rã rở cả gã b ỏ vợ b tó vàng, vớ ờ tay trắng trở mịn màng, về nơi ở tinh tuom mà rất mợ kiên nhùng - chấp nhận ờ ờ đồng thờ cam chịu lờ những tác ộng cớ hệ những cảm giác thiế thoải mái hoặ bẻ rờ cớ hệ

Người phụ nữ này ý thứ rõ ể mớ nào về mợ thứ áng số và tinh tế và ể bé và cùng b ại hờ hững âu ể ể mớ nào, vì kiên hãnh, trước bán xét về nơi ăn chỗ ở cả nàng hay về chính bản thân nàng từ một gã đần ông trắng b từ tay ể trán, ờ cảm nhận đợ, gầ như nghe thấy đợ.

Đã nàng xem gã là một lễ pong Lu, đợ cung chiề, qa mái tó vàng và những đờ hoa mỹ cả gã.

Thế mà nàng đã ể gã về đ nhà nàng, rồi bằng một cử chỉ và vài đ vấ tấ trình ờ gã vớ cậ, mợ một bà hàng xóm và nhiề người khác nữa mà ánh án g yế ờ nhoang nhoáng ướ hé ể cho gã thấy ở cuối căn pò g, tồng người một ngồi trê ghé ể hoặ ghé bành bọ vài nhưng cũ ờ, bắt ộng, ặ ể trao cho ờ một cái gầ mớ hờ, và gã thấy mình ạc đg và nổi bậ bở ờ tay to bản gã không biế đg làm gì có màu tai tái áng bợ y như b tó vàng mướ vâng trán trắng nhờ chấ cũng đng áng bợ ể trong ánh áng mờ

Gã những muố thợ xuống chân banta mà thề gã không phải lễ gã mang về như thế - lễ những gã rám nắng và tự tin cứ cuố tuầ lại về ể thực cả mình đng omone (*).

Gã thèn ể pát ờ đợ ôn ghi hai ể gồ mảnh mai cả

Anta để tỏ lòng biết ơn và thổ lộ tình yêu ở trong lòng vì những điều nàng cho phép gã được tận mắt trông thấy - căn phòng khách nhỏ này, những con người cảm lạnh trước mặt gã này, cười với gã không, ra chiều mừng rỡ vì gặp mặt gã cũng không, cuộc sống gieo neo và đăm đăm nàng đứng ở đó mà có lẽ ở trường Mermozbờnàng lúc nào cũng để trên bước chân bay bổng, trong tà váy trắng hoặc hồng phấn dịu và thơm mát, người ta không hề hay biết và lũ con nhà ngoại giao hoặc con danh chủ cứ cuồn cuộn lại để lướt ván ở làng Smone còn biết gì hơn bất kỳ ai khác, tất cả lũ người gã nói trong đó bọc bọc với nàng, mà gã ghé mắt để nhìn này là gã cố gắng quên sự tị.

Ồ chớ chớ bọn họ chẳng hay biết gì về nàng và căn phòng màu giẻ rách ánh xanh này .

Lúc ấy, ánh nắng ban trưa, xuyên qua các bức màn mỏng, về để trên khuôn mặt một tay ông đập vào nhau ын như đang chờ đợi ra vẻ hoạt động cả mình.

Ông gã, Bô, trông thấy tất cả những điều đó mà không biết phải đi lại Anta như thế nào.

Gã đứng, ngờ ngạc nhiên trong chính mặt gã, nghiêng mình về phía từng người trong số những người có mặt mà nhanh nhẹn ra thành một nếp cười run rẩy vụng về

Lúc đó gã nghĩ, trong một động tác ờ cảm lạnh, mình yêu nàng, mình yêu nàng xiết bao.

* * *

Gã mở cửa xe, nhún thân vào trong.

Trong đó nó và ngọt ngào hơn cả trong ca bin để thoải.

Gã có đợg không ki không gọi lại cho Anita? Thế nhớ đầu nàng tính, không bỏ đi mà, ở cửa tiền khổ não bỏ gã đi quyết định đưa Djibril về nhà mẹ gọi, tự.

Không, để đặt trong ý nghĩ một từ như vậy gã còn chịu không được.

Hay đi đâu bé nhỏ bằng anh cả mẹ đi cha bé nhỏ bằng anh, hãy giúp con nhìn đời mình mình.

Hãy giúp chúg con, đi đâu bằng anh.

Gã còn có thể không, chỉ một phút thôi gọi cho nàng, để không phải là thế thà ừ ừ này con nàng đang mong đợi gì sao?

Từ giờ đi tổ một giọng nhỏ nhỏ kêu kêu nộ vào tai gã, nàng muốn không nghe tiếng mi nữa thì đừng hơn, vả lại nàng hiểu thà mi đừng ăn năn hối lỗi và nghĩ tới nghĩ lui tìm cách tự chấn chỉnh trong ki nó cho rõ mi muốn để thú ở tiền vợ cái thổ cứ trú hề hề tám lung khổ khổ cả mi trách nhiệm về tất cả các vụ để chất giữa các người bởi chầy nàng sẽ không trợ mi hơn vì thế để có ki còn coi thường mi vì đã hung hãn thế rồi lại còn nao núng, vì tìm kiếm sự tha thứ và an ủi ở nàng, người mi đã xú phạm ki bảo nàng, cầu cứu tưng nổi không, biết cách về nơi nàng đã chui ra, thờ phượng tưng đợg không chú.

Và bây giờ tá xe, gã và đi ra đều phẫn hận.

Một câu như thế gã, đi Desas làm sao mà phát ngờ ra được.

Không thể nào.

Gã không sao ghim lại đợg một tiếng cuồn cuộn.

Gã có tình nộ hờn, là nàng cứ việc quay về với Manib không?

Gã vã mồ hôi nhu tẩn.

Mồ hôi xuống xuống, xuống xuống.

Gã tình cái một, không đợ, cầ gạt bị t

Gã tấ máy .

Đ im ặg, bị phá vỡ trong chỗ lát bờ tiểg rừ rừ vô hiệ cả chiế Nevada, lại bao trùm á y gã và gã thấy mình ki đ giốg như một pà n tất yế, hoàn hảo và không thể bác bỏ cả lát cả pong cảnh này.

Gã chẳng biết ai hay cái gì và không thể gì chi pốgã.

Gã ngã đ tặ vào lưng ghé

Mặ đấ nhểhại mồ hồ bng gã đư lại.

Nhưng gã phải công nhậ rằng Manib, trong pong cách đn đ khá k đơ, là một ông chủ phát đt, và mặt đng ta chưa bao giờ lưỡ ván hay ở hữ ngôi nhà nào khác ngoài căn biệ thự rộng rãi cho xây phá au ku nhà cả công ty, về tự tin tràn trề nam tính mà nhã nhậ, gầ như lịch dyệ đm đm, về đ biệ dụ đng ở ông ta, như ở một người cho pế mình có nó bờ chẳng thể gì hù đ hay làm ông ta nom nự vấ có thể là nữ lại có thể hấp đ một pụ nữ mát pương huớg, rổ bờ và tổn thương, một pụ nữ bơ vợ như Anta hiệ thờ

Điề qái lạ là, gã tự nhủ hoặ d cú chỳ cả tình yêu cũng nê, mình không sao thể tất đợ cho nàng, thế mà với ông ta thì cứ như mình hiể ông ta vậ .

Nhung còn quá lạ hơn, là cả nàng nữa, nó đứng ra, mình cũng hiểu và thông cảm cho nàng, để nỗi có thể hình dung chính mình, nếu mình là đến bà con gái, quy thuận một cách hân hoan và đơn giản trước sự quyết rũ không mấy phức tạp cả một ông Manile - Ồ sao mình nhìn thấu tâm can nàng thế sao mình oán trách nàng thế

Đã vậy, một đống mù mịt hổ hoảng, hư ảo chập ngang nhịp thở gã mà gã không g nhận ra trong đó cố gắng men lại gã trong tâm tưởng căn buồng cả Manile, đợ gã mừng tuợng theo khuôn hình cả ngõ biệt thự rộng rãi và hợp chuẩn, bài trí những đồ vật đắt đợ và ế tiề kể trang trí đơng ế, trong đó ế nhẹ cánh cửa căn buồng xa lạ ế phát giác trên cái giường khổng lồ, tất trong một lòng ánh sáng chỗ là, Anta và Manile, ông ta đối diện trên người Anta, vợ cả Bô Desas và rờ rĩ ke ke trong ki bộ hông b lượ cả ông ta, cặp mông nhân mã d chuyển theo một nhịp ề ế và chấ nich cả ông ta khoe hờ vào làn d thịt mịn đợ tư cả nàng, còn mặt ông ta phủ bọc trên cổ nàng, người vợ cả chính Bô Desas tình yêu ề thợ dy nhất cả cả Bô Desas

Hoặ giả, thứ gã nhìn thấy trên giường, là một hệ bộ đến ông không kén pà ăn chấ cùng một bộ mặt nhân mã hỗn hể bê trên Anta - gã có phải hạ gục con gái vậy đ không, gã có phải t nhất cũng cảm hệ đợ?

Ồ bản chất bí ể và mở lạ cả ề nàng cảm nhận, điề gã ể không bao giờ biế đợ, có thể là gì đợ ể nặ g đng ể hơn nhiều cả Manile?

Bị người mảnh khảnh và khô gầy, gầy như hạc vai mà lại rất rõ gã koái trá nghĩ, chứ Manie thì - nhưng mà - gã ấ ừ ờ ờ - gã không muốn biết tên gì về chuyện này nữa.

Và gã lại ấ ừ ờ, một mình sau tay lái chiếc xe bắt động, trong sự tĩnh lặng rung ngả ngữa vì hơi nóng, và gã cảm thấy bị ngọam gọ, bị xé toạc tả bở cùng một nỗi kh hã chung hững âu xa ấ làm gã ờ ra mê muội và chỉ ấ khả năng nhẹ một nụ cười thăm hại thờ thãi ki không biết miệng lưỡi nào (cả bà ấo Pumaire, cả mẹ cũng ấ), trong phòng khách gã ấng ghé thăm không rõ cả nhà nào (không phải nhà một bà khách hàng sao) ấ ấ huých toạc vào mặt gã tiế ộ về ấnta và Manie, và hơi thở hổ hám nộ ấ ấ tá trá mỗ Ruợ nụ cười chón hé ngo ngắ ấn ấi không biết từ tấm gương nào trong phòng khách xa ấ gã ấng ấng, chân giạng ra, mắt giờ lại ấ về tấm gương trong ấ gã thấy mình ấ ấch và ấ ấnhung cò ấng ưa hơn hình ảnh cái mồm ấc ấ mỗg ấ ấ thở hơi chua ấn ấm ấ ấ Desas ra kỗ ấ ngay thờ, cả tin ấ ấ ấ cò ấng ưa hơn các giốg ấ ấ u giậ ấ cay cú và bắt ấ (thế thì ấ chấ ấ mẹ rồi vì cả bà ấo Pumaire ấ một bà ká ch nào ấ ấ không thể ấi mỗ vụ việ vớ chồg ấ ấ ấg cay) thú bách gã ấi hành ấng và rữ bỏ trong kính mặt một người con gái như thế

ấi miệng ấ lý trí ấ trong con ấ ấ nộ cả nó (ồ, ấ h thị ấ mẹ rồi) ấ xú ấ ấ gã chuyệ g) né không phải việ một ấng nam nhi chỉ ấ hãnh một chú thờ cũng không thể ấ, không ấ ấ thờ vào cùng một tấm thân trong ấ cò ấg ấi, thứ dng ấch thiêg lậg, tinh ấch cả vị thờ nhân mã?

Phải chi gã đã đáp lại, càng tiếng cườm gả: Đẳng rử ro gì đều, lâu rồi con có ngủ với banta đều hay đng ra nàng kông ngủ với con nữa.

Ông, trong một tiếng thế gào vô vọng, gã cũng đã có thể đáp bính mẹ mẹ ạ, đã đưa con đến làm chỗ Manib, chính mẹ đã đi gả để cầu xin ông ta nhận con. Kông thế nàng đã kông bao giờ quên ông ta!

Nhưng gã kông nhớ là đã từng mở cái miệng tươi tắn và nhu nhượ, mé xệh để nhu nhượ cả mình.

Gã lại thấy mình hấn trăn trăn vào một tấm gương kuô mặt vô cảm cả mình rồi ngay bên đờ nhìn rõ mồn một mặt sau hộp ọ cả mặt đến bà bố choá vẫn đứng bai bai, vẫn đứng tìm cách vùi sâu gã đờ những thế hèn hạ và những bực bực gọi hiể ác nhằn vào đnh ợ gióng ợ cả gã, và lúc đó có đng gã đã kông nghĩ rằng chỉ một cú đm giáng vào cái thế cổ ngắ nhuộm vàng là sẽ giải thoát gã khỏi vụ tra tấn ấy, có đng gã đã kông lạnh lùng hình dng mình đng nệ mẹ một trậ như tử thế bố bà im ỉ cho rồi, có ki còn gào ừ, ngay trước lúc bà bất tỉnh nhân ợMặhìbiếgìvề đnh ợhủhả, cả cha nữa, cha biếgìchừ

Nhưng gã kông còn muốn ăn tăn về tất cả chuyện này nữa.

Nó thật là chế vô tích ợ và người ta thấy như nháp như vè thế khỏi một cơn mộng mị thế tái thế hồi, một cơn mộng mị lâu tu bất tậ và xuể ngổ mà người ta tỏ tường từng giai đoạn âm u nhưng đng thờ cũng biế ki mơ nộ người ta đng trông mong thoát đợ bất cứ giai đạn nào.

Gã kông còn muốn ăn tăn về tất cả chuyện này nữa.

Gã bại công tá xe, vào thẳng ới ai.

Động cơ ừ tiếng bản ữ ự họ rồi, từ đó, chiếc Nevada chuyển mình, cùng những con co giết và những ừ than vãn cả cả bộ xương già cõi ông, gã mãi nguyện tự nhủ ề sao cũng khá can trường.

Gã ừ không ăn tăn gì về tất cả chuyện này nữa.

Gã hạ kh xuống và, lái bằng một tay, thả cánh tay trái thõng xuống ừ xe nóg rạ. Ở chỗ gã lại nghe thấy tiếng những mảng nhựa đong ừ bánh xe.

Gã thích mêm thanh này!

ừ này gã thấy lan tả một ảng khoái ừ nhệ tuyền.

Không, ạy ừ cha từ tâm bé nhỏ cả mẹ ạy ừ cha ừ ừ anh, gã ừ không bán koả n về quá khứ tử nhạ nữa mà ừ chỉ nghĩ làm sao tỏ ra xứng ừng vợ tình yêu ừнта ừ lại ừ nh cho gã né gã muố ừo tâm khổ tứ vì nó mà gã mong mỗ ừ ừ ừ chùng nào thì có vòn trờ cao vờ qang ừng và cháy bùng ừng nay chừg giám, và tại sao, t nhất một ừ, ừ đó ừ nhất lại không đợ thu về cho ừ Desas ừ đó ừ nhất và chắ chắ nhất trong vô ừ những há họ đừng ừ bà trờ ừng nay, trong ừ trong trẻ xuân thì cả nừ

Gã chừ ừ ra một tiếng cừ

ừ ừ từ giớg gã làm gã bản chán.

ừ cuộc, gã nghĩ gầ như ừ ng ừ gã vấ ừg, vấ trẻ trung, lại cò cớ kể miể chề

ừn thân Gaugean, ừ ừ ừ có tác bản ừng ghé mà

ngay lúc này gã đang đi vòng quanh đi (và hôm nay gã tìm được
sức mạnh để không lệ nhìn họ tụt), tay nghề sẽ làm giàu theo
cách nhọ nhả là có được chùng ấy về nhà không?

Không.

Vẫn ở nơi đây, hờ hững và, ông tâm ảnh đi nhìn thấy
trên báo phơi ra một bộ mặt bé xíu và nhăn nhúm, một vầng trán
nhả trĩu một vài tóc hoa râm và, để lại, một cái mũi trên hàm răng,
ngay mặt trước, và khi đi đi đã nghĩ, giờ thì gã nhớ lại với một
thoáng kinh bỉ đi với chính mình, để lại được cả trăm nghìn
euro cho một bức tượng thô kệch đang ở trước khi chụp ảnh, phải
tượng thưởng một bộ răng giả mới.

Ông Gauquan ông chẳng có gì ảnh hưởng với sức ở ông đi
đi mà gã, đi, cảm thấy rần rật trong từng cơ bắp như thể gã là
một con tuấn mã (hay một vị thần nhân mã), con vật ấy lên kệ trẻ
trung và oai vệ với thiêu chớ chớ đứng trụ vững trong chính việc
tồn tại một cách tuyệt đối và cũng chẳng khác gì một con tuấn mã
(hay một vị thần nhân mã) không một kẻ mộng mị bất tận nào, với
để bạn lại mồm miệng như nhát và hơi thở triền, còn xâm chiếm
đi ở gã nữa.

Mặc có không?

Đi quá bùng binh, không nhìn trước, gã bắt đầu tăng tốc.

Gã chẳng việc gì phải nghĩ để mẹ vào lúc này, cả cha cũng vậy,
để mười mười đi chế và chẳng ở nào người ta nảy ra ý nghĩ ánh
gà hay xa với một con tuấn mã (hay một vị thần nhân mã) có cơ
bắp nhưng như dờ làn da nhăn nhó - nhăn nhó làm sao hai má
đi, bờ cổ gã, thái dương gã trong chiếc xe không thể hà

nhưng gã nhậ ra trước bạ n óng này cả cơ thể hiệ óng từ ợ
hiệ hồn, ð ngắ ngu và vô nghĩ aế ðu, cả người cha mất ð
nhiề năm về trước, gã nhậ ra ợ hãi hùng và ợg ờ mà ý nghĩ
về bộ xương trắng tồg mang tên Del Desas vẫn còn koi ð
nơi gã, cái hộp ợ thủng từ bên này xuyên thẳng qua bên kia,
những khúc xương trắng ở , ðy muồng tuồng, vì mình trong
đó ất bạ cát nóg âm ở nghĩ a trang BIA .

Gã ð xe vào bãi ð cả ku cả hàng Manie.

Trước khi bước xuống gã thám mò hồ cả thậ từ mặt xuống cổ
bằng tấm khăn gã ể ở băng ghế sau cho mọ ðh ợ ðg này và
róc cuộc ð ngám mù cả chiếc xe.

à nào gã cũng tự há là ể thay nó thế rồi lại qê khuấy và
nổi bợ bội của gã trở ð gay gắt ki mỗi ð chà tay về bạ
chiế khăn lại vớ phải cái giẻ hồ hám này bở ð ð gã như thấy
cái bả g chứ g nhỏ nhậ về ợ chênh mảng cả bản thân gã, buộc
gã phải lau mặt bằng một miếng vải ðng ngờ ði ð cho toàn bộ
òn tại hiệ thờ cả gã, trong mỗn xộn nhác bả cả nó

Vậ mà, sáng hôm ð hệ như ð kn né thành công bản xạ
bợ ð ki lau mặt gã tự ớ ðợ mình ða má ðnh giá các bại
xe ðệ xung quanh theo cách khách qan nhất chứ kôg, như gã
vẫn thường làm, kn theo cơn khát thèn chua chát và cồn cào mà
gã ðnh giá là ðnh.

Vậ ra thứ ðn g nghiệp và khách hàng cả mình ðg ể ð bị
đây , gã thường tự nhủ gầ như mang tính ể nghi, trong lúc ăn oi
kữ lữ g từ những ð Mercedes ể những chiếc BIW ðn
hoặ ghi kôác cho bãi xe cả cả hàng bán bở ðn ngoài ða một

thành phần này đang vận một khách sạn.

Đó là một thế nào mà tất cả đều cả thế này?

Đó họ biết những thứ cả nợ gì mà mình chẳng mấy may có ý tưởng nào, để bỏ đi từ những cuộc đời cả bao nhiêu khoản tiền cả của những con xe như vậy nhỉ?

Đâu là thủ đoạn của cả bọn họ mà mình sẽ chẳng đời nào đoán ra, hay bé, không ngoan cả họ huộc bại ginh?

Và những câu hỏi vô ích khác cứ quay cuồng trong tâm trí hung tợn cả gã lính gác ở chiế Nevada.

Nhưng gã biết cách, sáng hôm đó cưỡng lại cuộc đời đảo điên cả con kát thên.

Gã băng ngang bãi xe trên bước chân lạ lùng và trong tâm trí gã khi đó trở lại kỷ nguyên vô cùng nhạt nhòa về một cảm giác tương tự về một thời trong đời lính gác chuyên đi lại như thế bước chân nhẹ tênh tâm hồn thơ thới - phải, lính nào cũng thế và đó là gương mặt gã mang tặng thế gian: thanh thản và hồn hậu.

Điền này với gã có vẻ xa xăm để mở gã gả như nghi ngờ đó chính là mình, bởi Desas chứ không phải cha hay một người khác mà có lẽ đã thấy trong mơ.

Thò tay ra thì sao rồi nhỉ?

Gã nghĩ nó phải rơi vào qãng gã một thân một mình quay lại Dallas, Mexico và đầu trước khi gã gĩa.

Gã cũng nghĩ, thoáng chút ngạc nhiên bởi gã sẽ quên bằng chi tiết này, rằng với gã khi đó hướng đi ông tổ dòng như là tự nhiên.

Gã đứng lại trên bãi xe chồm chồm.

Hỏi nhạ đòng nóg hần hạp là làm mũi gã thế ấ.

Gã bị á má mặ đ đng nhìn nhạ đòng đớ chân chú
không nguớ ừ trờ

Phải chăng gã có thờ đg là người ăn ôg đ bng bơ i bơ
tâm hồn thanh thản ải buớ trên những con phố yên tĩnh cả khu
Plateau nơi gã thuê một căn hộ nhỏ và chấ chấ không khác là
bao ở vẻ ngoài, d màu tóc vàng và ợ hài hà đng yêu cả né
mặ với những gã ăn ôg trán trắng gã gặ trong khu phố nhưng
chẳng chia ẻ chú gì trong tham vọng trạ bự trong vẻ tất bậ hổ
hả cả hộ

Ể nào gã có thờ đg là người ăn ôg đ đ Desas kát
kao, cùng một ợ ánh số tĩnh tại, đợ tỏ ra chính trạ và tử tế
và còn hơn thế (chà, gã đ bng vì bố rổ và ngạc nhiên), kát kao
lưu tâm biệt rạch rờ trong mình cái tốt và cái xấu, không bao giờ
ngả về cái xấu đ nó có xuất hiện đớ má nạ cả cái tốt như
thường vẫn vậ , ấ , ki nguota là một gã ăn ôg trán trắng, tú
đ lmg bng và có thể mua vỡ chẳng bao ăm ợ ao đng bại
nào tự thích, cùng ợnhĩ nại và ẻ đi vậ?

Gã bước tiếp chậm rãi, về phá cái cửa hai cánh gã k nh cả
tên nhà trên đ cần hàng chữ cái khổng lồ và phát ánh mang tên
Manie.

Bên gã cóg lại, như bỗng dng bị tuớ đ qyề đợ nhẹ
nhõn.

Đ là đ tiê gã tự hổ có đg là, ki thuyế bự ỉnta theo
mình về Pháp gã đ không chủ tâm quay đ hướng khác ẻ má

cho tội ác thoả mái án ngự trong mình, có đĩ gã đĩ không nên
náp cảm giác này, cảm giác đợ hành đĩng tội tệ mà không hề
mang vẻ như thế

Đo ể giờ gã mở chỉ đĩ câu hỏi trê ká cạnh thợ đĩ: ý
tuởng đĩ bĩnta vớ đĩ là hay hay đĩ

Nhưng mà, chao đĩ đĩ phải là vấn đĩu, không hề

Đĩ câu hỏi như thế đĩ là một mảnh ké cả tội ác đĩ yên thân
ấm chỗ trong gã.

Và, vào cái thờ tươi ngờ đĩ cả đĩ mình ki áng á ng rờ
kĩ căn hộ nhỏ bé hiệ đĩ ở ku Pateau, tám bĩng trong áng, gã
cò biế nhậ mặ những hành đĩng tội và những ý nghĩ man trá
thảng hoặ vấ lớ qá mình và cò biế xua đỏi chúg bằng
những sy nghĩ đĩ nghịch và thấy mình hân hoan, thờ pào, bở
trong tâm kảm gã chỉ ham muố dy nhất một đĩ, có khả năng
yê thương tất thấy mặ thĩng anh mình.

Đĩ hiệ giờ cò hiệ giờ - vế bang hầ họ làm gã gầ như
mụnj.

Nế có thờ tũg là thắg đĩn ông ká, thì chuyệ gì đĩ xảy ra
vớ gã, gã đĩ làm gì cái thân mình ể giờ náu nứ trong đ thĩt một
kĩ ghen ăn tứ ở và thô bạo thế ká, các khả năng yê thương cuộc
đĩ cò cịn vớ đĩ đĩc mỗi gương mặ bĩnta?

Phải, chính thế gã đĩ làm gì cái thân gã ể giờ đĩ ngắu cái mớ
tình xế xỏ rậ rá đĩ một b ụ nữ mà đĩ đĩ gã làm cho ó tử bở
ợ bất tài cả gã, ở một đĩ tuổi, tứ tuầ, mà những kiến kuyế
tương tự (thiế năng bự nhất đĩh ể làm một công việ đĩ hoi, xu
huớg pù đ và ngổ là thậ những thứ chỉ là những dự đĩh b

mơ) không còn coi là ông khoan dung hay sự cảm thông được nữa?

Gã không chỉ gã thên nghĩ kĩ về cánh cửa gã kh qua để gã thấy thấp thoáng trong một tiếng thở phào ở hè vó đứng trước cửa Manile giữa hai người khác, khả năng là khách hàng, đứng đợi Manile giới thiệu các bộ phận của một nhà bếp mới, không hề nóng mà ấm cho đồ ăn, biếu chất xâm nhập rồi choán chỗ trong lòng gã, gã không chỉ thuộc theo sự tiến tán lòng đã ng cảm đạo đức mà còn giam hãm, việc có yêu thương nàng, vào một ngày tình yêu sẽ thắm và hạnh phúc - bởi tình yêu của gã hiện thời là thế đấy, bất chợt u ám như một giấc mơ mà ở tỉnh giấc người ta chốc chốc lại nó trong vô vọng, một giấc mơ có phần hèn mạt và vô dụng, chẳng phải hãm hại phải chịu đựng gã như thế sao và chẳng phải đó chính là thể bản thân gã đang cảm thấy, nạn nhân của một mối tình ư?

Vào thế hệ bên trong, gã tiến về phía căn phòng để bàn làm việc của nhân viên trên bước chân chầm chậm, dĩ nhiên không sao ngăn được mối tình già già

Gã biết rằng cái thế này koác cho gã một vẻ khó chịu, gằn như một tiếng và rằng, muông là như một, chính nỗi sợ làm cho nó xuất hiện.

Một gã kiêu dũng h y như một con chó

Thế nhưng, gã cần gì Manile chứ có hãm hại không?

Gã theo dõi qua khe cửa bước tiến chậm chạp của tập người ước tính Manile và đêm khách để đợi ngang tầm gã thì gã sẽ vào khu văn phòng.

Sau đó gã tự nhủ Manie sẽ quên biết đâu là sẽ thấy gã ở
muộn thế

Nữ cà gã thoát khỏi tầm nhìn của ông ta khoảng một hai tiếng
là một chuyện khác

Gã lại nhận ra rằng Manie, sáng sớm có đứng xếp thành
hàng trong cái quần jean sáng màu, bơm căng chuồng, đứng giữ bằng
một thanh dẹt chống lại khe cửa, cùng áo phông màu đen là đủ cả
thật.

Ông ta có mái tóc hoa râm nhưng dày dặn, hát ngược ra sau, và
làn da ngăm, gà như ánh vàng.

Ông có thể nghe thấy tiếng ào ào kàn kàn cả giọng
Manie khi ông ta mở ra rồi đứng lại một cánh cửa tủ và gã chắc
chắn rằng khách hàng, một cặp vợ chồng đứng tuổi và ờ màu đỏ
nhờ bắp chân mập mạp thường ngoạn mà thậm chí không nhận ra
sự duy trì đứng bên bờ biển cả Manie, ngược lại mà thăm thẳm nhìn
hú vào mắt họ từ nào cũng có vẻ sẵn sàng tiếp nhận một thông tin cá
nhân hệ trợ nào đó hoặc một ý kiến về việc những người tiếp
chuyện, mà nếu ông ta có giữ lại thì cũng chỉ là để họ khổ lung
tút.

Đang bao giờ ông ta đắm đuối cảm giác, ông đã nhận ra, là
đang tìm cách bán chác kèn

Ông ta cố gắng, nhẹ nhàng như không, tạo ảo tưởng về một
quan hệ bằng hữu, thân tình, sẽ bền lâu hơn khả năng mua một
nhà bếp bởi vì chỉ là cái cơ ngữ nhiên cho sự nảy nở tình bằng
hữu lạ và nhiều khi chi tiết để có vẻ thật lòng và Manie tiếp
tục viết g thăm khách hàng chỉ vì niềm vui thuần túy cả cả hai bên,

kông bao giờ bỏ ngang mà Lưu giữ sự nồng nhiệt âm thầm kín đáo, ý nhị nhờ đó ông ta đã thắng quả trước, để rồi, Bị thần nghĩ, giọng điệu đưa ra nhằm khuất phục các kháng cự cả khách hàng cuối cùng trở thành chất giọng đanh thép cả Manila, chất giọng duy nhất người ta nghe được từ ông ta, cái âm ể ên ái, hơi kàn, và sự hăm dọa kín đáo, sự nhiệt tâm mà, người ta hẳn phải nghĩ thế nếu không chế ngự thì nó sẽ đổ tuột ông ta vào những đấm tình gan ruột, tán tạc, thậm chí còn chần ghìch

Bị không ngăn được để chú nguổng mộ trước Manila, mặt đã kinh bị cái nghề cả ông ta.

Đã làm sao cũng đành bộ quần jean với áo phông hay sự mi, cũng xỏ giày vải mềm, lại cao ráo, mảnh mai, trẻ trung hơn hẳn Manila mà gã, Bị, từ nào cũng mang dáng điệu một cậu thiếu niên già cõi cháy túi gã không sao hiểu được.

Về lịch lãm khoan thai cả Manila, gã không bao giờ có được, khổ ho he toan tính làm gì - để là để gã bực bảo vệ ki nhấc thấy bóng mình h trên cánh cửa gỗ kh thứ hai ngăn ảnh trung bày võku văn phòng.

Gã thấy ở mình một đống vẻ tẻ tiệt, nhàu nhĩ, gã như là bà hàn.

Thờ buổi này một thân đến ông như thế họ nhận ai được chứ ~~đều~~ mấy đũa?

Đã nào ở gã cho thấy, giả sử gã khổ phục được nó để tình yêu ~~đến~~ khác, để cuộc đời

Người ta thấy được nước hồ nào?

Gã phải công nhận rằng, ở Manila, mặt để ông ta có chai sạn vì

Ở đây trường học, vì những toán tính lên tu bất tận, những chiếc lược com áo gạo tiệp, và bất chấp bộ cánh thể thao cao cấp cùng những chiếc đồng hồ Daumet cùng tà biệt thự nhìn xa như cả hàng, bất chấp tốn lại, dĩ nhiên những thứ có thể biến Manila, con nhà nông, thành một kẻ giàu xổi tĩnh là tiền thường, thì sự nhả nhả và ân cần cùng khả năng đồng cảm không bao giờ bỏ mặc ngay tức thì nhìn hiền hậu và kiên nhẫn của ông.

Và Rudy Desas là kẻ tiêu cự hỗ trợ chẳng chính là để đi đến hủ hồn Santa, để mà bản thân gã đành mất đi đầu gối rồi, thứ.

Gã vào phòng làm việc, kẻ kẻ như ru.

Gã cảm thấy mặt mình đỏ bừng.

Thế nhưng chính là để đi và dĩ nhiên nó thế có khoa trương hoa mỹ để nữ thì cũng không còn cách nào khác - khả năng nhân từ

Gã chưa bao giờ nghĩ, bị buồn rầu hay để giết tội cả cũng vậy, sau khi mẹ (đang không nhớ) mách vợ gã mới đến đi giữa Santa và Manila, gã cũng chưa bao giờ nghĩ, chưa bao giờ rằng cả nhà cả Manila cùng uy thế và sự vì lẽ ông ta đang đợi hưởng di sản của Santa.

Gã chưa bao giờ nghĩ thế

Giờ thì phải rồi, gã hiểu chuyện là gì rồi, và gã nhìn thấu việc đi dờ ánh sáng hắt lại từ để gã không còn nữa, bỏ cuộc cùng gã cũng hiểu rằng mình không còn để đi nữa, trong khi cứ là nào vì nó mà không hay .

Khả năng nhân từ

Gã tiếu vẻn mình, thả bịch xuống cái ghế xoay .

Xng quanh gã, trong căn phòng ừ qây kh, tất cả các bàn ề ấ k nguồngồi.

- Áchà, cậ ầy rồi.

- Đào Bđ .

Gã ấp bằng một nưcườmỉm, một cái vậ tay nhẹ

Trê mặ bàn làm việ ngổn ngang cả gã, át cạnh bàn pín máy tnh, gã thấy một bđoi quảng cáo.

- Mặ mang ể ban nầy ầy .

Từ bàn bê cạnh giọg ồthie vọg ể chỗ gã thân tình và thoáng b âu và gã biế nế gã qay ề ại, cái nhìn gã ể gặ cái nhìn chị ta, ỡ kớớ

Đi ta ể thể thọ hỏ ao gã ể muộn tớ ba pầ tư giờ ờng hồ và cđi lư cả tại ao gã kông cắ mặ đn giản và gọ nhẹ ểchân vào cở hàng Manile.

Do vậ gã tìm cách ếp ại bằng kể ể bản kông buộc gã pải nguớ mặ ể chị ta.

Dướ ánh án g rõ ràng tràn ngặ căn pòg, ánh pản ra từ chiế áo ờ mi hồng rợ cả ồthie tả qàng rộng qanh nguồ chị ta.

Đi thấy pản chiế xuốg mặ bàn màu trắng cả gã.

Gã cũng biế rằng, nế qay nguồ về pầ ồthie, gã ể thấy rõ như in pầ a u bộ mặ chị ờng nghiệ bấ qấ tái xám, bê la ô cở ấ kh, biệ thự cả Manile, tà nhà ừ trám vể hồng tươi, p ngó kể vùg Provence, cở ể màu xanh đong, ngấn cách

vớ công ty bởi đg một thám cộ và rằng gã không thể ngăn mình tự hồ một cách đứ đờ và vô ích không biết là thứ bao nhiêu là òchie cùng những người khác, Dominique, Fabrice, Nathalie hồi đ có nhậ thấy các đờ qạ lại cả Anta tớ ngõ nhà mơ ước là không, và nàng vào đ bao nhiêu là, và tại sao gã, đ, chưa bao giờ thấy nàng mặt đ không rời mắt vào cái thờ kh khủng ấy ấ gã biết mà lại không thờ ờ biết (bờ có cần mẹ nó gì gã cũng phải nhất nhất tin theo không), khở ô cửa ấ kh, ngắm nhìn bên trên bộ mặt ngao ngán, thương cảm cả òchie (vậ là bàn đ n thiê hạ ai cũng biết ờ ra rà cả gã sao? cái công vào lễ cách rời đ hai cánh cớ làm bằng ấ cả tà biệt thờ

Kí đg đã khổ đ biết bao nhiêu!

Gã đ thấy hồ thờ, hung thờ trong đg biết bao nhiêu!

Duyệ qạ rồi và giờ đ trở xa nhưng gã vẫn chưa thể nỗ chuyệ vớ òchie mà không lễ nhìn căn nhà cả Manie và không thần cảm thấy một con đờ giậ hờng hợ trong đg.

Gã bỗng có ý muố vớ vào mặt chị ta, lễ giọng cộc đ đ làm chị ta chung hờng: mẹ chỉ cò đợc mỗi nguồn an ủi này trong đờ nữ thôi, rẽ ngang rẽ ngữ phân phát những bó tờ roi ngớ ngẩ, chiế dịch tuyê truyề tớ những lễ ấ thẩ cũng thân cô thế cô và vô công rồi nghề như bà, sao chị lại muố tớ cảm mẹ đ đấy chứ và, nỗ thật nhẹ cái việ ấy làm qẩ chân ai mở đợ chứ hả?

Dẫ vậ gã không nỗ vớ chị ta.

Gã ý thứ đợ c ánh hồng rực màu hoa chuông từ người chị ta tả ra và hận hợ vì không sao bỏ đợ òchie đ cả chị ta.

Gã lấy mặt trái một cánh tay chà cho bó tơ roi thối ấy chun dỗi thẳng ra.

Hỏi chị chúng ta.

Đi tranh đua ngoạn ngoạn, nợ cuờ vẽ một thiêu ở người ở ngồi bên bàn ghế các thành viên cả một gia đình đang nhậ ết, với cuờ đi bại và tinh quái cả thiêu thà.

Hỏi chị chúng ta.

Đinh những thứ ngô nghê kể này tránh cho mẹ không chế chìm trong à muộn và đg thuố chốg trần cảm, thợ ợ cứ rối mẹ

Việ một ả đăn bà hè mọ chẳng là cái thá gì như ở thie ếm ho he gợ ý ra chiề muố gíp ở là gã nhê tướ đ cả mẹ niền vui đợ mang tời ở cả hàng Manib, làm gã tứ nỗ má

Đi ta biế gì về cuộc đ bất hạnh cả mẹ nào?

- Nay, chị nỗ nghe xem, Manib muố mẹ tở đg ở đy nã à gũ vậ hỏ cái đp

Gã nhìn chị ta, là má vì ả rờ rợ bị lý cả tấm áo cánh màu hồng, và phải cố giữ cho má đh chặ vào mặt chị ta, để ngăn việ chúng cứ chợ chuồi ra ở ở phá su hộp ở ở thie, làm ề gã như đi ề như bá bố.

Ông bả cả ngàn mũi km khoan xoay hệ mô gã.

- Đâu có ở thie đp tở cò chẳng biế ông ấy có ể ý thấy mẹ cậ ghépa không nã.

Đi nhỏ cuờ vớ gã, ngưỡngàng là gã lại có ể hoài nghi đ

Ông, gã nghĩ thàn, ở p n đái tái ề nã rồi.

Gã kể nhóm mông khổ ghé ngôi át ra ngoài gờ theo thể
thăng bằng ao cho chíchó pá trê ã chạ vào ghé

Ông người quây rất nhemong ã chẳng thấy ãu.

Gã tiếp tạ nghe thấy, qạ màn song ãu ở bắt ở trờn ấy
gã, giog nõu u cả ã thie.

- Đoc phải kể cả Manie ãu, nh?

Gã kô ng nhớ ã mình ã bảo hay yê cả mẹ - ồ, mẹ
Manie ãu phải kể người tỏ ra ká nghiệ ã một chú củ con,
ãu phải kể tìm cách tóg kú bà già ở bịch thậ ãg tâm niệ,
vớ những tờ roi sạn thảo in ấn ngay tại ãng khách nhà bà bằng
một ãn kô g nhỏ cả kô ản lương huu còn cõ ã thuyế ã
đợ máy tay bán bệ về ợ hiệ hữ cả các thiê ợ xung quanh
bọ họ

Ông ấy thích ã là gã ã...

Ông ngá ngáy qen thuộc ã ãt kh gã, gã bấ ã thuà
ã đợ ã ãng tâm trí

Gã gom gó các cơ chế tự vệ xưa cũ, ãu rồi hiệ ki ã ãng ã
bở vãn ã ã ã gã yê ãn máy tháng trờ nay, trong ã cấp bách
nhất là huog ợ nghĩ về những chủ ã chẳng ản nhậ gì vớ thân
xác gã, vớ một thân xác thực thụ nào ã cũng kôg, cho ã, rất
đi tự nhiê, gã bấ ã căng ó nghĩ về các thiê ợ cả mẹ và
chà tay ã bởoi về ã mình.

Mẹ ã trả ã câu hỏi các thiê ợ thỉnh thoảng có bị ãu trí
kôg thể ão nh?

Đã ã bà kôg mừng rờn ã và há ãg há ã vì thấy gã

Gã nén một cái nhìn về bà Ethie.

Đúng là chị ta nguớ máh và nhú mày ở bâu.

- Bô , cóchuyệ gìà?

Gã nhệ một tở cườ

Bao ôi, sao mà gã đư thế sao mà gã tở tở vì phải đư ở
thế này cơ chứ

- Ađ chỗ tởi là bàn tởv?gã hỏ

- Tở bảo cậ rồi ấy thỏ b áng mệ cậ ế ấy

Bị ta nhú vai kông hiể, thoáng bợ d.

- Tở chỉ thấy ai kác cđhằm thề cả.

- Nhưng chị kông nhìn thấy bà ấy à?

Giờ thì Ethie cườ ạnh nhạt, vẻ thiế nhấ nại k né kông
che đ .

- Nghe này, Bô , tở biể là mệ cậ ẽ mang chỗ... mấy thứ tở
roi đé, tở nhìn thấy bà ấy ở ảnh, nhưng tở kông ngòì ở bàn ki
bà ấy vào ếchúng lại.

Gã chòm đ kỏ ghé ngòì, pát cuồng vì tở giậ và đư
nhớ:

Đam a o mà muố tử tế cho đợ ki nguờ ta đư như chó thề
này cơ chứ nhưng một giợg nổ rừ rừ buồn tiế rỉ tai gã, giợg cả
một Bô Desas ô hà, vui về qyế rữ mà gã káo kát ấy lại,
cùng thứ luân lý kông koan nhượg vớ bản thân ơng lại hiể
hệ vớnguờkhác.

Trong kinh hải và kiế ẽm gã nhệ thấy cử đng hổ hoảng
kể Ethie xuốg ghéu gã ấại gậ chị ta.

Gã cảm giác những người khác, quanh đến trong nhà gã.

Vợ là gã đã biến thành kẻ ăn ôg mà bọn nữ thì e sợ những người đàn ông khác thì không hề nể trọng còn những người như Manie, biết cách thu hút sự mạnh mẽ của họ thậm chí còn miệt thị?

Gã bỗng thấy mình khổ sở như hè và vấp phải chiếc ghế

Gã tiến lại trước và lấy xuống bàn ghế.

Gã nhấp nhúm từ chân nó sang chân kia, xoa dịu cơn đau bằng cách cọp vào da thịt nó giấy.

- Thế còn cái chuyện đã xảy ra những này, nó là từ ai ra, hả? Gã hỏi, giáng tay vào bộ phận sinh dục của thiếp

Thiếp lễ ánh mắt hạ trọng thì bối rối.

- Tôi chịu, chị đừng bực.

Gã nhấc ghế rồi đi, quay trở lại bàn.

Một trong các ông nghiệp phá cuối cùng hủy một tiếng áo nhốt bắt bình.

- Sao, có chuyện gì nào? Tôi chẳng bận vào mặt các người ấy. Bị gào lên.

- Đây, cậu cả, cậu quá rồi đấy, thiếp cốc đổ.

- Tôi chỉ muốn các người hãy cho mẹ tôi.

Đã gã không từ bỏ ý nghĩ người ta muốn là nhờ mẹ ki vạch nguệch ngoạc tự tử lên tranh cãi bà và, dĩ bấy nay gã cảm ghê việc truyề giáo này và một mực từ chối bàn luận về nó nên đêm mê cả mắt ki mẹ viết lịch vẽ vờ cho các thông điệp cả bà, khổ công chiế xuất tinh túy từ chú tài năng còn có cả bà, bố gã,

tuồng như là vợ , phải bảo vệ là.

Đã ai ngoài gã làm đợ ừ đ cho nhê trướ các giấc mơ hà hiế , ềg đi, bết tá trong đ một trách nhiệm nặng nề không kam nổi và ệh lạc ế nặng ề ta, không ai khác ngoài gã có thể bảo vệ người này .

Và gã nhớ b mơ cái cảm giác nghĩ avụ này xuất hiệ ki nào và ra ao và ự ở ấy kó chịu ế nỗi máu ền ứ ề hai má gã, cùg ứ một con ều rất cò ềi hơn đ ko ềhậ mô gã.

Họ ở giở chúng ta, các tinh thần thuần kiế và nỗ vớ chúng ta qay ứnhĩ , ngay tại bàn ăn, ngay ở ỉệ hỏmuố hay bánh mì

Thiê ứ hộ mệnh cả mi là ai hả ừ , tề gi và nằn ở ều trê thừ ậ thiê ứ

Ba ừ đã bỏ b thiê ứ cả ôg, ừ xử vớ con chó đ theo ôg cò tồ kh hơn, chẳng vậ mà, mẹ ám chỉ ôg pả i ềnh một ề cạ thẳm thương như thế bỏ thiê ứ đ mất lê ậ c vớ ôg hoặ đ vấ ề ứ b đ tìm ôg trong bóg tổ cả thờ ơ và chủ nghĩ a thợ đg.

Ba ừ , ki mọ ứ vớ ô g vấ thông ềng bé giọ đ có ềg có chế bỏ lâu cá, bỏ ề ngạo, vượ mặ thiê ứ cả mình, chao ừ đn ôg mớ ậ làm ao.

Thế thị ừ bản koản, thiê ứ pù hộ nguờ ềng ứ vớ ôg đn g ở ều, có thể ở đ u mớ đợ, ừ ôg đ đnh ề ôg ta ề chềròi cò ề xe vậ vừhi thềg ta?

Ồ phải ôg ta, nguờ ềng ứ cũng là một ề xác ảo, tự ậ koái qua mặ thiê ứ cả mình, hay có phải đn châu Phi thườg chịu pầ thiệ thờ là không đợ pù hộ đ trì tớ nơi tớ chỗ, có

pải thiê ~~sa~~ hợhiê năng b và ìtrê

Ông việ đng ghé là pải bảo vệ mẹ kông ai kác ngoài gã
cđhêm đợ, kông ai kác cđhể.

- Ô mà bình tĩ nhạ ð ð . Đóg tở kông cõg kách mẹ
cậ, giõg ðthie cấ ð, ð trách cú và thất võg.

- Đượ rồi, đợ rồi.

Gã hủ bủ, kông so bứ đợ kỏ nõi đũ thân xác, bị hủ
vào nớ nõi hơi thõgã ðn gáp gáp

Duõg như con đũ ð há thân vào ánh áng, lũng ánh áng
tả ra từ vạt áo hồng cả ðthie, và gã ẽ trẽn cả pà ð cò bị
trong qàng áng trắng ð gay gấáy .

- Ô pải bình tĩ nhạ ð ð , chị ta vủ bĩ bai, ngoan cõ và tẻ
ngấ

Và gã nhắ bị, và ðnghe thấy .

- Đượ rồi, đợ rồi.

- ð , kông bình tĩ nhạ cậ gặ ð thờ to ấy . Ô pải biế
õg Manie pát ngán rồi, bợ tở cũg vậ . Tĩ nh tâm bị mà làm
việ ð

- Nhưng ai ð vạch ð tranh mẹ tở mớ đợ chõu gã ào pào.
So bị.ác thềchứ

Gã nghe tiếng cả kh bậ mở rồi, vài giây sau, Manie đg
đ ðg đg trướ mặt gã, hai nấn tay tì ð bàn hồ như đng kh
bị ẽ kỏ nháy chòm vào mặt gã, và tuy vậ ánh mấ rất mợ ðnh
nghề của ông bị nhắ nhắ và gầ như vủ về mặt ð vẫn có pà
ngao ngán.

Và Bọ cảm thấy lách vào giữa họ rờ rợ như một màn mưa mỏng, một mối ngại ngùng chung chia, trộn lẫn giữa sự gò găng và thù hận cũng chia rẽ ở đây, dòng như là thế giữa Manie và gã, kể có bự thế là vẫn còn Ant a bên cạnh trong khi Manie thì đã ở mất nòng.

Nhưng gã cũng nhận ra, đo đạc đây, thế gì đó chỉ làm gã bỡ ngỡ rồi dĩ nhiên, ông lại ngọt ngào hơn, một mối giao cảm để biệt và khó tả nhờ nguồn từ tâm thức cùng lý yêu thương cùng một người bạn.

Gã thấy mắt Manie đã bứ tranh cả mẹ

- Ah thấy nó chửi Bọ hổ giọng chất chát, xé tai, mà âm vang vọng ở tai làm gã thất kinh.

Nghe chất giọng the thé gay gắt ở đây nào Manie không hẳn koản là sao cuối cùng Anta lại có thể thích gã đến ông già nhặng và thì nghệ, chua chát và khổ ở kia hơn ông ta, sao nòng lại có thể quay về với gã ta, gã Bọ Desas từ lâu đã mất hết thế này?

Đã chát rồi, Bọ thản nhiên, gã thì gã sẽ nghĩ chính xác như thế ở vào vị Manie.

Sao Anta lại quay về với gã, à nào, tuyệt vọng, như thế bị giam hãm trong một giấc mơ kẻ nghiệp và không lối thoát, nòng thấy áp lên mình cái trách nhiệm trái khoáy là để mẹ ở nòng và vờ trở về trong căn nhà nòng không yêu quý bên cạnh gã đến ông nòng đã tránh và, ngay thuở ban đầu, đã ở ở nòng về con người thợ chát cả gã bằng cách tỏ ra chính trực và hồn hậu khi mà gã đã cho phần trả án nợ trong tim?

Tại sao, phải, nàng không đi bên Manie?

Ông ta bác một cử chỉ coi nhẹ về bố mẹ từ ròi, ý nó thứ ông trông thấy chẳng có gì tót.

- Tôi muốn biết ai đã chơi mẹ tôi cái vỗ bả thủ này, B và nó khấn hể.

- Ông yên trọng ăn đầu, Manie nó

Hơi thối ta tả mùca phê

Bà lên nghĩ không gì kiể n gã thích thú hơn, ngay lúc này, bằng một tách cà phê, bồng.

Gã và vợ người trẻ ghề ề ề tìm ra một nhịp độ, không xua tan nỗi đau nhưng càng lúc càng bù đắp cho nó bằng sự xoa dịu những tác giả nhện hàng.

- Mà này, không phải anh ấy chứ gã gả giọng đã ngửi Manie chuẩn bị tiếp

- Nếu có người nào tôi không bao giờ cười chê thì đó chính là mẹ cậu, Manie thì hẳn.

Một lúc hành động ta ra.

Ông ta nhắc nắm tay khỏi mặt bàn, ngoảnh hai ngón cái vào con đường thẳng, dải dây d đến thanh thoát để mấy ổ kuy ê bạc mà vợ B và y như là tinh hoa cả sự sang trọng và nam tính và ngó ngắ cả Manie.

- Cậu cậu không nhớ thộ Manie hạ giọng để chỉ mình B và nghe thấy, hồi đó cậu nhỏ xíu mà, chứ tôi thì còn thấy cậu rõ như in. Mẹ cậu vợ bố mẹ tôi là hàng xóm, chúng ta ở nông thôn, xa xôi heo hứ, và thứ Tư nào bố mẹ tôi cũng đi làm để tôi ở nhà một mình

và nhờ mẹ cậu thỉnh thoảng đi qua ngó xem mọi việc có đầu vào
ấy cả không, thế là mẹ cậu sang như đã hẹn, thấy tổ ú ề và cô
đọc, nên bà đưa tổ về nhà cậu, cho tổ ché một bữa ế và tổ có
buổi chiều thật thú vị. Tiếc cái mọi chuyện ế thú vị nhà cậu
chuyện sang châu Phi. Gì thì gì tổ vẫn nhớ những lúc dễ chịu khi
gặp mẹ cậu, cho nên, ế cả là sau lưng bà đi nữa, tổ cũng không
bao giờ quên đi những bà tổn thương, không bao giờ

- Tổ thấy rồi, Bạ ếp

Và gã giả giọng cười khổ nhưng tự nhiên thấy ganh tị, bỡ ngỡ
và khổ ử gã bằng hỏi ử ki, mới chón ba bốn tuổi ử, thấy cứ
chiều thu ử mẹ cậu về nhà ử theo một thằng bé to xác hơn, mà gã
không biết tí gì, ử giờ gã vẫn không biết ử chính là Manie và gã
phải chịu ử cái bóg khổng lồ cả thằng bé la tròn ử mình,
vớ cậu giở óng vàng thò ra ngoài quả ử ó như hai cây cột chặ
ngang ử đang phá mẹ từa ấy là ông ta, là Manie!

Gã không hình dung lại được nếu mà thằng bé chỉ thấy hai
cẳng chân rả rỏ cao ngang tầm mắt gã, Bạ ếp, và giỡ ử kuô
mặt ử chỉ cò ử ử

Tại sao, hỏi ử gã luôn thấy không khí trong nhà như rùng rình
chuyện mình ki cậu ta bước vào, koác về về ử ử và Inh
hoạt và một con phán kích thần k như hổ thú ửng tác và ử
nổ cả mẹ ki, như chịu cú hích từ một nguồn cảm hứng, bà ử
nghị làm bánh ử cho bữa chiều, tại sao gã luôn thấy cậu con trai
có ử chân chặ kẻ, giọng trầm, như ử mẹ ra khổ con buồn
chán mà ử hiệ ử cả một mình Bạ ếp không ử ử phá vỡ có
ki cò làm nử ửng hơn hay kuếch ửi nử ử không chùng?

Vợ chồng người ta đã thoát hiểm, cu cậu đã là kẻ mè nheo
thợ thụ trong ki chú bé khoảng chín mười tuổi nhà bà, chẳng
mấy may vô vĩ nh, thì mẹ lại cung nạng chèo chuông, không nhậ
ra là Địch tử nào cũng thấy ông ông trước mặt cậu giò cồng
cáp cả cậu ta và cậu giò này tìm cách lười d chuyể cùng tử với
Địch ănggan cu cậu với mẹ

Mà, ra đời ông ta, là Manile.

Địch, hoang mang ghê gớm, càng càng hăng trê ghé
Ánh nắng tấp tểng vào mặt gã qua cửa kính vẫn nhuộm ánh
hồng phản ra từ mi cửa thie.

Gã thấy nóng bùng b, ể phát ể phát ại.

Hình như Manile nhìn gã b ằng.

Không khác thường sao việc mẹ chẳng bao giờ gở lại thờ ợ
cậu con trai d ền tử nh và k ể đo la choán ể căn b ếp bằng ợ
hiệ hữu tiề ệnh cả cậu ta vào mỗi buổi chiều thứ Tư, không
khác thường sao việc bà không bảo gã ấy chính là Manile?

Hai người họ mẹ và Manile, chia ể ợ nhiệm bí mật này,
sau lưng Địch - vì m ột đ ịnh g ỉm đ ợ ch ạy Địch b ằng ành?

Manile ểng nở v ớ gã.

Ông ông ta đ ịnh thị là hiệ thân cả m ả con trai mẹ những
mong có đ ợ thì Địch không hề nghi gì cả, ông đ ợ có phải lý d
ể.

Mà, ợy cho c ờng thì q ạn trợ q ái gi ều.

Gã căng ó có n ể b ấ ể Manile ểng nở v ớ gã bằng giọng
trên đ ợ m ợt mà nhưng cảm giác đ ợ ội về bất công b ợ ngh ệ

tim gã trước ý nghĩ gã lúc nào cũng che chở cho mẹ thế mà mẹ từ bỏ bà, lại...

Sao mà gã thấy bí bứ thế

Manie đứng vào vị trí kiếng ông ta thì ở trong bóng tối còn ánh nắng lại làm ông chớm mắt

Đáng lẽ dĩ gã ý thứ đợ là mình đứng tuyệt vọng cọt lê ghé và nó cọt rớt đi, kiếng các ông nghiệp ở cuối phòng cũng phải ngoái lại nhìn.

Manie đứng bảo gì gã về bà khách hàng ở bà Menotti, thế nh?

Gã không rõ chính xác vì sao, nhưng tận người phụ nữ kia vợ ở trong gã tâm trạng bất an trộn lẫn hoảng hốt cứ như gã biết mình cưới vợ bà ta mà chịu không đản ra đợ là bằng cách nào.

Gã tưởng đã từ chối xong xuôi với Menotti cùng căn bếp hợp hỷ nhà của bà ta mà gã giám sát thợ hiệp ngay từ đầu, chính gã đã vẽ phác thảo, giúp bà chọn màu gỗ, cùng bà suy đi tính lại hình dáng máy hút bụi và nếu đồ đạc gã có chọn tự hồ sao Manie lại giao nộp vào dĩ tay còn cọt tài năng cả gã toàn bộ công trình nhà Menotti, thì chẳng mấy hồi gã đã hiểu ra, vào cái đêm, giữa đêm hôn kuya không Menotti gọi ông cho gã, choàng tỉnh, bà rên rỉ, vì một nỗi bồn chồn thiêu đốt không ngừng, còn tệ hơn, vì một con thú thờ bà chưa bị bao giờ trước ý nghĩ thiêu đốt kuy giữ có lẽ hoàn toàn không phải thứ hợp với bà, và sao không đơn giản là trở lại thiêu đốt ban đầu và xếp các bộ phận chính men đồ theo tường, sao không là lại toàn bộ thiêu đốt cả căn bếp mà thậm chí bà không còn chắt chắt, bà thú nhận trong cơn nấc cụt tuyệt vọng, là mình muốn có

ngồi phủ phục ở đ̣ trong bộ váy ngủ gī c̄n b̄p cũ ấ̄ ể
thương h̄ m̄, s̄o k̄ng ḡt q̄ch toàn bộ chuȳ này đ̄ bà
cảm thấy bất an q̄, bất an q̄.

Và Rudy ấ̄ bỏ ra cả tiếng đ̄ng hò nh̄ bà nhớ lại rằng bà đ̄
c̄ bū vào c̄ hàng Manie chính là bởi bà k̄ng thể chịu
đ̄g thân nữ̄ máy thứ đ̄ gỗ cổ ấ̄ và c̄ c̄ch c̄ k̄u b̄p hī
tại nhà bà, rồi, ḡa như ch̄ h choáng vì m̄ m̄ và chán ch̄ng,
ḡa trấn an bà ta rằng ấ̄ vợ th̄n k̄ thấy cuộc đ̄ bà đ̄ợ t̄
đ̄, đ̄ t̄ xác nh̄ ấ̄ đ̄ những ngăn tủ b̄p h̄ lý và một máy h̄
mũ ống đ̄ng, cái ấ̄ vợ đ̄ k̄ng phải là q̄ đ̄ng - Menotti có
mū đ̄niền tin vào ḡa k̄ng?

Ḡa gác máy, m̄ r̄ nhưng căng thẳng q̄ m̄, k̄ng thể có
ḡg người

On h̄ Menotti xâm chiếm đ̄ng ḡa, k̄ng phải bởi bà ta đ̄
đ̄g ḡa đ̄ mà chỉ bởi bà ta có thể tính q̄g xuống đ̄g xuống
bī mấy tūa gīnḡa b̄ra cho th̄c̄ng vīe nh̄t nh̄, chán nḡ
có ḡg đ̄ ch̄nh nh̄g ham mū những nīn̄ vô tội v̄ cả
ngườ̄n bà này theo k̄oản ngân ách còn c̄bà ta c̄ đ̄ợ.

Ô̄ thời gian ḡa đ̄ mất tr̄ợ máy tính tìm cách ráp q̄ đ̄ bar
k̄ Mỹ hay th̄ng rác mở n̄p tự đ̄ng vào bản thī ấ̄ mà bà ta đ̄
đ̄ȳ rồi lại đ̄ ī y con nḡn nḡn th̄ng t̄n ḡo ấ̄y ḡa kī ḡa
nh̄ ra rằng vì nh̄g chuȳ t̄n p̄o c̄ đ̄ ḡa v̄ī phải v̄
đ̄g k̄ng t̄ hơn toàn bộ trí b̄, m̄p k̄a năng t̄p trung và trợ
v̄ tài k̄c cả m̄nh.

Ồ̄ đ̄ chính là đ̄, đ̄ đ̄ u tī như nh̄ đ̄ thể trong kī
ḡa và m̄ v̄ī về an ẩ̄ Menotti đ̄ n̄ đ̄, ḡa đ̄ đ̄ợ t̄n v̄o

xuống để cả mình.

Ông bà khách hàng gã đã duyệt tổng thể căn bếp mà gã thấy thô kệch, vô tích sự (đợt trang bị cứ như ngày nào cũng ẽ tiếp để những thực khách nườ nượ và tinh tế trong ki Menotti ủ thủ một mình và, như chính đ bà thú nhậ, kông hề hứng thú bày biệ bết nó) bởi giờ đây đ là trách nhiệm cả gã, cuộc ết cả gã, và Menotti làm sao tưởng tượng đợt gã từng mong vọng một chân giảng viên đi họ hay từng có lúc tự coi mình là chuyên gia văn họ Trung cổ bởi hiệ giờ ở gã chẳng còn gì ể người ta đán ra họ thứ đ p ẽ gã có một thờ thứ cứ ề ề mai một đ ề ề bị vùi lấp dưới tàn tro cả những muộn piề miệ mài tự thiê hỷ .

Ông ể tong đn nh giốg ntr con cá ở vùng nước tự đ káng đạt..

Làm thế nào ể bứt ra khỏi , gã bán khoản trong một sự sáng số tuyệt vọng ể hạnh phúc, con mộng寐 bất tậ, kông xó thương, kông là thứ gì khác ngoài chính cuộc đ ầy? ... *cứ bị lòng vòng cứ nó hchvđi đi bi lại cb để ngặpmcđlờ.*

- Người ta đang đợi cậu đấy , ể ngay đờ Maniè nó

Chế nào ông ta lại đang nói đống đống không nh?

Bởi chấ chấ một ể, đó là, nếu đống đống ể thờ chờ đờ gã, chồng cả nàng, thì nàng cũng kông trông ngóg nhiều hơn cái ông Maniè này, ể vì một vài lý do mà đờ kông tuồng tậ, ể làm nàng thất vọng.

Maniè quay gố

- Tôi phải ghé nhà bà Menotti chúg đờ đờ.

Maniè nhú nhú vai kông lể nhìn gã rồi quay lại ảnh trung

bày noi, trong lúc nỗ lực với Bọ, ông ta đã bỏ lại hai vị khách
vẽ vẽ trên ghế gỗ bar, mấy bậc chân tròn vo vọt về vung vổ
át mặt.

Người ăn ông, từa, thoáng mỉm cười với Bọ.

Ông ta giữ chiếc mũ bê rê ở trên đầu gỗ và Bọ có thể trông
thấy, ngay cả ở khoảng cách đủ bóng ánh nhật hắt từ cái
hộp nhôm thín phá trên vầng trán ngăm đến cả ông ta.

Hỏi chúng ta!

Làm sao biết được, gã bán khăn, cặp vợ chồng thích một bộ
bộ trợ gỗ làm từ gỗ ỉn màu, kẻ cổ, tay nắm bằng sứ rêu và
có những ổ thủng giả mạo ăn, không thuộc về các thiết bị mà mẹ
tâm niệm là để ghé thăm ta và nếu tâm hồn ta được báo trước
(nhờ các từoi cả mẹ thì ta có thể hạ ra hồ

Khi Bọ mỉm cười đáp lại, người ăn ông lại tút đưa cái nhìn
ra chỗ khác, mặt kẻ lại... *Có lẽ con cá đã cắn mồi đặt ỉn ỉn
tong, mà cắn gậy ỉn ngon và mồi gọt và ỉn vậy chỉ cá có
gắng cật lực để về tong...*

Bọ đứng ở y, dĩ dĩ bàn làm việc cả ở thie, làm bộ tung
tông.

Hệ mô vẽ thiêu dĩ gã rất bồng.

Gã nhắc dĩ thoại cả ở thie, chị ta cả mồi không thối một dĩ

là nhân viên bán hàng cấp hai, gã không được phép đứng
đồng dĩ trợ tiếp

Gã bấm ỉn nhà mình, dĩ chuông reo chùng mười hồi.

Một con toát mồ hôi bỗng làm tay gã, hai bê thái dong gã ưỡ

ruợ

Anta kông nghe thấy hay chọ cách kông trả bự hay cò
nữ, gã đán già đán non, kông thừả ò vì kông có hoặ...

Đã óg nghe xuồng, gã chạm ánh mắt bồ rồ lúg túg cả
thie.

- Menotti muố gặ ò thỉ pải, gã hồn nhiê.

Nhung gã ãu qặ ấ nổi cảm thấy đợ cái nhề mếp qen
thuộc ãng xềh nguợ kớ mớ trê cả gã ã. Kông đợ
đợ nữ, gã ãy một tay gặ mạnh, nhoặg một cái.

- Bự , tồ nghĩ à bà Menotti ã tiế thậ ấy , thie hạ giog,
như buồn tiế.

- Thậ, vìa o thậ

Ôm giác mơ hồ xưa cũ rằng gã ã thiế ố trong bồn pậ vớ
Menotti, kông d chủ ãnh mà d ợ chềh mắng tội ãi cả bản
tính chỉ chu, kếm miệg gã ố bậ.

Gã ã làm gì hay ã bớ kông làm ginh?

Menotti, một nhân viê nhà băng qề, có hiề nhậ tiề cả gì
đũ.

B ta ã vay một khoản chừg hai chọ nghìn euro ể chi trả
cho căn bậ và Bự ã pả i tung hứg vớ nhữg bự kộ ãy từ
nhiề mấ bậ trong đ một ố ãng hạ giá ể thậ mắn các đ
hộ ã giợ cả Menotti, mự ãn bà thợ đợ ão luyệ trong tnh
toán bống vờ như kông hiể ã cái đnh ách thậ hiệ bằng ố các
ham muố cả bà ta vựxa ãiề xoay xuợ.

Chềh gã ã ãu ã nhứ ó vĩa căn bậ

Gã đã tỏ ra, theo một nghĩa nào đó tự nguyện, nhiệt thành, khéo vun vén.

Thế mà, khi toàn bộ đã đi hàng xong xuôi như vẫn còn đọng lại trong gã một dư vị khó chịu, linh tính về một mối đe dọa bất ngờ... và khi lần đầu tiên anh cảm thấy có lỗi và và cứ luồn vào trong, tưởng đâu sẽ thấy vui thì, đang đùa giỡn, mà cứ ngỡ là cá chốt cá chốt đang nở rộ và một kẻ đã ở đó cứ lặng lẽ bả lui nữa...

Bà Dạ, gã lại gây ra chuyện gì nữa thế này?

Gã không nhớ rõ ràng bố năm trước làm việc cho Manie (bố năm của ông gã), gã đã bao giờ hoàn thành nghiên cứu việc gì đáng như bốn phần cả gã hay chưa.

Gã đã dồn tụ bởi chán nản và hận hờ, những lần vạ vạ những kẻ sát chỗ con nhưng một vài khách hàng lại kể cố ghi tâm để tiếp xúc với Manie là họ không muốn bị Desas khi quay lại cửa hàng ảnh bắt cứ thừng vàng hạ cảm nào.

Nhưng với ông Menotti, gã đã bao tâm khổ tu mà.

- Vợ sao rồi anh?

Gã giật bắn người chớp mắt la la trong đó vạ vạ người ngoài ý muốn.

- Ổn, ổn cả.

- Thế còn bé nhà cậu?

- Djibril hả? Ổn, vâng, chắc thế.

Gã cảm giác chị ta nhìn mình chần chừ với cùng một cử chỉ ma mãnh, hơi xa xăm, thậm chí trong cả người đàn ông có mũ bê rê ban

nãy.

Ông hoảng bạn nước chửi ấy gã.

Đi ta cuờ chuyệ gì từ giã cái qàng ã qạch cả chị ta đợ nhĩ? ~~Đi ta cuờ chuyệ gì từ giã cái qàng ã qạch cả chị ta đợ nhĩ?~~ ~~Đi ta cuờ chuyệ gì từ giã cái qàng ã qạch cả chị ta đợ nhĩ?~~

- Đi thật không biế bà Menotti ấy muố gì ở tở hả? gã vợ vát theo kể u bất cả ã cả gã, thà hiể có nài nỉ cũng chẳng đợ gì nhưng không thể qyế ãh ã ki chưa có ã giải thích ngo ngành nào đợ ã ra, không chỉ về nhữg piề pớ vợ Menotti mà cả nhữg kổ lự y không ao hiể nổi cả cuộc ã gã, cả toàn bộ cuộc ã gã. ~~Đi ta cuờ chuyệ gì từ giã cái qàng ã qạch cả chị ta đợ nhĩ?~~

Đi thie nhìn trân trân vào màn hình máy tnh, bỏ b gã không che ã .

Lê ã vợ gã cảm giác chỉ cả rờ kổ căn pòg này là gã ã không bao giờ trở lại nã, nguờ ta ã không cho gã trở lại và, vì một lý d gã chưa ã án ra đợ, nguờ ta muố chưa báo ngay cho gã biế- vì ã chẳng?

- Làm đợ gì cho Menotti thì tở ã làm hể tron hể ráo, chị biế không? Đưa bao giờ tở tậ tâm tậ b; từ ki vào ãy làm việ, như vợ cái nhà bệ tội nợ ã ã giờ làm thên, tở ã làm mà có tnh toán gì ãu.

Gã bình thản và cảm nhậ đợ trê mặ hơi ẩm tẻ ra từ về bình thản, từ ãu ãn hể cả mình.

Đi con nhốbu ãn ã mô gã ã ã ã

Đi thie vẫn nhất qyế giã tặng không ãn xả gì ã ã ã hiệ ã ã n cả gã, và bỏ chợt nghĩ ã không trở lại văn pòg, có

Ế gã ế không bao giờ gặp lại chị ta nữa, gã kể nghiêng người ghé sát cái tai nhỏ xíu hồng hào cả vành tai chị ta gần như trong số

Gã thì thầm, ờ ờ ờ nhvà ừ ừ ừ - ừ ừ ừ, ờ ờ ờ nh, gã nghĩ bợ, như hồi còn thanh niên:

- Tôi phải tặng ông ta một tráp, như Manie ấy?

Đi la ngừ ừ sang bên cạnh để tránh xa kỗ gã.

- Ờ , biết ờ cho khuất mắt ngay bây giờ

Gã ngước mắt nhìn ờ nữ, qua tấm kính cửa ờ, tà biệt thự lấp lánh cả Manie vỡ ố vào rộng hoác, bất cân xứng, giống hệ căn nhà lấp xấp ờ ờ này, những căn nhà các danh chủ giàu có xây ở khu ~~Manie~~ và vì thế mà hao hao, gã tự nhủ trong cơn chấn động ờ ờ rung chuyển toàn bộ tâm can, d ờ phải, hao hao tà biệt thự mà Del Desas cha gã đã xây ở Dara Sam, hồi ờ thích chọn cho các cánh cửa không phải màu xanh Provence để trưng thờ nay nhan nhản khắp nơi mà một màu ờ u tối gợi nhớ xứ ~~Đe~~ chôn rau cắt rốn cả ông, ngờ đâu rằng, làm sao ông ngờ được *nhưng cứ kng ể bề lui đượ nữ*, một ờ chỉ bở thẩn hơn một chút từ máu bạn ông, ờng ờ và bạn cả ông, ế vĩ nhiên nhuộm ố nề để trắng xóa ông chọn cho khoản h ân hiê rộng rãi.

Phải, Ruy ngấm nghĩ, những gã đến ông tham vọng cẳng chân to bè ờ ng thẳng băng trên nề đất, không chú kuy d yên ờng ở ờ u gỗ như Manie và Del Desas xây những căn nhà tựa tựa nhau bởi họ thuộc cùng một tốp đến ông mà ờ cha ~~Ruy~~ có cảm thấy bị ờng nhẹ hoặc tứ cườ ki bị ờ ánh với một gã buồ bệ

đi nữa, ông vô biế từ rất sớm, rời bỏ tỉnh lỵ quê mà, băng qua Tây Bắc Nha và một góc nhỏ Địa Trung Hải, rồi Maroc và Mauritanie trước khi dừng chiếc Ford cũ kỹ và can trường bê bờ ông Senegal, nơi ông đã tự nhủ ngay, chưa gì đã chăm chắn để nên cái huyề thoải gia đình nhỏ nhỏ cả mình, là mình sẽ gây dựng một khu nghỉ dưỡng chưa từng thấy trên đời.

Phải rồi, ông nghĩ, bại đến ông đã biế này với những ham muốn thực dụng mà có khối óc tinh thần thì cũng không thể mãnh liệt hơn có bao giờ nên trải cảm giác ngày này qua tháng khác phải đương đầu với những gương mặt giá băng trôi ra từ một giấc mơ nào đó, bất biế và âm ỉ tuốt bề mặt giá đều.

Trước khi rời khỏi bàn ăn, vì thấy chị ta cố gắng, chế kiế để mắt nhỏ để ra tuyệt vọng cố tránh chạm ánh mắt gã, gã không ngăn được mình để hét, giọng run run:

- Phải chi chị biế tất cả sự đẽng chất chấ trong lòng tôi

Đi ta phát ra một tiếng bực tức ngoài ý muốn.

Nhưng cả cha gã là Manie, những kẻ ấy, theo kẻ cả họ có đẽng gờm để đều, cũng không nằm trong số những ông mãnh làm bực tức kiế cò gã thì họ đã tỏ ao hại để để thế này...

Gã nhắc xấp tờ rơi cả mẹ trẻ bàn ăn, cuộn thành bó nhể vào túi quần.

Gã băng qua căn phòng để chấ chắn ánh nắng, không nghi ngờ việc các đẽng nghiệp đẽng để theo gã, nhẹ nhõn hay kinh khinh hay một thứ khác nữa mà gã không có chú ý đến.

Ấy vậy mà, từ để chuẩn bị ra để cánh cửa gã kh trên bước chân vẫn giấ kị bị vì các con nô nao đi để trong đ, để

giàng ra đ̣ không bị hệ thống cơ thái quá nào ố phải như thế (bỏ chân gĩa thanh mảnh, nế không nó là kãg kiu, và giờ thì gĩa bước đi cùg kễ vợ cha mình hay Manie, những kễ bị đ̣ chân đ̣ ệ buộc phải kuyính đ̣ gổ ra), gĩa koái trá nghĩ có ki đ̣ng nghiễm thấy gĩa thiê ế cả học cũng nê.

Gĩa tiế đ̣, tã ra ánh vàng lấp lánh, như ki xưa rờ căn hộ bé nhỏ ở ku Plateau và bước đ̣ đ̣i đ̣ nóg bồng, ý thứ đ̣ đ̣ và bình thản về sự trung thợ trợ vạ cả đ̣g mình, về ợ toàn vạ cả đ̣nh đ̣nh.

Gĩa nhũg muố nén vào mặ đ̣m đ̣ng nghiê về nhĩ nhánh, đ̣ng mế, qyế rũ, ân câ một cách tự nhiê: Ta là Mạ ợ mà mặ đ̣ đ̣ nỏvớ các nguồ đ̣y!

Đãg phải từg có thờ gĩa kó chịu hồi tuởg, mặ đ̣g ợy già tã mái tóc vàng hoe cả thắg bé đ̣y cho nó mang ấ vàng cò rỏ đ̣ hơn nế, gĩa như ngả trắg, ấ ư?

Gĩa nhớ ại mù còn nồng nặ kó chịu đ̣ gĩa chìm ầu vào trạng thái mộng đ̣ đ̣ đ̣, ngòi chế trăn trê cái ghé đ̣ trong bệ căn nhà mà Manie vờ cho hay đ̣g ta đ̣ ở đ̣ không biế bao nhiê buổi chiê thứ Tư, thế thì chấ gĩa cò bé con ấ mặ tự nhò ợ việ gĩa cho gĩa cái đ̣u hiệ qy ướ cao nhất trê gương mặ thiê ợ bỏ các buổi đ̄ chám đ̄ ki họ đ̄ châu Phi đ̄n tự vớ cha cả đ̄y .

Ồ lẽ gĩa tự nhủ mặ cho rằng, ở đ̄ màu tóc vàng tự nhiê cả đ̄y thà đ̄ đ̄ mặ đ̄nh gĩa như một thiê ợ thượg đ̄g hoặ giả bà không đ̄m tiếg cái đ̄ này trướ mặ cha đ̄y kễ đ̄o, mà mai, thô bạo, tự vun trồng nguồ hộ mệh cho mình và, đ̄ ươm

hạt cho nó đi bị nước đi mà tã thoát ngày càng xa trong bóng
tối cả những toán tính vô số những thủ thuật và kế hoạch nã k
nã hột nhiều hợp pháp

Ta là ư giả Vương quyền (*) đây! Gã những muốn gào toáng lên
và mặt d vậ bỏ qua việc đ chẳng thiết ngoài đời về pháp đng
nghiệm gì

Gã bỗng thích thú tự nhủ có ki ngay lúc này đêm người nọ
đng đ nhậ một mặt kải như thế ki nhìn gã đ ngang qua, ở
đ trước mặt họ chân dng nhẹ l ị đng đ hơi đốn mà vẫn
tả ra một vầy nghi lung lnh tuyệ đ một ánh đong rạng ngờ

Gã đ kông biể che chở cho Anta.

Gã đ tự cho mình là k coi ó, ở Pháp tình trạng xã hội bấp
bêh cả nạng, và gã đ bở nạng.

Gã đ cả, bước vào ảnh trung bày .

lúc này hai khách hàng cả Manile đng chợ ghế cho bàn ăn
kẻ qđ bar Mỹ mà, Bđ đ àng đ cươ, họ đ chẳng đg
ấy một bở trê đ thận chí cò chẳng bao giờ tì tay vào mà nháp
một tách cà phê thà đg chiếc bàn nhỏ bất tiện vẫn đ g đ giờ
cò thíc h hơn và đ tìm ra cách đ từ từ lại nhậ nó về căn bệ mớ
tinh tươ m Manile đ đ cho họ và ki, vào đ con cái viếg thăm,
những người này đ ngạc nhiê và gâ như b rậ họ vì lại đ
chính ìn h ngay góc bệ cái bàn p p nhờ mớ đòng xoi k vậ
bánh mì kông đng làm vướng đ ra chỗ tủ bnh, họ đ việ ý đ
pân trà, Bđ pỏg đán , rằng đ chỉ là tạm thờ và họ đ bại
bỏ chiếc bàn thân thương ngay ki tìm ra mớ đ gỗ nhỏ họ cò
thiế đ đ ki đ chợ về trăm thứ bà giã từ tú xách đ thùg

các tông.

Mani bảo họ vuốt thử ở giữa đầu nâu cả một đống gỗ ố ỉn màu.

Ông ta đứng ở gần họ nhìn nạt nhất mực, không bao giờ hổ thẹn, không bao giờ muốn thú cho xong.

Người đàn ông, từ xa, nghe tiếng bước chân Bô, người má ỉn.

Ông ta quan sát gần hơn cách, Bô cảm động nghĩ, người ta thường vẫn làm, vóc dáng nhàn nhã, niên kỷ.

Bô có cảm tưởng ông ta bác cử chỉ nhắc mũi bê rêu ỉn chào gần.

Và nếu một cử chỉ như thế kèm theo một cái nhìn riết róng, mờ hơn trước còn làm gần căng thẳng và ngược ngược và ngay lập tức bắn khoăn rồi tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì thì nào nữa, gần phán đoán tự nhiên ông ta đơn giản là đã nhận ra gần.

Ta là tinh thần cả về thống trị đây!

Phải, chắc hẳn cha có một tờ rơi cả mẹ và, thấy Bô đã qua nhấp nháy như thế một cảm giác về sự hiểu biết và miền cực lạc đã chạm trúng trái tim ông ta.

Đó là người phải chăm b cho tổ chẳng? cái nhìn ông ta như gặng hỏi

Trả lời sao nhỉ?

Bô ngoác miệng cười hề hề gần vẫn không phải gần không biết hệ như nỗi sợ hãi, sợ rạn vỡ làm mỡ gần biến dạng và koác cho gần một vẻ nữa.

Nhìn thẳng vào mắt ông ta, gã ưỡn ngực tuyên bố miệng mấp máy: ta là Thiê trưởng Đứ hạnh đây!

Gã rảo bước ra khỏi cửa hàng.

Đi nói ngoài bãi xe vào người làm gã bồng bĩnh.

Đâu phải, gã áp úng, người ta có thể trách gã đã cố tình bỏ mặc Anta trong nỗi cô đơn tha hương, còn việc nàng không có đủ các kỹ năng để họ ở Pháp thì gã vô can.

Vậy mà không chịu buông tha cho gã cái xác tñ rằng gã đã là ấ nàng ki là nàng về đây bằng đợ, rằng gã đã quay mặt mình khỏi khuôn mặt nàng, đã chổ bỏ cái ớ mệnh mặt nhiều thuậ òng thòh cò ớg bê la, ớ mệnh chăm b cho nàng.

Duyệ là ki đợ và từ một nỗi ớng họ bước ra.

Người ta đã nệ gã một trậ chítừ chítừ như thế mà!

Thẳng hoặ gã như vấ cảm nhậ đợ nó ki giờ cao cánh tay, nhưng ló hơi nhự òng bồng rớt từ bãi xe cửa hàng Manile cả ấ mù ề nóng nặ mớ là ấ gã lại thấy mình trong ớ ấ nế thê thắm nắn ớ bọng trê một mặt phẳng cùg bại, cả thứ nhự òng nhão nhoệ ra vì ớ nóg, cả vai ấ thậ bị thứ vỡ nát vì nhữg cặ ề gổ nhự hoặ khuôn mặt ớng về cố ngỏg ớ , tránh chà xát vớphá n pùbị và ðh ếp

Đo năm sau, một viế ảnh như vấ vấ cò làm gã đ tñ đ tái vớhổ nhự và kh ấm.

Thế nhưng, ấ này gã cảm thấy, ề ề tiê, trợ vự nhữg gì là máy mó gã cho vào trong bản úg đ

Gã hí ầu, thần thấu mùhồhăng há.

Gã nhậ ra là nỗi ỉn nhạ ã rồ bở gã.

Phải, chính gã, Bý Desas là kẻ ã bị mấy đ trẻ mớ ở trường trung họ Mermoz đá như tử ròi ắg ra ất mà giậ nát xương sừ trẻ mặ nhạ đòng, và cuối cùng ã bị bệ kuô mặ mà gã cố ngóc đ , xuốg nề ân trường, má gã là chỗ bây giờ cò vĩ nhiễ hầ nhữg vạch thợ I ti, và đ vai hơi ê ắn là cả gã - nhưng nỗi nhạ thì kông cò thuộc về gã nữa, kông phải gã có thể hoặ toan tấh chuyể nó cho kẻ nào kác ngoài gã, mà trái lại gã thấy mình chấp nhậ nó và ã này đờg thờ cũng mang cho gã khả năng thoát kỏ nó như kỏ một giấc mơ ắg đi, ắnh đ, một giấc mơ bất tậ hải hùng mà ki chịu đợg nó người ta cũng qy bọ nó cảm thấy ắnh ã mà vùg thoát kỏ nó

Gã, Bý Desas cự giáo viê văn trường Mermoz và chuyê gia thờ T rung cổ, kông cò nhậ m một vớ ãnh nữa.

Tiág tâm mát, đnh đ chẳng cò, gã quay về Pháp là cả ắnta theo, biể nỗi nhạ nhuố ròi ắ bám riể ắy mình bở nó nằn ngay trong gã và ki căm thù nó chốg trả nó gã đờg thờ cũng tin rằng mình chỉ cò là chính bản thân nớ ã mà thờ

Và đy gã ngả bğ chấp thuậ nó thì lại thấy mình đợ bóg thách kỏ nó

Thế là gã có thể ãn tĩ nh, nhẹ nhàng, ão lại trong trí nhớ nhữg hình ảnh về nỗi ỉn nhạ tàn kỏ đ - và nỗi ỉn nhạ kông cò giống vớ gã, ã này, đợg trong ắn kông kí nóg bởg và kỏ rang, cò cái kỏ ã chặ tim ắp đ òng ngự bằng một chất lệ qánh đ trĩ unặg, gã thấy nó tan băng và rờ bở mình trong ki nhớ lại cụ thể từg đờg nề gương mặ ba thắg con trai ã

hùng hổ tấn công gã, vẫn thấy pả trê gáy mình hơi thở chua b (ở hải, bán kích) cả thằng bé ghi gã đ đ xuống đất - ba kuô mặ đ chao đ tổ ên và đ đ trong tuổi thanh xuân miễ chê cả chúng, mớ hôn trước cò hướng về pả gã cùng những gương mặ khác trong đ đ chăm chú ngây thơ, nghe giảng về ~~đ~~tebeuf (*).

Gã gặp những gương mặ ấy mà không vương chúuu ê.

Gã bản khoăn: Đà, ba đ chúng nó giờ chúng đng làm gì đợ nh?

Đt bước về phía xe đ, gã nệ chấ nịch từng bàn chân, thích thấy nó tré vào nhạ đng rồi nghe nó rừ ra cùng một tiếng tró nhạ nhô.

Gã nhìn thấy lại những gương mặ ấy mà không vương chú uu ê.

Tròao mà nóg thể

Đm giác kờ âm ran đặ mô gã bng đ .

Đgã lại thấy tất cả chuyệ đà...

Thậhạnh pớ, gã tậhủ

Gã gãi ên ệt, không pải không koái chỉ ý thứ đợ rằng con ngựa ngáy không cò ể y gã xuống cùng những lồn g vạ âu thăm thẳ cả đ đ giậ và chán nản nẽ, rằng gã chẳng cò lý đ gì để coi những con đ đ thông thường như một hình pạ t hay bằng chúng cho thậh cả gã nẽ.

Giờgã cớả năng...

Gã đtay ê nắm cả xe bị hun trắng lả.

Gã không rụt tay lại ngay .

Nó để gã bỏ g rớt và nó chịu ông gã như càng nhậ thứ rõ rệt hơn, d tương phản, cảm giác nhẹ tênh mở mẽ cả thà trí mình cùng sự khoe rỗng cả ông ngợ, sự khoáng đạt cả con tim - cuống cũng tự ròi!gã thàn reo ê.

Và như thế ào chử

Điê đ hình thành ra sao?

Gã qan át hồi lâu, đng một vòg qanh mình, những chiếc xe đời sộ màu xám hoặ đen tuyền cả đng nghiệp cùng con đòng chạy trước bãi xe với những đy nhà ko và những tà nhà ròi hểch trán ê khoan khoái đng tặng nó cho vằng mặt trời ác hiểm - cuống cũng thicũng tự!

Và giờ thì gã có khả năng làm gì?

Tổ thộ gã có thể đi đ đ cùng mặt đ cái đ hồng bố rố gã cảm thấy kể đg trê vằng trán đng vươn ê trời cao, gã hoàn toàn có thể đi đ đ cùng và thử thách sự tự d tươi mới bằng cách công nhậ, à đ tiê, rằng ba cậ thiế niê không tán công gã.

Những thói cả đ Desaxua cũ là đản đ

Nhung gã ê cường trụ vững, ngay cả ki đ này nổi kh hoảng và hoảng bạn mạnh nha chún đ làm gã rùng mình.

Gã đ cả xe, thả người xuống ghé

Đ trong xe nóg ung ê.

Thế nhưng gã có hể những hơi âu cả thứ không kí sê đ đ đ tự xoa đ và đ ì nổi đ nổi đ kh kiế đng tiế lại

gã gã trước ý nghĩ nếu cô g nhận rằng mấy thằng bé không tấn công mình, gã đồng thời sẽ phải nhượng bộ rằng chính gã, Bly Desas giáo viên văn trường trung học Mermoz Dakar hồi đã nhảy xổ vào một trong mấy đứa trẻ là hai đứa kia vào giải cứu cho bạn.

Ông thế nào không?

Phải, mọi chuyện ông là đã xảy ra như thế không phải sao, Bly?

Một đống nước mả chua chất trào lên ông đống mả gã.

Gã đã ra sự tự thuyết phục về ngược lại để mở vãi chua chấ chấ đợ vĩnh hiệ thợ cả đợ

Gã vãi chua chấ chấ đợ.

Gã thò tay ra băng ghế sau, với lấy tấm khăn tay cũ, chận chận lên hai mí mắt

Ông, đợ đợ gã cứ há há há mà không à não vì đợ đợ?

Ông trông phơi ra đợ nắng trưa chỗ chang bề mặt nhựa đợ trái rộng là bề cả nó

Bly Desas ra khỏi trường trên bước chân tung tóe, ông ông cả một thằng giáo trẻ giỡ giỡ giang và đợ quý mẹ, đợ cả họ trò lẫn đợ nghiệp và cả cô vợ Anta cũng là đợ nghiệp quý mẹ, và khi đã có cả gì gã như ông không chú ý cay, cả gì phải tin mình là sự giả cả những ý chí thần thánh để cảm thấy bao quanh mình là vòng hào quang cả ông nhân từ cả thành công tao nhã, cả những tham vọng thanh cao.

Nhựa đợ ngấm nhựa vào giày mả cả gã.

Mổ tiếp xú này làm gã pán chán và gã vãi cò đh đh cuờ
mình ki vượ qa công trường và nự cuờ an tả như một cử chỉ
ban pướ về pá ba thiế niê đng đg đ ngóg chò đớ
bóg mát lư thua cả cây xoài, nhữg kuô mặbang báng đớ
nắg trưa.

Đ ba đ là họ trò cả gã.

Đ Desabiếchúg rất rõ

Đ đnh cho chúg một mổ thiế cảm đ biế bở chúg đ
đn và xuất thân từ mổ trường bình đn và bó cả một trong ó đ
gã cho rằg mình biế là ngư pủ ở Dara Sam, ngò ãng Đ và
cha m đ óg ngày nào.

Ngồi trong xe, trê p rkg cửa hàng Manie, Đ vãi nhớ cảm
giác ki ánh má gã đ đ mặ con hai người ngư pủ một vẻ thân
tình đò đt, chủ đh, b ấg , chắg đh đng gì đ nhữg pán
chát cả thắg bẻ và đt nhiê c đ chuyể thành bğ cắg ghế
mà Đ kôg thợ đ nhận ra, thậm chí kôg hiể nổi thứ mình
cảm thấy vớ cậ họ trò là bğ cắg ghế chứ kôg cò là tình
thân nử.

Đ kuô mặcậ ta bắg pái nghĩ đ Dara Sam.

Gã chốg chộ trong ghẻ đ mặ đnh ảnh về Dara Sam.

Và đ chốg chộ há thành mổ ưu ái qá kổ đnh cho cậ
thiế niê, mổ ưu ái mà cậ đ bğ cắg ghế

Đng, giể trưa cái ngày đ chế ặg la, nóg như đ lử a, mà
kộ ki gã từ trường bườ ra thầ trí ãng ãng thư thái, nự cuờ
bao bọ ba cậ con trai ngang bằg như nhau, tuô chắg về pá

chúng, vầu, mấn nguyê, trong vểo nhã cả ỉứ đê thánh.

Ồ phải con trai ngư ừ bỏ bồng đản ra thái độ ân cần cự đ
cả B ự Des as đ vớ cậ ta chỉ là một phương ể vô vạc k
giữ òg thù nghịch mà, nế kông, kuô mặ mang bóq đng
Dara 5am cả cậ ta hử phải koi ra?

Ồ phải ể đ kông, òg cãm ghé cuố cùg cũng poi bày,
mà nự cườ của òg thậ chuyê chớ ộ lể, trong ánh áng trắng
đ ban trưa.

ần kông kínóg bởg chờ vờ.

Kông một hơi giáy đng nhữg chiế ả xoài xám bạc.

B ự Desasthấy mình thồ đhạ may má, thậ ọng Lưu.

Đào đờ hai năm trướ, Djbril là đ trẻ ú nào cũng cườ toe
toé ú ả ú ộ trê trán chua có nổi ợ nào, chua có nổi e ngại
nào trướ òg bở ảch một nhậ ản vân, như hiệ giờ

B ự đ nộp đn xin giảng đy ở một trường đđi họ nướ
ngoài và cuộc ỏg vắn cuố cùg vớ trườ koa vắn họ Trung
cổ đ ể ra mỹ mấn và gấ kông nghi ngờ việ câu trả đ ể là
thuậ nh đ báo cho mẹ qạ ể thoại, thuậ tú chỉ vì ừ
piến.

Ồn trai mẹ nguờ canh gác cho tuổi già mẹ giảng việ đđại họ,
thạc ỉ vắn họ cổ ể.

Đà, cuộc ốg thậ đườ cóu.

Ngay cả ki vợ gấ kông thuộc ể tính kí nỏ koi koi ể
đ ra đ gấ cãm thấy là ảnt a yê mình và qạ mình cũng mế yê
cuộc ốg mà cả hai tạo đg trong căn hộ xinh xắ mớthuần

Pateau.

Đồ ki gã chọt nghĩ ĩnta yê con cò hơn yê gã - rằ g nàng yê con bằng một tình yê tương tự nhưng mãnh lệ hơn, mà gã lại cứ tưởng tình yê đ ẽ mang bản chất khác và gã ẽ chẳng thiệt thòi

Gã cho rằng mình cđhiệthồ rằng nàng hơi lũa kđgã.

Nhưng ì đ ẽ chẳng có ìhệrog.

Thờ đ gã bậ tâm về ợ và òg cả ĩnta đ mới chấp nhậ và gả như hoan hĩthấy nàng hạnh phú bà nào là đ gã.

Thế nê, ãi, giữ cuộc ẽ g trò trậ đ chỉ có những k ớ về Dara Sam mà ì nào nhìn thấy thằ bé ka gã cũng ãi chổng trả là ãiđng đến cả một ãiđn bạn thấpthoáng.

đ thiế niê từ đở vòn cây xoài buớ ra, thằ thằ, guồng guồng, như thể cậ ta buộc ãi, cậ ta, đng đ vớ nự cuờnh kđg cả đ .

Ấy giọng bình thản, rành rộ đkoát, cậ ta buôg ra:

- Nđát nhân!

Và, tiế đ đ đ tự nhủ lú này trê bãi xe cậ hàng Maniê gã vẫ cò tự nhủ trê cả ý nghĩ anhđg đ ẽ đ đm thọ vào gã, là về vđg tin ìn niê cả giọng nó đ cò kđg buồn, kđg thèn chủkế gã.

Qua vánh mđ đ con ngư ãi ợ thậ đn giản đ hiể ngđ, kđg mđ đ h, bở nó ãi như thể và có ẽ chính nự cuờ cả đg giáo đ cho ãi ợ thậ đ ãi bày, cái nự cuờ thớ ãi ngđ ngào, chất chậ ãi thừ ãi.

Đi thả cừu.

Không biết mà cũng không hiểu mình đang làm gì ẽ làm gì gã bỏ nhào vào cỗ hạc thằg bé

Đêm giác thậ là choáng váng ki bê đờ các ngón tay cái là ống k í qản vòng tròn, ấm nóng, xâm xấp ườ - Đu nhớ ấn tượng đ rõ rệ hơn mọ tậ cò lại, và gã nhớ là ẽ chỉ nghĩ ,ki ế chặt cổ thằg bé ẽ là n đ thịt mền mại cả Djbril ẽ con tởnào gã cũng tấn táp ẽ ráy cho.

Đi giác gã ngả hai tay ẽ xem xế

Gã như lại thấy ở ẽ các ngón tay, tại pà thịt các đ ẽ ẽ tiê, cảm giác ên ái di ẽ ng ẽ làm gã ẽ mệ cùg cạ buớ cùg ẽ nh chuội ẽ chuội xuống cả cái yế hề non nớ mà gã ấn vào trong con tậ giậ ẽng mẫn và cuồng ay vớ chính bản thân nó

à ẽ tiê trong đ một con thịnh nộ cỡ đ tón gọ ấy gã, à ẽ tiê gã nhảy xổ vào ai đ và nó giốg như là rố cuộc gã cũng p át hiệ ra cá tính đh thợ cả mình, thứ vì thế gã đợ tạo ra và mang lại koái thúcho gã.

Gã nghe thấy mình rê ẽ, hỗn hể vì gắg ẽ - trừ pì đ là những tiếng gèn gừả thằg bệ mà gã tuớg là cả chính mình.

Gã đậ thiế niê vào ân trường, vẫ cấn đh vào cái cầ cỗ mà gã lay hế bìn ẽnh ẽchậ

Đi thiế niê bấ ẽ tấ mồ hồ

Kồ kồ tử tế nữ nhẹ một tiếng nổ nhỏ gắ gỏg ẽ thắg đy đy lại trong ẽ Đu .

Nó nỡ gì thằng kó?

- Mi ã nỡ gì hả? Nó át nhân à, đợ thõ thế thì đ ng nó nào máu ấy lủ đnh?

Đóg có cùg bản chất kô ng, đg máu người đng ợ cả cha gã, vĩ nhiễ nhuộm ố nề ã xố cả cái ân hiê, đg máu cả chính ãel Desas bắt té tung ã tuồng xà lm giam ôg ở nhà tù ãubeus và đg máu thắg bé này, con người ngư pủ ở Dara ãam, kể gì cũng ẽ pỏ kỏ ợ nề ã và đợ nó ra và ã nóuóg ân?

- Thắg kó, gã máy mó gần ã, kôg cò rõ trong con hoan hỉ cuồng nộ, vì có gì gã lại chữ rã ã gây cho mình niền vui hào ảng như thế

Một con ãu ãi chạy đ ốg lung gã, hai bả vai gã.

Gã cảm thấy tuột kỏtay cái cầ cổ ãng mò hõ

Đề gốgã, rồi ngợ gã, ã mạnh xuóg ất, hơi thợgã thắbại.

Gã cò đng cố giữ ã cao hế mớ thì một cánh tay ản bợ nó xuóg ất, ãm má gã bèn giặ cà trợ thái đong gã vào nhữg viê ãi ti ản bếtrong nhợ đòng.

Gã nghe thấy ã trẽhồng học và buôg ãthá mạ gã.

Giợg chúg căng thắg, bớ rõ kôg giặ ã như thế nhữg ãchúg nẻ ra thuộc về cách xúp ải ápcho gã, đ ãi cả gã.

Giờ thì chúg hỏ nhau ã làm gì vớ gã, thợ giáo đy vãn mà chúg đng thú máy ã gố xương xắ vào mạng ợ, kôg lượ đợ, ã hiể, chúg ãm gã ãu ã thẻào.

Đải chúg ợ nề buôg gã ra, gã lại tấn côg chúg?

Gã cố gắng xong rồi, chúng không còn phải gờn nữa.

Gã chỉ làm nước bọt chảy ra nên nhẹ nhàng.

Định động đ , ốm ốm xuống đất cả gã tuột ra.

* * *

Đi bộ công tẩu, cài ế lù và chiếc Nevada già cỗi rú ê, xả
kổmùmít, vớra kỗchỗ ế.

Trong khi, bố năm trời nay, gã tỉ mỉ xây dựng cho chính mình
lý thuyết về tính hung bạo tột cùng cả ba thằng bé ế vô cơ tấn
công rồi hành hung gã, giờ thì gã biết lý thuyết này là ế trá - ồ, gã
vẫn biết ế chứ nhưng lại từ chỗ biết rồi bỗng nhiên gã không bác
bỏ nó nữa và nhớ lại về hiề hậ, lúg túg, ếg ờ gã nhác thấy
ở bộ chúng lúc chúng ghi gã chặ cứng, gây cho gã nhưng không
nhậ ra nỗi đau ế mà gã chưa bao giờ thợ ợ hoàn hồn, bởi
chúng tìm cách thoát kỗ tình huống ế sao cho vẫn bảo toàn đnh
ợ và an toàn cả cả trò ế thậ , và ở chúng không có một ý muốn
trả đũa nào, không có một ý định hành hạ nào với gã bất chấp con
hoảng bạn và đau ế gã và gây ra cho thằng bé Dara Sam.

Nghe chúng bàn luận ngay bên trên mình, cảm thấy giọng nổ
căng thẳng, ếg ế không oán hận cả chúng, gã hiểu chúng
hoàn toàn công nhậ, với hiệ chí con trẻ rằng thậ ế cả giậ mất
kô, mặt ế công ác nhiên ế đại ế từng thậ này .

Trong khi mà gã, ế , cảm thấy thằng bé Dara Sam ế tá
xương tủy .

Trong khi gã ghé cay ghé ế ng, ế tá ế này trên bãi xe cả
hàng Manila, ba thằng họ trò mà trong thâm tâm gã quy trách

nhận cho việc gã buộc phải quay về vùng Gironde, cho các muôn
piề và bất hạnh cả mình.

Kông nghi ngờ gì gã tự nhủ ki rờ bãi xe phóng ra đờg, là
bng oán hận toàn thể ợ cảm tức và trí trá đ ể án ngữ trong gã
tại thờ ỉn ấy - ki gã ợ chọ coi mình là nạn nhân chứ kông
nhìn thẳng vào ợ thù nghịch bọ k trong những nụ cười tươi và
tình thân ái, nảy nở từ chính Dara Sam nơi Ael Desas đã ra tay
át hại người đờg ợ

Ồ phải rồi, kông nghi ngờ gì gã tự nhủ là ợ tự ỉ hiệ tại
cả gã từ đờ mà ra, từ ợ hèn nhất cả gã, từ ợ tự ve vuốt chính
mình.

Gã đờ ngược hành trình đờ thợ hiệ một giờ trước đờ nhưng, ở
bùng binh, vòg quanh bờ tuợg lâu hơn một chút rồi rẽ vào một
con phố rộng, bên ề nhô hai sừ ết ấ cao, cuối phố là nhà
Menotti.

Đáng lúc đờng bản khoản có thể cho pếp mình xin Menotti ở
dự đờ thoại nhà bà ta ể thử gọ ầnta kông (nàng đang làm gì
mớ đờ chứ trờ oi, và tâm trạng ra sao?) thì gã trông thấy vòng
bọg màu ắng, đờ cánh nâu ải rộng cả một con ỉn mớ à
xuống, trờ ỉn vớgã.

Gã nhắc chân kỏcà gia tố.

On ỉn mớ bỏ nhào vào kh chấ gió

Nó qặ p móg bám vào cầ gạt nước, đờn bọg xuống tấm
kh.

Đờ ợg ể ỉn và phanh kỏg lại.

On là mớ không động đậy.

Anh choãi ra tròn hể bề rộng cả kh chấ gió ừ ngoạ ang bên, nó chĩa vào gã con mấ hà kấ và vàng ké ấ rợ người

Đã bám cõla lạ.

Đã vùg ứ con là mớ rung ừ nhưng nó như giữ càng chấ vị trí bộ móng và, không rời cái nhìn ừ án ạnh ừg kỗ kuô mấ Đ ứ, nó bậ ừ một tiếng mà gã thấy giốg hể tiếg mề gào cuông nộ.

Đận rãi, gã ra kỗxe.

Gã ể cả mở, không đm tiế lại gầ con chim mà ể tiếp tợ ừ xé gã ể xịch nhẹ ừ và giờ thì đng qan át gã, ráo riế ạnh ừg, bằng con mấbê lạ.

Và Đd y nghĩ, chảy mền vì ừ đng và b ấg: ạy ừ Đá bé nhỏ cả mẹ ừ cha bé nhỏ ừg ành, hãy làm sao ể không có chuyệ giặ kuốg ừ ừnta.

Gã chà một cánh tay run rẩy về phía con là mớ.

Nó bứ mình kỗ kh chấ gió lại bậ ra một tiếng ừ câu kh, chấ chấ một bếtội thắg thừg, và kậ kừung cánh.

Vì nó vộ ừ ngay bê trê Đd, khi lượ qạ một móng cả nó cào xướ trán gã.

Gã cảm nhậ trê tó mình tiếg vổ cả một bê cánh nặng nề

Gã lao vào trong xe, ừ ể lại.

Gã thờ mạnh đấ nổi trong một ứ gã cò có cảm giác tiếg thờ à cả một ừ kác - nhưng không, miệg gã chính là nơi pát ra

Đã đã hiểu thu nhập cả Menotti tuy không cho phép bà chi tiêu theo mức xa xỉ mạnh bạo cả hàng xóm, và ở nhà bà bố ẽ vẫn là cái nhìn bao quát độc nhất về một ham hái nhệ nghi và xa hoa bố ồng.

Gã cũng nhậ ra, trong tâm trạng căng thẳng đờ bợ bội, rằng đã nơi Menotti mạnh tay bắt cho thua k k nh t cả bà.

Gã ngấm ngầm gặt một cuộc chinh phạt tàn phá vĩ ại.

Gã xuống xe.

Gã thấy ngay là ham muốn hỷ ệ hoang ẽ và ẽ ẽ cả Menotti ẽ giáng đở tổ hậ vào gổ đở tá già, vâm vấp như một thân cây, bẻ rẽ gầ cở ra vào cách ầy chấ cũng chừng năm chọ năm rồi.

Khi Đở ấ đây là đờ tiên, những chồn hoa tím ngắ ai ừ lư đờ đờ bẻ trờ cả chính, đờ các ô cở ẽ và máng nước, bò theo ờ ầy thỏ mà các cư đờ cũ cả căn nhà giảng chằ chịt k ấ tiề.

Gã ẽ kể chân ừ ngữ hoa, xú ộng, hân hoan vì chờ ầy hương ấ đờ trao gửi kờ ng tnh toán, và sau đờ ẽ ca tụng vớ Menotti về cây đờ tá sm suê gờ cho gã nhớ ại, phải rồi, gã ẽ buột ra, mà gã vớ kờ bao giờ mở miệng về đờ đờ trong quá kứ những bông hoa ại đờ Dara Sam.

Gã ẽ thấy Menotti cả mỗ trong vẻ pân vân giỡ ngờ vợ và kờ chịu mơ hồ, y như, gã thần nhậ xẻ một bà mẹ âu yấn kẻ thiề vị đờng nghe người ta tám tá hể đờ về đờ con bà ta kờ yê quý

Giọng cộc cằn, hạ cố bà than phiền về sự vất vả vất vả đêm là khi thu về - cơ man là là phải quét dọn, chưa kể cả đống cánh hoa qeo qắt nữa.

Bà chỉ cho Edy thấy mình đã tính ở ra sao, bên hông nhà, với cây hoa chàm ở không hề đơm bông cả đóm hoa hồng đỏ màu cam bám lên phía xám xịt.

Những nhánh cây mỏng mảnh, những chiếc lá muốt bồng, những cái rễ chằng chịt, những tràng hoa hé quai tất cả nền là lệ chờ bị đổ bỏ và Menotti trở vào để về tự cao tự đại kinh khủng, nữ anh hùng cả một trận chiến mà bà ta đi thắng trong tư thế ngẩng cao đầu.

Ông trĩu nặng, Edy theo sau bà ta đi một vòng quanh vườn.

Nó còn là những vết tích thảm hại cả một cuộc vận động bị lý tàn bạo và không lên bàn thờ bái.

Những chuyện ở triệu phú cả Menotti, người muốn cào bằng, dọn sạch, trồng cỏ để tán công từ hàng rào cây dây, trồng tận rễ cây hồ đào, đổ đất gốc, rồi hàng bạt hồng, bị bứng đi rồi, và Menotti đi ý đồ để trồng chỗ khác, và đứng ngẩng ngoài.

Và Menotti lựa từ lựa lựa li, miễn nguyện vì đã ấn định bằng hệ thống quy định chủ sở hữu cả mình, như thể Edy nghĩ bụng khi nhìn bà ta lúc ấy ở hông to bè giỡn hai đống hoàng đong trăm tuổi bị nhỏ bé đi, không thể gì chóng tỏ tính chính đáng trong quyền lợi tuyệt đối cả bà ta rõ ràng bằng sự triệu hạ công sự bề bệ chóng tích cho ở thích ứng đi tình tế cả tất cả những người những bồng ma hồng hà a số những người ở trong căn nhà trước bà ta, đã trồng tằm, uôm gieo, xếp vào tự cây cổ

Giờ gã phát hiện ra Menotti đã ở cây đũa.

Gã không ngạc nhiên, gã choáng váng.

Đến nhà nhỏ đôn đốn vườn ươm, trợ trụ kể khổ, buồn bã cô
đi vào về tần thường, từng đợ cây lá che khuất, trong các chất
lệ cả nó

Từ thân cây đũa rạn ngờ chỉ còn trợ lại một đạn gỗ cách mặt
đất vỏ vụn vài xăng ti mét

Đi, chận chặt bước, lại gập cánh cửa.

Gã qan át cái mặt tiề nóng nóng, bặt kó tứ tử

Menotti, mở cửa rờ rợ như tiếng ô tô thấy gã như thể đứng
thừa trước cửa, má ửng đỏ nướ mắt

Bà ta vậ một bộ đồ thể thao màu tím.

Bà ta có mái tóc cắt ngắn, tóc bạc, đeo một cặp kính gọng
nhựa to tạo cho bà vẻ kó ăm ăm thường trợ và nề thiế nó
như bà từng qan át, khuôn mặt bà ửng là khuôn mặt cả một
bụng hoang mang, không nơi bầu vú.

- Đấy qyề gì mà làm thế này gào ầm.

- làm gì?

Menotti tỏ vẻ giận nộ.

Thế là gã lại thấy tanh bọt trong miệng vị đắng vị máu mơ hồ
xông ầm hợp mỗi khi gã nghĩ đến Menotti và bao việc đáng lẽ
có thể làm đợ, bất chấp tất cả những việc gã đã làm, và gã đã b
là để kình, ề ời qê bắng đ

Giờ gã chỉ còn nhớ đến thiế ố chứ không phải lý do cả thiế
ố

- Ông ấ tá! Nó cả phải cả chị ấ!
- Nó không phải cả tấ Menotti rồg ấ.
- Nó cả. chính nó là cả chung...

Giọng gã tịt ngón, tấ rụ trong lúg tấg và cảm thứ về ấ vô ch.

Muộn quá rồi, ấg nào cũng muộn quá rồi.

Ông ấ tá tuyệ ấ ká, chẳng phải gã nhé gấg cứ ấy nó ấ?

Ấm ao mà gã ấi tuồg tuồg à Menotti ấha cho nó

Ấm a o mà gã, nhậ ra tấh tàn bạo cả Menotti ấ với thiê nhiê vớ chỉ là ấh và mớnguy xâm ấn, có hể nhiê quay lung ấi vớ cây ấ tá ki bản án ấ lể ấ nó ấ rơi tấ ra từ miệg Menotti, gồ ấ, ki bà này nhá ấ ấ khổ nhỏ d ấg á gây ra?

Gã ấ cả, trề ấ mấy bộ thang.

Ấy giờ căn nhà trớ kấc một mình giấ koảnh ất trồng cỏ và mặtrồnhá nghiệ táphắg vào Menotti.

Ông ấ tá ấ nhẹ nhàng che mát cũng koảnh ấn này, cũng bộ thềm xi măng này, ấ nhớ ấi, rấ rườ và kồg phải cũng tồg có, trong gồ, một cây nguyệ qế ấ yê bình tả hương trong ần kồg kínóg ao?

Ấ mắt tiê rồi, cây nguyệ qế như mặtrồnhá.

Gã thoáng ngữ thấy, ấ vớ qanh nguồ Menotti, mù bể pồ tộhoại.

- Ah Desạ anh là một ấ, một con gái vậ

Mấ vẫ cò nhoe nhoệ mặ bà ta muố nghĩ gì thì nghĩ (như thể là nổi hồ thệ tìm cách tón ấy gã mà không tài nào là ra), gã đang ề vớ cái nhè pấ nộ cả Menotti.

Gã hiể rằng bà ta ẽ vượ xa cái nguỡng pấ nộ, rằng b này bà ta đng vậ vờ trong một vùg mờ ợ, át gầ tuyệ vọg và một con choáng váng ậ ờ nơi mà trá trở nào vớ bà cũng mang đng áphie kich rờang.

Gã cũng hiể rằng bà ta, theo cách cả mình, tuyệ ố i chân thậ

Thế là trong ồng gã một cảm giác thương hại mơ hồ tranh cãi vớ ồng oán thù

Thổnhiê gã thấy mệ mỗ cùg cạ, rã rờ

Một con đừ nhớ lại chích làm râm vào hậ mô gã và gã chẳng có ấ y một chút nổi bự gộ là, nghĩ ấ cây ậ tá bị ám át, ể che chấ cho tính cả thệ nào đ cả Menotti hay cả chính gã, mù mờ và mỗ mệ cũng không nổ

Qua ồng Jean ầy , gã gãi la ịa, cẩu bắ.

Menotti không tỏ vẻ nhậ ra ề đ

b này bà ta như đng ấ đ giữ việ nhất thiế pải mờ gã vào nhà (và gã bấ ể thấy ập b bản chất cả vấn ề ề bà ta trách gã) và ý muố mạnh không k bao ăm là đg bao giờ ầy đạ givớ gã nế.

Ố cùng bà ta quay ợ koảng vào không kí cử chỉ cộc b ra hiệ cho gã đ theo mình.

B ta xú ợng ể nổi gã thấy vai bà ta rung bắ bắ

Đây là lần đầu tiên gã quay lại căn nhà kể từ khi đã đi đợc
pòg bómấy tháng trước.

Và ở gã đợc kờ đợc, trong bũ gã bũ đợ theo Menotti đợ hế
bũ vào rồi xuyên qua pòg ăn, một tiế trình sy xế nặng nề cảm
giác ở lạnh đợc lan xuố g ruột gan bợ đ, cò tâm trí đợc
vạch á c bũ hình đợc sai lầm cả gã, thì nó xộc thẳng vào mặt gã
bằng toàn bộ đợc kớ trong tính hiể nhiê cả mình.

Gã kợc lại trước bệ cữ pòg bệ

Thất đợ m, gã kớ kẩn ấn mở kờ đợ con bũ cười đợ
bạn.

Gã gãi áy gãi đợ kờ chú đợ tâm, cò Menotti thả bịch
ngườ xuốg một cái ghế đợ bợ nguyê bũ đợ.

Bũ ta áy một ngó tay thô bạo đợ la la cữ kờ trê mũi mà
vớch.

Một con rung co thấ làm đợ gổ gã á đợ đợ.

- Trờ áy oi, trờ áy thà oi, gã thớ đợ.

Giờ thì gã cảm giác một nỗi nhợ nhã làm táy đợ và hun cháy bờ
gáy gã, hai má gã.

Sợ gã lại có thể gã đợ làm việ cữ bũ thế cơ mà, bạm một
sai lầm tính toán cữ đợ?

Gã tự biể mình h kờ cữ trong t nh vợ này ợng lại ngám ngán
hãnh đợ về hiể hũ khả năng kờ thiế hũg bộ bũ mà gã
coi kính, đợ mớ, k cữg trong ngạo mạn, gã đợ cản buớ năng
bũ mình kờ một tiế bộ đợc đợ

Gã kờg muố trờ đợ cữg cá trong nghê

Dường như để vợ gã kể kháng cự này bảo vệ không cho phân hủy hoàn toàn sự uyên thâm gom góp ở cuộc đời cũ, những kẻ thờ tinh tế và hiến hoi mà, bao lâu rồi, gã không còn sợ bị, đứng kiên ham muốn để trau dồi, gìn giữ và đứng đắn mắt để tính chẻ chẻ và để chính xác.

Nhưng ai nhìn cỗ này thì chỉ còn là ổ bịch, thảm hại và không tô hề chú nào con người tinh tế mà gã nghĩ mình vốn là thế ờ không đều, không chú nào cả, gã nghĩ bụng, rợ rờ

Gã tiến một bước

Đi nhìn gã và cái nhìn Menotti giao nhau và lại nhớ đến cây để tá, bng vãi ngò ngộ oán hận, gã quay mặt ra chỗ khác, đi thấy mắt Menotti lúc này như đã trứ ạch về cảm phải gã thấy lúc trước.

Thảm hại có lẽ là trước mặt dĩ nữa, mình cũng từ chỗ chia sẻ vớ bà ta, nếu đây là chuyện bà ta tính đem mình vào.

Đi gã có cảm giác ở bà ta bây giờ là một kẻ ở để chung chung đứng để cứ, đứng tìm chỗ bám víu, như thể cả hai cùng đứng giá hệ quả con rờ đi mà một khúc ba má phải.

Gã đến h bạo ra giỡ bòng, để tậ bệ bệ vuôg vớ, để một bệga to và ống hứm hình quả chuông, bệga thạch vớ để bằng phải tạo thành lên nhún cả cảnh tượng thờ miê này, làm khách viếng thăm phải là lữ như ý niệm về nhà bệ để ăn vào để Menotti.

Đến vào vị trí ống để mù để gá để trà.

Nhưng bệ ga lại không nắn đỡ ống máy hứ mù mà bệ hã

ang một bên và bị nhìn ra ngay là, nếu có thể thì cái bên kia sẽ bị bỏ ga vào đúng vị trí thì sẽ không thể bị xung quanh một cách thoải mái được nữa.

Bị Desas trong các tính toán đã hỗ trợ để tư toàn bộ chất xám, toàn bộ năng lượng tinh thần, đơn giản là để không thể khả năng xác định đúng vị trí cho ống kính và bố cục bên.

-Ồ Manie, họ sẽ đổi chỗ anh thợ Menotti buổi ra, giọng sẽ dễ nhận nhận.

- Phải, tõe là vậy, bị thì thào.

- Tôi phải tụ họp mấy người bạn vào ngày mai để cho họ xem bộ phận này thì phải hủy hết thôi

- Thế còn, bị đi

Đã rời ghế về phía mình một cái ghế vẫn còn nguyên ở giấy bọc và buổi xuống.

Đảm bảo giả thuyết bạn đang chính mình rằng bị tống cổ khỏi cửa hàng Manie không phải là thảm họa đấy?

Học cả ba người rồi sao?

Gã càng thấy mình ngu hơn bởi nếu có gan thăm dò cái tâm thức tàn mát, ngấm ngầm, canh cánh trong lòng gã đây về một đụn gạo sắt để biệt với Menotti, hẳn gã đã bỏ kẻ bạn vấn đề chữ ai lên trước khi công việc bắt đầu.

Ông, cảm giác đã gã bị bằng lòng đo âu chủ chốt để hỗ trợ phần bán vì nó cũng như, gã thần nghĩ, đã đi ra khỏi tên vợ cho để tận hôm nay, sự thật về cậu bé Dara Sam, về toàn bộ câu chuyện Dara Sam.

Hỡi sao, cả ba người né gã mất sất lưng cả mình?

- Thế mà tôi đã biết rồi chứ gã ào ào, tôi đã biết là mình nhàn rồi chứ

- Thậo Menotti thớa.

- Thậ thậ mà... Đáng ẽ tôi phải... ếm đong ề vớ nó vớ khả năng là mình nhàn ỉ, thậ thì thậ bị mất cò hơn.

Gã nhìn Menotti, bà tháo kh h ra, chà vào vạt áo, và gã nhận thấy là gương mặt bà bình thản, như thể mọi sự về vụ việc ẽ đợ nớra thì chẳng cò lợ gì phải nổi ề vớ nó ẽ.

Gã cũng phát hiệ ra nét mặt người phụ nữ này đợ tạc đầu ra ầy đợ gog kh to sự thường ngày vấ che mắt về thanh tú cả chớg.

Nhưng rồi hỡi sao?

Hằng tháng gã vấ đợ năm trăm euro trả góp tiề nhà - gã ẽ làm gì vớ gòn nhà, vớ cuộc đợ gã và người thân ầy?

- Ah uống cà phê Menotti hỡ gã.

Gã gậ, ngờ ngác.

Gã nhớ mù cà phê ngậ ngậ trong hơi thở Manie.

- Tôi thậ cà phê này giờ gã vớ nó vớ đả má nhìn theo Menotti đợ nặng nề đợ đ , đ ầy bình ả cà phê ở đ nướ rồi ghé một bà mông ẽ bệ bệ mở coong ể xú bột cà phê ào tấp.

- Dề sao, gã không ngăn đợ mình nhận xế cây đ tá có làm chị vướng vú giầu, nậ đ hể ẽ.

Menotti không ngoái lại, cũng không đợ b vấ vấ về trậ bệ

bộ chú tâm vào việc của mình.

Hai chân đi giày thể thao cả bà không chạm xuống đất.

Trong gã lè trở lại một cách dữ dội về một chân khác không chạm đất hoặc như chỉ khẽ chạm, những bàn chân bồng bồng, không biết mặt cả bên ta là là lướt trên và hệ Dalar, và gã tự nhủ Mình sẽ chặt cây để tá ấy và gã lại tự nhủ nhể nhại một thứ mờ hồ nông hể, Thứ mình chặt đi chính là cây để tá, nó không thể những nhể gì mình mà lại còn đờ rạng ngờ như thế và gã đứng lại trong cổ họng những bờ hà ká để néo vào Menotti về cây để tá bị bà đi gó.

Trán gã rùng rùng một thùm hồ chua gấ và lạnh toát.

Ấy vậy mà gã như thấy, dưới ánh sáng những bờ tự thú gã chấp nhận thổ lộ với chính mình, gã bắt đầu nhoi ra khỏi giấc mơ xưa cũ, giấc mơ già cõi và không sao chịu nổi trong đời gã có nó đứng nổi tay, cảm trầm biể...

- Ông anh đây, Menotti và nó về chầu cho gã một tách cà phê để đi.

Bên cũng tự cho mình, quay trở lại ghé gối.

Họ ni ông đột ngột trước nhất cử nhất động.

Họ nhấp từng ngụm nhỏ để để thấy ông nguôi ngoai, bạo dạn, và ông mờ hồ nông hể và lạnh toát trên trán gã ráo đời mặt đời, gã nghĩ, hoàn cảnh khách quan cả gã chưa bao giờ bị thiếu thế

- Quan trọng đây không phải là chỗ tìm kiếm việc mới mà gã nỗ lực thần nhiên, như đứng tán gẫu về một khác.

Và Menotti đập vỡ gã bằng cùng một giọng đờ đờ , bình thản, trong lúc chế miệng ra ý bà đã uống xong cà phê và nó ngon hết:

- Ông à là không có chút cơ hội nào đâu, qanh đây làm gì còn việc.

- Cho tôi dừng nhờ ông thoại cả chị có được không? gã hỏi với một thoáng ngà ngại.

Bà ta đi trước gã vào phòng khách, ở chỗ ông thoại đi trên cái bàn một chân.

Bà nán lại gã gã, im lìm (chỉ ngượng ngùng ở khỉ trên mũi nhưng không làm được), không ngẩng đầu theo đi gã, gã tin mình hiểu được, mà muốn kiểm soát ngòi một mình trong căn phòng be hỏ bé

- Ah không có ông thoại cần tay à?

- Không, gã nở ếch ếch.

Ông ngược ngược giáng một đũa vào tấm mai vải còn nhũn bấy che phủ sự khang hãnh, ánh sáng cả gã, nhưng gã cảm thấy các ông tập thể cả hỏi họ là d' thố ghen mà ra và bỗng phá cả gã, ông , là không buông xuôi để vì nó mà là não, không phó mặc cho sự chịu ngược để từ cảm giác thân thuộc để

- Ông tình là đã quá, gã nhấn mạnh, và chẳng ở nỗi không có không được.

- Thế à anh đi làm được, Menotti nhậ xé

- Ông như bé nhà chị, gã thân vào, ở cả cổ và chẳng ở nỗi không còn được.

Bị trên ngâm, nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt bằng một con mắt hoán đổi.

Gã cảm thấy là vẫn còn quá sớm, vẫn còn quá sớm với Menotti để từ bỏ hy vọng về hạnh phúc, về cảm giác nhẹ nhõm, về sự gần gũi và bình an mà nhà bếp của hàng Manie hàm chứa trong vẻ hoàn hảo giả định của nó.

Và chẳng lẽ chẳng phải là để gã đi nguyền rủa họ sao, khi bà gọi cho gã trong một đêm cùng bách và khi gã cảm thấy bị quyế tâm cả bà đang chao đảo, bằng cách bóc gió rằng một cuộc đời hài hòa, chỉ chu và đang thềm muốn không có chút cơ may nào né tránh trong một căn bếp cũ kỹ đặc cạ cạ cạ?

Gã lại bám sát hà mình là nữa.

Gã để chuông reo mãi, reo lâu để nổi mà, để Santa nhắc máy, ngay lúc gã còn bối rối hơn là thấy nhẹ nhõm.

Để đi sâu ruột, và vì ngay cạnh đó thoải có cuối định bạ vờ, gã dùng một tay giữ ly và tay gã là thẳng, bị đi tuột đi bởi chính ý muốn của gã, để tên Gauquean, tay đi khác, và gã nhậ ra bị n cạ khó chịu là ông ta sống không xa mấy, trong một khu phố mở cửa những cửa thị trấn ấn cả đi tự, mua lại, cùng kể với hàng xóm Menotti và, ở một mức thấp hơn, với chính Menotti, những khu nông trại mà họ ở rộng rãi bao biển thành nhà ở.

Một lúc sau, trên bậc thềm, chuẩn bị chia tay Menotti, gã như nhắc nhở thấy những bông tuyết.

Gã đang đứng dưới ánh nắng gay gắt thì mùi hương nhẹ nhàng, ngây ngất cả những chồi hoa tím mà gã đi nhúng ngón mũi vào hít hà mấy tuần trước, chạnh choáng vì hàm ơn, sự dễ dàng bắt thà

và, một lần nữa, làm gã chao đảo.

Đến mùa đi có thể bố đi, gã tự nhủ từ cái đó thăm hại đi hiên nhà họ thành từ những gì còn lại cả cây đi ta đứng ở ra đi cuối cùng mọi vẻ nồng nàn - có phải để nhả nhủ gã, theo cách của nó Người đi không động đi một ngón tay, không gắng làm gì cho ta, và giờ thì muộn quá rồi, ta đứng chế đi chần chẹn phân hủy trong hương thơm cả mình.

Một cơn oán thán làm gã a ên.

Đang đi rồi gã cứ đi, thợ tay vào hai túm đầu.

Gã đi ra từ một bên túm một tờ roi cả mẹ và chà cho Menotti trong một cử chỉ ngọt.

- Họ đi chúng ta, bà đi to đi.

Đi bở rồ

- Họ là ai thế

- Các thi sĩ đi đi đi đi bộ không kình.

Đi ta cuồn cuộn, voi trời lại chưa không mở.

Tồn thương thay cho mẹ và cảm thấy con giết đi và lại trào đi, gã háp háp xuống mấy bậc thang và đi như chạy ra xe.

Gã cho xe chạy chẹn, không mọi đi, nghĩ là đi chân về cả hàng Manie đi này cũng chẳng ích gì khi gã đi thợ thợ tự xoi tái nước chín mình.

Một nỗi hận họ vánh vất k iế ý nghĩ về thất bại cả gã càng trĩu nặng, bỏ gã những muố đi cả chỗ Manie mà bỏ đi chứ không phải để bị tống cổ vì một ai làm tính toán ngớ ngẩn trong một công việc gã đi đi đi đi đi, ông đi tiếp con hoang bạn

mà viết tượng tượng lại không đi trong gã, bảo mò nó đi là cảm giác một chuyện như vậy không đúng như đã an bài.

Gã không đợi chờ chân trời tay ở cả hàng Manib.

Đã có gã thoáng quay cuồng.

Sao gã lại chịu đựng nổi cuộc sống bố năm trời ấy nhỉ? Đó chỉ là, gã công nhận, một câu hỏi triết học, một vấn đề triết học về vị và thừa hình thức, chứ triết học tế gã thừa hiểu người ta có thể chịu đựng ra sao những tháng năm sống sống cả một cuộc đời bé mọn.

Đã gã không biết chính ra là sao gã lại chịu không thấu những tháng năm và rất bỗng và thảm hại đi - gã đã là người như thế nào, trở thành người như thế nào, chuyện gì sẽ xảy ra nếu gã không sống một đời thường như thế

Đó là một thế giới hành hay gã sẽ còn rơi xuống thấp hơn cả ngày hôm nay nữa?

Và gã cảm gì với chính mình?

Ồ không, quen đi mà sống mò mò trong nỗi ghê sợ chính mình, trong cay đắng và trong một mớ bòng bong nào có khó khăn gì

Chỉ cả tâm trạng sống nội thường trơ, chế ngự qua ba, gã cũng đã quen, chỉ cả quan hệ căng thẳng lạnh lùng với Santa và đi con, rồi cuộc sống cũng quen đi thản nhiên cũng xong.

Gã lại đây hẳn mặt mày trước ý nghĩ là sẽ phải nhìn nhận khác hẳn đi cuộc đời cả cả gã là người thân và, mặt đi bây giờ kát khao tìm lại những âu yếm ngọt ngào bù họ đã cùng nhau nên trải trước

ki an g Pháp gã vẫ ngấm ngằn bồn chồn. Gã thành ra thế này
banta có nhậ ra gã kông, bây giờ nàng có mệ mẽ cảnh giác,
hoài nghi quá mứ kông cò có thể theo gã về nơi gã nghĩ là mình
đế kông?

Ah về muộn quá và em đng chế đ

Ngay b này nàng ầu?

Nóg bng muố gại banta mà gã bỗng đng phải về nhà.

Gã đưa tay b trán, cảm nhậ về xướ nhỏ mảnh.

ề gì phải cấ cử con chim phán xử đng ợ la đế chỗ anh
chứ banta.

Một giọc nổ òm ộp cấ b trong tâm trí gã: Ah về trễ quá, em
chế đy , chân đ b, ngã óg ỏi trê nề căn nhà thù nghịch
cả anh, anh về trễ quá.

Giờ thì gã đ còn cào và tách cà phê cả Menotti làm gã kát
cháy.

Gã chạy xe đg đh, cả kh hạ hế xuống, trê con đòng
yê ắg , giở hai hàng trấ bách ệ và nhữg bờ rào trắg mà
bá au thi thoắg một mặ nướ bể bơi xanh ngắ lại ếp ánh như
gương.

Gã bỏ lại au lng ku pố cả Menotti và, thấy ku mình và
tở nơi gồm toàn nhữg căn nhà cò bẻ thế hơn, đợ ẻ ang
gà đy hơn và ang trợg hơn, gã nghĩ bựg mình lại tự b đ
mình là nữ ki vờ như đ ng lái xe kông mọ đh cụ thể gã
nghĩ ,bất bình, tứ tổ vớ chính b Desas rằng ể ra gã phải tự
thú nhậ là ý ỉnh đế ằng vắng qanh nhà Gauqebn, gã đ này

ra ngay ki đã chỉ cả tay để kẻ đi vào mặt trong phòng khách nhà Menotti, và có ki còn nẩy ra trước ấy lâu rồi, ki gã để báo thấy Gauquean nhận được từ thành phố ngó nghề cả trăm nghìn euro cho bức tượng ngoài bệ binh, bức tượng có bộ mặt giống hệt.

Đà, gã nghĩ, nóg và kát ết phát ết chẳng phải gã lại đứng trên mình vào những cái vòg lủi quắc ết cả giấc mơ và chua chát về ớn ết, giấc mơ âm u và hè mặt mà gã chỉ về một nhọc nhằn nhằm nhe vòg thoát ra?

Gã không nên quên đi cái ảo Gauquean đã koi ra trong gã bao bợ bội cảm tử, vô có chẳng đứng gì hay ao?

Nên quá đi chứ hả nhiê rồi, và chấ chấ gã ết làm như vật - thờ không cho là kẻ la gánh một trọng trách huyê bí tượng trung nào đi trong sự hẳn hiu cả. Desas đã ngắm ngàn bợ đg và sự ngây thơ cả gã ết có cả ăn cả ết trong ki gã, thì..

Đao, bị lý q á, nhưng nghĩ ết việc đi thờ bệ gã đã nặng trĩu ưu ết.

Gã lại thấy tấm hình đứng báo ết phương cả tay Gauquean nọ cùng cái răng ết bộ mặt bé bị, vẻ tự mãn, và gã thấy không chỗ cãi vào đâu được là con người la ết đnh xoáy cả gã một thứ gì đi ngang bằng những kẻ khác, bợ ết vô ết ních ết nhờ tất cả các Desas không có khả năng xí pà trong bệ đi tiệ giàu ết.

Gauquean, tay nghệ ết ết nhách, công thành đnh toại là bợ Desas sống qua ngày đạn tháng trong kố kố chứ không theo

lẽ vô thường vô phạt bên cạnh thợ trang cả gã, và tâm trí Bly
không sao bởi đợmỗqan hệnhân quả này .

Đã ã tựõ bé trê lung gã.

Ýghĩ này làm gã phát ã.

Vả chẳng...

Gã cười mé máo, cảm thấy nụ cười gương gạo chành đõ mỗ
khôngđh cả gã ra - sao gã kát thếkhông biế

Hơn nữa... có thể ấ bịch thậ nhưng chính là thế và ã này
tả ánh chổ b hoàn hảo cả nhữg ợ thậ không thể chớg minh:
tâm hồn bé nhỏ cả Bly đng báp pớ bay lợ, không ờ
chờg, thì ã la tiến ấy nó ể áng tạo tác bản ể hê cả
mình, bớ tuợg tạc một gã đn ôg giốg Bly cho ể tậ đng
đg kún nún đng bấ nộ và vèom nướ

Phải, gã phát kùg ki hình dng là Gauqean, mặ ã chưa
gặ gã bao giờ ể b đg gã, rằng nhữg ã đ ể kén b ể ờ
đg òng tin, ợ yế đõ u mê cả nhữg người không cả thậ
đg cả cài then nhốcho ấ cảm thớ cả mình.

Gã đ ợg xe trướ một cánh cổng mở toanh, làm từ ể rờ màu
đen trang trібằg nhữg ể nhỏ vàng ché.

Vậ ãy là nơi, gã tự nhủ hơi mụ người đ Gauqean ở, trong
căn nhà rộng thêh thang tuờg ể xế thô mớ đợ bào nhấ và
trám vế.

Mái ngổ mở tinh, màu ơn trắng óg ánh ở cả ể và cả ra
vào, và koảnh ân rộng ể một cái bàn và nhữg ghé gỗ áng
màu đõbóg một cái ônàu vàng.

Không thể đi đâu bằng chiếc máy, ở trong một căn nhà như vậy mà khổ cho đời.

Gã muốn đi cùng Banta và con biể bao!

Ông công chỉ là một biển tượng bờ chi tiể mà gã cho là đi biể po ng nhả này chẳng bảo vệ cái gì cả: bên cạnh mỗi cây cột đi, cho đi hàng rào râm bụi, một khoảng trống để người ta bỏ qua một cách dễ dàng.

Gã xuống xe, đứng chờ lại.

Gã lách người qua biển hồng, đi nhanh vài bước đi vào để ăn hiê.

Đang nghĩ như tờ

Đã sao mà đoán được, với những căn nhà có ga ra khổng lồ, là ở đây cái trong đây không?

Nơi này hay mẹ anh ở, cứ thấy xe đi trước cửa là chắc chắn chủ nhà có mặt.

Gã lom lom xuống, đi vòng quanh nhà.

Phát hiện, có một cánh cửa mà gã đi là mở vào bếp.

Gã thản nhiên đi tay nắm.

Đúng, gã tự bảo, mình đang về nhà mình vậy.

Ông công mở cửa mà gã bước vào rồi khép lại một cách tự nhiên.

Đã sao gã cũng đứng lại, nghe ngóng.

Ồ, an tâm, gã vớ lấy một chai nước khoáng để trên bệ bếp liền tra là nó vẫn chưa mở nắp tu cặn mặ d nước chỉ hơi man mát.

Về uống, gã về đưa mấ qan át toàn bộ căn bếp rộng rãi

cả Gauquan.

Gã ể ý thấy ngay một thiế bị kễ đ kông thể xuất xứ từ cả hàng Manie vớ chẳng có gì hoa ệ đợ thể và ề đ làm gã tứ tổ cứ như Gauquan lại cho thêm một cách nã để ề cho gã, ể , bệ gí bệ gí, bằng cách ể bệ cả một đ thủ cạnh tranh cao cấp hơn.

Nhưng gã cũng ể ành ể mà đnh giá - đ đg là một căn bệ đ và cả k hoa mỹ ể mớ gã ể chẳng bao giờ có thể nógìthìnộ thiế đợ.

Mặ bệ bệ toàn bộ bằng cẩm thạch hồng, ể trê một chuỗi tử ơn trắng dyê đng uổ cong thuô theo hình ôvan cả mặ đ.

ể trên, một óg thụ tinh, chấ là óg hứ mù trôg như treo b' b'g trê kông một cách màu nhiệm chỉ bằng vẻao nhấ cả nó

Nề bấ bại gạch ành hung để cổ.

Nó k đơ bóg báng ể trong căn pòg ngậ tràn ánh áng, chấ đ đợ mài đmài lại kông biếbao nhiề ề.

Đóg, căn bệ tuyệ thậ gã nghĩ mà tứ ể ể, làm ra để hằng ngày đ n nhậ một gia đh đg đ xún xỉ qanh nhữg mó hần như - và gã tuổg đừ nghe đợ tiếg ể b bọ cả mó thit xố trê cái bệ hoành tráng, bại nhà nghề tám bệ con, toàn bộ bằng gang tráng men trắng, áng ể đnh.

Ông, căn bệ ể có ể chưa qạ đg.

Mặ đ căn thạch rõ ràng pủ ể bị và, ngoài chai nướ cùg mấy q ả chuỗi bày trê đả ra, kông ể gì kiế nguờ ta đán là có nguờ nấu nướg hoặ đg bấ trong căn pòg b' xà đnh

vé ni này .

Bị ḍxuyê q̄a ḅp̄ròi ả̄nh vào căn nhà.

Gã ý thứ ấ̄ đ̄ về về m̄n̄ m̄i, nhẹ nhàng, cái t̄o tươi mát và bất kūat cả mình.

K̄ōg khí t̄ē hà c̄ng c̄ng c̄ō tự tin trong gã b̄ō m̄ō biể̄ hiệ̄ đ̄ m̄ō h̄ōthái q̄a đ̄ r̄ōk̄gã.

Gã cảm nhậ̄ trê̄ nḡō, au lung, ch̄at c̄ō t̄ōg ḡā ē cả áo ơ̄ mi.

Ồ̄gã ớ̄g ố̄t̄ūnhủ̄ḡīh̄īnh ch̄ng c̄ō ớ̄ḡīn̄ế̄ nhé

Gã đ̄ḡ ặ̄i trướ̄ ngườ̄g c̄ả̄ p̄ōḡ k̄ách, tr̄ōg ra c̄ả̄ b̄ế̄ ở p̄ā đ̄ō cả ả̄nh vào.

Gã nhậ̄ ra, r̄m̄n̄n̄ một, ấ̄ vang, một tiếng ro ro.

Vuon̄ đ̄ ấ̄ p̄ā trướ̄, gã tr̄ōḡ thấy một ghé̄ p̄ō toi và trê̄ đ̄ một ngườ̄ ấ̄n̄ ô̄ḡ b̄ē p̄i, già nua, mà gã nhậ̄ ra ấ̄ Gauq̄ean trong tấm ả̄nh.

Một má t̄i ấ̄ thành ấ̄ tay cả̄ p̄ō toi, ngườ̄ ấ̄n̄ ô̄ḡ kē k̄ế̄ ngáy.

Tay ô̄ḡ ta ấ̄ trê̄ đ̄ gan bàn tay nḡā ấ̄, về tin tuở̄g, p̄ō m̄ặ̄.

Trê̄ đ̄ m̄ō m̄ở h̄ē cả̄ ô̄ḡ ta th̄nh̄ thoả̄ng ặ̄i n̄ở ra một bong b̄ōḡ nướ̄ b̄ōm̄ā h̄oi th̄ōīp̄ theo th̄ōī cho v̄ān̄.

Tr̄ōḡ ô̄ḡ ta ch̄nḡ ấ̄ch̄ ấ̄y ấ̄ ḡīp̄ tự̄nh̄ở̄ḡáp

Thiế̄p̄n̄h̄n̄h̄ yê̄ như̄ th̄ế̄ tronḡ ki mà...

Tronḡ ki mà là m̄ sao? gã tự̄ v̄ặ̄ h̄ỗ̄ bị ấ̄p̄ ch̄ế̄ b̄ō m̄ột̄ niề̄n̄ vui đ̄c̄ ấ̄, ay sa.

Trong khi mà ở vờ quanh ông ta, trong căn nhà không
bảo vệ thân nhân cả ông ta vớ bàn chân hàng?

Vớ cánh tay hệ thố

Gã thấy mình say nghĩ nhoay nhoáy, rờ ràng.

Thế nào trong một ngăn là cả căn bếp miễn chê la (kể hả
ra đợ, giả giảm âm) chẳng có một bộ đo thái thịt mà con kung
kiếp nhất thọc một nhất là chạm tim Gauquan ngay - xuyê qua
ở đây, thớ thịt, lá mỡ rã và đợ gióng lá mỡ bỏ quả tim thỏ
bé tí đợ chấ mẩn, thỉnh thoảng gã vẫn mua cả bà ão
Pumaire một con thuộc ế thỏ bà ta nuôi trong những cái lồng chỉ
nhỏ hơn chúg một chút mà gã buộc phải, vì cái giá hữu nghị, tự
động đợ và bó sạch đợ mọi đợ làm gã ghê

Gã ế quay bước, đợ lấy con đo thả ế la và ếm thẳng vào
ngợ Gauquan.

Gã thấy bình thản, mạnh mẽ quả quyết làm sao, gã ném nấp
cảm giác này mớ khoan khoái làm sao!

Thế là sau đợ

đợ chiế mớ lá hợ giả ão ta và gã chợ

Gã là ế dy nhất biế các lý đợ mình có ế nguyề rã cả đợ
Gauquan trờ đợ

Nhớ đợ n chiế Nevada đợ trướ nhà, gã ghim lại một tiếng
cườg đợ.

Điế xe kình kung cả gã ế ế tiếng chống lại gã ngay
nhưng khả năng ká đợ là chưa có ai, trong khu phố giờ này yê đợ
như thế đợ mớ nó

Và dĩ nhiên.

Hiệp giờ gã còn ынữ đầu.

Gã chăm chú nhìn Gauqean, từ ngưỡng cửa phòng khách gã nhìn người đến ông ta ngủ theo cách vốn quen thuộc.

Bên tay ông ta thả lỏng, to bè phóng, tin tưởng.

Những cảm giác nhói nhối âm râm ố hậ mô ố ố .

Gã máy mó gái.

Đã gã, Ael Desas có thói quen chợp mắt trong căn phòng ở rợp mát cả ngõ nhà ở Dara Sam và ông nằm trong ghế bành bằng gỗ cũng y như Gauqean trong cái ghế bành thấp phóng, tin tưởng, không nhận ra những tội ác đang tưởng tượng quanh mình, chưa nhận ra những tội ác mà chính lý trí mình sẽ cấu thành trong thời khắc phóng, tin tưởng.

Đã chui vào qua hai bàn tay bỗng dưng xâm xấp mồ hôi

Nếu ông sợ cả cha gã, Sif, đã bị đợ giấc ngủ cả Ael giấc trưa để phó mặc và tin tưởng, để đêm thọ ông, thì hôm nay ông ta, Sif, chắc vẫn còn sống, còn việc Ael mất mạng thì chẳng thay đổi gì trong số phận chế chóc cả Ael bởi ông đã tự kể lẽ đời mình, Ael vài tuần sau vụng á Sif .

Ông ta, Đố nhớ lại, là một người đã đi không kẻo, chân tay đã nghề, bước chân đến thật trợ.

Đã có lúc nào ông ta chiêm ngẩn giấc ngủ Ael từ ngưỡng cửa căn phòng ở rợp mát rợp mà nghĩ là ông, thả mình vào những giấc mộng ban trưa đi lý, mù tịt về những tội ác đợ mơ quanh mình không nhỉ?

Sif có cảm ghé cha Bý thận tề ấ mới muố giế pứ
ôg cho xong thầy ề những bàn tay ngẻ ra ừ trê dù hay có
tờg cảm thấy trướ Ael một tình qyế luyế ấ biệ mà các
muu toan lườ gạt cũng chính Ael ấy kôg hề bại bỏ hai tâm
thế ờ mớ qy ế luyế và ợ b ừ, đờg ai nấy ừ rạch rồ tách
bạch trong trái tim và ợ ừh cả Sif, thành ra tâm thế này kôg
bao giờ phá ếm tâm thế ấ?

Bý k ôg rõ tình cảm mà Sif, đờg ợ cả cha gã, đnh cho
ôg, gã kôg biế có đg Sif ấ tìm cách biể thủ cả Ael
kôg hay Ael ấ ần ấ mà ừh ninh như thế nhưng cợ chắg
ấ gã bõng ưu tư và nhớ lại hình ảnh cha ngử trê ghé lể, và thế
là ừ gã ườ nhộ đh ếp thế là con ngử ngáy lại châm chích
gã và gã bấ đầ vặ vộ nguờ hế co thể lại thả bõg mông, lúg
túg và cáu kh và rồbờ

Gauqean kôg đng ừ .

Kí tnh giắc, xoa vào nhau ừ tay kôg cò ngáy thơ và bị bỏ
mặ nữ mà nô nóg, nhăm nhe tiế tụ ngay công việ bĩ ỏi
mang lại cho ôg ta kôg biế bao nhiê mà ề ki nặng nhộ cát
mình kờ ghé pô toi bọ vãi hung màu b ừ in ừ nổi và ki,
nguờ ừ má ừ ừ và kô ạnh ừ, thấy Bý Desas bất đng
thù lù trướ cả, ôg ta có hiể cái chế cả mình, cái chế thăm
kó, kôg hiể nổi, ấ tự chế ra trong tâm trí ề xa lạ ề hay ôg
ta sẽ tưởg mình kám phá một kuô mặ bạn hữ bất ngờ ôg ta
cđhình bộ mặ ừhậ như một kuô mặ ừhậ thiệ kôg?

Đấ hắ một buổi chiề, Ruy thên nghĩ trong một cảm giắc
hoảng bạng, cha gã trôi ra kờgiắc trưa và con mông mị cđ ừái

hồi, ở nhà và buổi giá, dù mặt mũi bằng tay không còn tin tưởng nữa mà bán đi, bởi mình đi không cái ghế lễ với sự mệt mỏi ạch cả người vạm vỡ và chắt nịch như ông, bước ra khỏi căn buồng mát rượi và ngồi nhà tỉ mỉ nhích để đi về văn phòng Alf, một chỗ gỗ cách đi không bao xa, và có lẽ ông vẫn để ở trong mơ ý nghĩ mịt mùng những tàn tích còn lại cả một giấc mơ âm u, mơ hồ hề nhạt, trong đó người đồng sự toan tính bề thủ cả ông bằng cách để những cái há đến khai vớ cho việc xây dựng ngôi làng nghỉ dưỡng mà ông đã ngượng hiệ, có lẽ ông chưa rũ bỏ trong lúc bước về phía căn chõ cả Alf, niềm tin hẳn đã được nâng đỡ một vài giấc mộng là đến châu Phi quanh ông chẳng có một điều nào khác ngoài việc lườm gạt ông, để họ có hướng về phía ông một khuôn mặt hừ hạo hay thân thiện, để trước ông họ có cảm thấy tình quý lý lẽ thợt thụt bởi hai tâm thế đi, bà bạn và lọ đề, không bao giờ trộn lẫn vào nhau mà gói ai nấy ở trong con tim và khớp cả họ

Bây giờ biết mình banh quanh đều ở trong khu nhà vào buổi chiều mà cha già, có lẽ bị cuốn băng để bởi niềm tin hảo huyền vào một giấc mơ phôi sáng, để choảng Alf ngay trước căn chõ

Gã cũng biết mình là chùng tám chín tuổi và, số ba năm kể từ khi mẹ và gã đàn tụ với Ael ở Dara Sam, nỗi sợ duy nhất để khi có bất cứ trợ vạ trong hạnh phúc cả gã, nỗi sợ một ngày, mà đi mẹ đảm bảo chuyện đi sẽ không xảy ra, phải quay về Pháp về căn nhà nhỏ nơi cứ chiều thứ Tư một thằng bé to xác chân thẳng tắp và nhả nhịu như những thân ôi rừng tươi trẻ lại để tiến đạt sự qan tâm, tình âu yếm, tiếng cười cả mẹ và đi

tuột B ư vào ư vô giá trị cả năm năm tuổi ừ chỉ bằng ư hiệ
đề đng yê cả nó

Điề gã kông ao làm áng tở, trái lại...

Kông nghĩ mà gã lại tiế một buớ trong pòg kách, hươg
về á Gauqebn.

Giờ thì gã nghe đợ hơi thở hào hể bị k bị cả chính mình
mà tiếng ngáy ư ể cả người la như ừ lại trong một vẻ ý nhị
đề hồn hậ, như kich kũ ừ lại, thớ mạnh đ

Điề gã kông ao pân ờnh đợ, đ là gã đ tham đ tán
màn giớ cha và Sif hay mẹ đ ể lại ư việ cho gã cụ thể đ
nổi au đũ tuớg mình đ chớg ká toàn bộ vựiệ.

Nhưng vì ao chừ làm ao mẹ mô tả đợ chuyệ chính bà
cũng nghe ể, bởbà đũ có đũ

Đũ kông cả pải nhấn mặ cứ như gã vẫ cò ở đ hoặ
ể cả chưa bao giờ có mặ cũng thấy cha thế ác ừ gì đ vớ
Sif rồi, trướ ki ông ta ọ đp ừ táng ngay một cú vào giớ mặ
ông ta.

Đel Desas là người kể như vâm, đ tay to bè thô ráp, mang
vẻ tin tuớg và đ đng trong giấc ngủ ki bị bỏ bắg thậ ơng bị
qen ừ kiể đ ể đ g cụ cần nấn nhữg bại vậ lệ bất
kam, vắc bao xi măng, và chỉ ể Sif một cừ hạ đ ván ông ta.

Nhưng có đg Đũ đ trớg thấy tám thân cao ngỏg gờ gờ
cả người đng ư đ hựh xuớg trong cát bị hay chỉ tuớg
tượg ra và mơ thấy cú nhảy giậ lự gờ như kũ hài, mà Sif
dờg như đ thợ hiệ ki pải ỉ nh cừ?

Ông đâu gã thấy không a o chịu nổi nề không biế chuyện này.

Gã nhìn tay Gauquan, nhìn cái còi cổ nhà nãi, bụng bảo dạ là ẽ khó bng cảm nhận qua ngó cái các vòng đĩ kí quản đỡ chùng ấy thịt da nhẽ nhẽ nề gã có nảy ra ham muốn chệ cổ tay la đĩ đĩ.

Và gã chấ hẳn cha gã đĩ khi chấ cũng, như gã, koái trá tậ hưởng những cơn máu nóng bốc ẽ ẽ, choáng ngợ , ay sa, ông gã cũng chấ hẳn một ợ tự chủ nhĩ tâm chú không phải cơn pã n uất đĩ thờ thứ ðel ki ông eo ẽ chiế xe hai cầ đĩ gầ căn chồ và, ung dng, bñh thản, như đĩ chợ ở rầ làng, hướng mấy bánh xe khổng lồ về pã người ðif , về tám thân óg ợ mê man bất tỉnh cả người đng ợ và người bạn trong bng chưa từng ẽ n ñn tình thương mến vợ xu hướng biế thủ có gây thiệt hại, nề ông ta ẽ đĩ ðel thậ thì cũng không phải cho người bạn hay thậm chí ý niệ về tình bạn mà, chấ vậ , chỉ là cho một hình ảnh đng nghiệ đĩ thuầ và trung tñh, một gương mặt vô bóg vñh.

Vã không thờ nhìn chần chặ vào Gauquan, ẽ đĩ giậ lụ bước qua ngưỡng cửa, một à nẽ đĩ lại bê cầ ra vào.

Gã lấy một tay bung miệng.

Gã lén lậnhay nhảy gan bàn tay .

Gã thèn đợ cuồợ gào rồg, xô ra hàng tràng chử rả.

Gã làm thế nào đĩ đĩ đĩ?

Đĩ đĩ xảy ra, ẽ cuồợ rồi gã cũng hay chuyện?

Hay là á tồ hay là tồ gã nhá đ nhá lại, hay là đng
yê và ìu hiê cả mẹ làm sao mà biê và hiê đợ đy?

Đ cả mẹ nã, kông ở đy thì bà biê chấ đợ gì về chuyê
Đ có mậ hay kông trướ căn chồ chiề hôn đ ngay b
Đ bình thản như đng vào làng mua bánh mì ăn xe qua ợ
Sif ?

Đ thể nào mẹ đ kể Đ nghe về tiêg đ kậ đnh và gợ,
như tiêg mấy con cô trù g to xác bị đ bệ cả hộp ợ đợ
bánh xe hai cầ, và rồi Đ đ mơ hoài mơ hỷ về nó đ nôi
tuông chính mình đ tai nghe má thấy?

Mẹ hờ khả năng, gã nhữ hên, mỗả vớ gã một âm thanh như
thế cũng như máu Sif đh lảng trong cát bị lan đ tậ nhữg
piế đ đ tiê kát ân hiê, vĩ nh vĩ nhuộm đ đ xỏ

Mẹ hờ đả năng, gã tậ hủ

Nhung bà cầm thê kông?

Gã gãi la gãi la, mà vĩ kông bớngá.

Gã có thể hình dng, má mở thao áo, mảnh ân trướ căn chồ
gỗ b tồ, k oảnh hiê nhỏ kát đ trắng, và chiế xe màu xám to
bng đg cả cha nghiế nát ợ Sif trong ợ tĩ nh mịch è đ
trĩ unặg cả một buổi chiề nóng rợ và trắng đ, gã có thể hình
dng đ n tồg chi tiế nhỏ nhất, thờ hồng hộc vì đ đ và bàng
hoàng, cảnh tuợg trong đ các đ màu và âm thanh kông bao
giờ chao đng, nhưng cái màn bất biế đy, gã cũng có khả năng
thấy nó trong tâm trí từ nhữ g gó đ kác nhau, cứ như gã cùg
b có đ ở hiê nôi.

Và tui bõg gã biếnh cả cha là gì

Bả el pủ nhậ ã chủ tâm nghiề nát Sif, ông viện ã trạng thái kh ãng và con cả giậ hòg lý giải hành vi cuồng bạ, vụ tai nạn, một mợ kãng kãng mình ã xe chỉ ã đi đo một vòg cho ã lại.

Bý biế ã không phải như thế

Gã vẫ luô biế ã ã trong ki mà cha gã chấ ã cố gắng bơ nó ã tự thuyế bạ rằng mình không muố ã lẽ theo cách ã mặt như thế người ãng ợ và người bạ trong ãg chưa từng ỏa trộn...

Gã biế rằng ãel, ki ngồi vào ghế ki bậ công tá xe, ãm b trả thù Sif và dng ãng con ã ãng ãng ãn hứg cả nỗi ã giậ bằng cách nghiề ra tro gã ãn ông thõg thượ ãở ãt, gã tuõg tá ngang bằ g và còn hơn cả là ã tự mình nghiề ngẫ nó bở gã không cầ, ã tự cứ rồi, tìm cách chõ bay chõ biế ã

Ông, né vậ , gã ấy niên tin ãu ra?

Phải chăng là vị có mặt trướ căn chõ gã ã thấy chuyển ãng cả các bánh xe và hiế ra rằng một ý chí cụ thể ã ãi, mê cuồng, hướg chiế xe nhàn ãh xác vào ã Sif ?

Bý chạy ngang ỏa căn bậ

Gã ã ra bằng ã cả ỏu, chạy ã tá công, qãng mình vào trong xe.

Á má vào gai bờào, gã giậ mạnh ra.

Người buõg ãịch xuõg ghế chiế Nevada rồi gã mở tự cho

phần thấy hơi.

Gã nú ấy văng, tìtrán vào giế.

Gã rê ke kễ

- Qan trọc giếđ, qan trọc giếđ, gã và ào ào ào và nuố
nuố bọgiế các con nấc.

Đề qan trọc kông năn ở cở phải kông?

So gã lại ể mình mê muội vì ý nghĩ vắn ề cố yế là tìm biế
xem, cái buổi chiề kh kủng nọgã có ở chầy kông?

Đề qan trọc có năn ở ầu.

Giờ gã như thấy rằng bản koản này ể ể chiến chỗ ề
bảng trong ay nghĩ cả gã chỉ ể làm gã nhãng ờ ừ là trong buồn
đau, và giấu biế kỏ gã cái tiế trình âm ỉ cả ể trá và tội ác, cả
niền vui ầu và con ể bạn.

Đn ể bở , gã ể đòng và, ể ngã tư ể ờ rẽ phải ể mau
chóng chạy cho xa kông ở nhà cả Gauqean.

So gã lại phải, ể tậ thười tậ hát, giốg cha như hờ

Among chồ đgã?

Gã lại thấy gương mặt thiế ngủ cả Gauqean cùg ờ tay bi
bở và chính mình đg ểg trướ gương cả, và gã có thể
trông thấy bộ mặt mình bình tâm ể giả tạo và nhớ những ý nghĩ
mình mấ tuệ ể giả tạo ki gã tự hỏ ể b đợ trong ngăn ể
nào thứ vũ kí bé ngỏ nhất ra một ờ là xong ờ Gauqean -
gã, Đd y, với những kát vọg cảm thương, nhân hậ, đg ểg
trê gương cả bòng kách cả con người xa lạ và, ờ ể
gương mặt ờ đng thanh thản cả ể có văn há, ể kuô cho

một hành động mà nhìn từ bạn thì cảm thương và nhân hậu thì
trông không đáng ghét.

Đúng gã dính vào nhau lúc

Ông ai mong chờ gã cũng hung hãn và đê tiện như cha mình chứ
và gã, gã, có thể bạn gọi là Desasch?

Gã vốn là chuyên gia văn học Trung cổ và một thầy giáo lương
thiện mà.

Nội việc người ta nhe nhẽ liên tiếp bằng cách xây một ngôi nhà
nghĩ rằng đã làm gã ghê tởm và người người.

Thế thì (bám chặt vào vô lăng, gã ý thức được là mình chạy xe
quá nhanh và vô thức trên con đường đang xuyên sâu vào vùng thôn
quê cách xa khu phố cả Gauquean) đều là để bạn cảm thấy
mình phải tính sao?

Và sao gã lại phải ngăn Gauquean đứng ở chỗ ghế pô toi
sau khi ông ta đã thu về dưới mắt để tay thoát cái không còn mong
manh, không còn non nữa..

Đạo, Ruy và nghĩ và giật cạ bề ngoài vô lăng ở các bậc rẽ
đều phải ở Gauquean là người mà tốt nhất là đứng bao giờ cho chuỗi
ra khỏi giấc ngủ trưa, tâm trí vẫn ngập lụt trong những mộng mị trí
trá không thể xua tan đi có lẽ tay vào mắt để là cha cả gã, Đấy ,
đấy chứ với những giấc mơ tang tó được thiết lập rõ ràng và
cuồng tính trong ông ta nơi tình bạn và sự cả giận, mỗi giây bó
kăng kít với người khác và nhu cầu hủy hoại không ngừng hà
lễ vào nhau.

Mà chẳng phải để ông mắt làm con người đến ông để để ngoài
trái để cổ thầy g bé Dara làm, rồi, mới ban này thôi để nhìn rập

giấc ngủ, ông thả cả một kìa bầy ư?

Gã ấy, kể đã, gã nghĩ mà ghé bìn chính mình, kó than cho cây đũa bị tàn át, gã nhớ cha mình đã bịch bạch sớ đã ề đã cảm dyê đứng trước bài vậ thổ độ, sau vài bữa ăn, là ể ăn kêng, hoặc trốn chạy độ lẽ tiếng kìa cả đĩ gà mà mẹ vẫn cứ tiểau nhà.

Gã chạy chận lại ki vào trong làng, dừng xe trước một cửa hàng tạp hóa gã có tên sớ.

Một chiếc chuông nhỏ nhũn treo ở ki gã gõ cánh cửa kìa.

Mùi thịt lạnh, mùi bánh mì bánh ngọt nồng sớ vì nấ g nóng bày trong tủ làm gã thấy mình ốm meo.

Những tiếng cười đã hò reo huyê náo trê ti vi xuyê qua tấm màn bằng ấy ni đng ngăn cản hàng võ ku inh hoạt cả những người chủ hàng, và tiếng kìa ó càng chỗ gấ hơn ki người phụ nữ vạch một khe giấy các ấy mảnh, dỉ cố hé càng f càng tổ cho đĩ ruồi kò bay b vào.

Đã ề hắng.

Người phụ nữ đng ở đờ hoi ngoái về pá bòng ở ể vẫn theo đờ đứ chức chương trình.

Gã k, giọng kàn kàn, một lát thịt nguội và một bánh mì

B kìa ấy cả hai tay nhắc tảng thịt nguội bóg láng đĩ xuống đờ máy, cứ một lát rồi bỏ kìa cân, tay thuận thợ và tự tin và không rả ráy, gã máy mó nghĩ thần, rồi rút kìa một ổ bánh mì nom ủ mềm trong hom giỏ to đĩ đờ ắt, ờ nấ, rồi lại thả nó xuống ấy ra một cái kác.

Gã trông thấy cái nhìn bỡ ngỡ bà ta giương ra bắt chước sự chính xác gõ gõ trong các động tác quen thuộc, cách bà ta vãi đống một tai về phía những thanh âm ồn ã phát ra từ tivi dù không một tiếng nào tròn vành rõ chữ cứ như thể bà ta có thể theo dõi tiến chương trình chỉ bằng các biểu thể cường độ của tiếng ồn và tiếng bập bẹ.

- Bồng ầu, bà ta nói không nhìn gã.

Thốt nhiên gã thấy rã rời vì cái nước Pháp tỉnh lẻ gã biết ở chân trời nào này, ngàn dặm khuất khuất gã nghĩ, thứ bánh mì tội tệ ế ẻ ngang tầm bước chân, thứ thịt nguội bự ạt và ướt nhẹp những đống tay, như cả bà la ú này, cần hề thứ ăn ế tiề bạc, bánh mì và những tờ giấy.

Những đống tay này, gã tự nhủ đứng đứng trước sự dơ bẩn cả bánh mì có hình thoảng ở trần ai và yếu ớt ngả đổ...

Đi đến giờ cả gã cũng qua đi

Nhưng vẫn đứng lại trong lòng gã về thương nhớ tiếc nhức nhối d, bao năm ròng ở tại Dara Sam hay, sau đó tại thủ đô trong khu Plateau, gã nhớ là không cảm thấy chút khinh sợ nào khi những bàn tay bự vụ mình nhào trộn những động chạm với cả thịt thà lẫn những đống xu.

Thật ra mà nói ở đây gã chưa bao giờ thấy ghê sợ trước bất luận thứ gì như thể niềm vui, sự an lạc, lòng biết ơn ở với nơi chốn ở bủa trong một luồng ánh sáng từ các động tác thông thường.

Thế mà đây, nơi chôn rau cắt rốn cả gã, thì..

Khi ra khỏi cửa hàng gã nghe tiếng các dải mảnh ni lông xào

xạc, tiếng chuông cữ lanh lảnh, rồi sự yên ắng nặng nề ban trưa
bãi vắng gã cùng lũ vớhoi nóg ã và kớ.

Và hè hai bê ðồng ã chậ họ các căn nhà xám xịt ã
đg im ỉm.

Gã eo ã xe.

Nhiệđ trong xe làm gã choáng nhẹ

Gã thấy trong ã nóg ung và mền nhũn nhưng kớ chịu thì
kõg hã, về tác ðộng thì kõg giống cái b ã mà ãg trong hộp
ọ gã ã biế thành ki, ó ng sai trê ân trường, mặ gì bọ
xuống nề nhẹ ðồng, gã cảm nhậ nhữg bàn tay thậ trợg,
ãg ngóg, kiế hã, cố nâng gã ã , ở ấy gã đỡ nách, rồi
ngang hông, chậ vậ và gã b mớ tự nhủ Mình có nặng ấ ãu
nhỉ rồi mớ hiểu ra ã tay thon mảnh và hoảng hổ ã ã cả hiệ
trườg, bà Pát.

Gã bà cố gắng giúp bà ã ãu như xé ở bãi vai và gã thấy ái
ngại cho cả hai, như thế Pát bắg ã giã một kớ kớ ãg tư
mà chắg ã gì trong mớ qan hệ cả họ chứg minh ã họ có
chia ẽ

B ã ãg bé ðứg ã ãg ðõn, cợn ãi và ãg ã nom như
đng ã i ãợ trả ãi cõg bắg, tin tuởg vào cái lý cả mình ã
mớ kớ cảm thấy ãi vội vàng ãn búa.

B ã chạm ánh mắ ãg bé ãara ãm.

Thắg ã ãng gã ã trong vớg ãng, ãnh te, hõg.

Nó kẽ chạm vào yế ã ã như ám chỉ, chắ thế nó vấ cò rất
đũ.

- Ớ muố tồgoy tá kông Ớ Pat hỏ Ớ từ hỏ

Và mặ đ cái nóg trong ề u nung đ ể mớ gã kông thể biế đh xác, trướ ki nỏ chúg ra, nhữg đ nào ể vượ qạ mớ gã bắ bỏ vào một đ từ rỏ rắ, hung hắg, nhằ giải oan hoàn toàn cho máy cậ bé

Ớ nhìn bớ rỏ và ề chòg cả Pat chỉ a chòg chọ vào má và thái đong bếmáu cả Ớ .

Ớ là một bụn ề ká trẻ thoải mái mà gã vấ lủ ăn ý

Nhung giờ thì bà nhìn gã ngò vớ trong chú hắ hùg cò ể ại và Ớ có cảm giác gã càng nỏ thì đ bào chể hoắg bạg cả gã cho ba cậ con trai càng bắ bớ cho gã và cả cho chúg, gã có cảm giác Pat bắ ề đnh hơi thấy giể tất cả bọ họ một mớ đng đ a vượ về kông tài nào hiể nỏ, hoắ, tộ hơn, một pản úg ki ể nhượ ở gã, Ớ , trướ nhữg họ ớnh mà gã ớ là ể trả thù

Ớ đ ấ đ ấ, ngay trong đg, việ đ thớ xảy ra.

Ớ thậ gã chịu koi pá mớ ban nắ, trê bãi xe cắ hàng Manib, gã đ kông công nhậ.

Vì thế gã quyế chí nỏ đ bằng cách đ kỏ bọ trẻ toàn bộ trách nhiệm ể kỏ ra đg đ.

Ớ chúg mớ là nguờ gây ớ vớ mình, gã nghĩ , bớ ngó tay gã đ đ ể qê hơi ám ở cổ thắg bé Dara Ớam - thế mà đ gã nỏ vớ Pa t ại trái nguợc, vì nguợg ngùg, vì tử nhạ pải mang đng vớ nhậ nhân.

Ớ đ , trong vắn pòg Pa t, gã vấ một mớ bọ trẻ qđ gã

ra đất bồng đã vỡ và chôn cả nhà vợ chúg.

Si bé, ai bé gã nghĩ, mình có làm gì ai đâu, và mạch máu nệ ùng ợ trong cái ề ố bùng bùng cả gã cò vai thì làm gã ầu như bá bở.

- Nhưng sao các em lại làm thế ợ ể nó gì với các em mở đợ Pat vẽ hồ ngơ ngác.

Gã im bặ

B gặ hỏ

Gã tiế ợ cam ặg.

Kí gã lại cất tiếng, thì ể kắg ờnh bợ trẻ ểnh gã là đg, bở ể gã phát ngô là kông thể ha thứ

B trẻ ki đợ hỏ kông nớgì

Kông ai nhấ ể chuyệ thậ B Desas ể ao bở vào thắg bở Dara Sam.

Trong câu chuyệ chỉ cò lại piê bản B nển ra một b' thá mạ và gây nê một bản ứg bạo tàn.

Pat kuyê B vềghỉ đợg bệh.

Trườg hợ cả gã đợ ể m ra bàn bạc ở trườg và câu chữ B mọ ển kớ ể gã kông bao giờ biế ở ầu ra, đợ xem xénhư là câu ắng nhợ gã ể nó vớ bợ trẻ

A đ' nhớ ra cha B Desas hai mươi ăm năm về trướ, ể ểnhợ và hạ át nguồ ểng ể màu.

Hội đờng ể lậ d vậ qyế ờnh ờnh chỉ công tác ể vớ B .

* * *

Gã thở gấp như vicon choáng cả một cõi.

Gã có thể hôn nay, à ừ tiê, nhớ lại thờ ừ đẽ gã có thể nhớ lại mùi nhạ đòng và cảm giác cả các ngón tay ể chặ kí quản thàng bệnhung nổi đều xưa cũ cũng thờ đẽ .

Ờ đẽ bán quyết cả hội đồng, gã ểg một tháng rờg tại căn hộ ku Plateau.

Ờn hộ xinh xấ ba pòg trong ku chung cư mớ năm ven một đĩ ộ rợ bóg pượg vĩ đẽ gã ừ ừ đẽ đĩ chỗ nhìn nó ngà ngục cảm hậ.

Gã chỉ ra kỗ đẽ ể đũa con đẽ đọ và đẽ chợ càng gầ nhà càng tốt, ừh ninh thiê hạ ai cũng hay biế ợ ô đnh, lổ bịch cả gã.

Đãg pải từ đẽ gã tự nhủ gã cũng mớ nầy ừh ác cảm vớ đẽ con ao, ác cảm kông bao giờ thú nhậ và giả thiế về nó ể bị gã quyết ểg đẽ

* * *

Gã kờng xe, chạy ể đẽ bra kờng.

Gã ử ị trê một con đòng ất chạy giỡ hai vạt ngô và, kông xuốg xe, bấ ừ ngổ ngấu bánh mì và thịt nguội, ừ lự ngoạm hếbê này ể bê la.

Mặ đẽ thịt nguội nhạt nhẽ và ểng nướ cò bánh mì thì mền ợ, chúg vấ ngon ể nổi gã gầ như rung rung nướ mấ

Nhung tại ao, tại ao gã chưa bao giờ có thể cảm thấy vớ Djbril tình yê hiế nhiê, mãnh lệ hân hoan và hãnh đ ệ mà các ôg bấác, tuồng như à thể cảm thấy đẽ vớ con hộ

Gã b nào cũng cố yê ấy con mình, và những nỗ lực trước đ
kuát áp đỡ thiệ chí và khoảng thờ gian hạn hẹp ở bê thằ
bé bị ột trề vào những tuầ ể đi ề thê gã bị giam bng trong căn
hộ.

Kí ấy gã muố lảnh mình k ở hể thấy mọ thứ trê ở thê mà
Djbril cứ chường mặ ở đ triề miê ở đ chớg kế ợ sy tàn
cả ợ , ợ hỷ hoại cả gã, ợ tàn phá công cuộc đ thợ hiệ
đtr thành một nguồ khả kkh và đợ mế yê.

Đg thằ bé mới có hai tuổi ề kông làm tình huốg xê xch
mảy may.

Thiê thà bé nhỏ đ ếm biế thành k canh giữ gơn ghiế và
đkệ vị thản phán câm ặg, ranh ma, cho cúngã cả gã.

Đy vo trò mảnh giáy gổgiảm bôg ặg ra ầu.

Gã nướmiếg bánh cuốcùg.

Đi ra kỗxe và lại tiể tiể cạnh một hàng ngô

Nghe tiếng vĩ cánh trê ề, tiếng ải lướ nhẹ nhàng của ồng
vũ và lòng kínóg trong thình kông, gã nguớ mấk nhìn.

Như theo một ấu hiệ thả thuậ, con ề mố à ào xuốg
gã.

Gã ợg hai tay k che ề.

On ề mố vộ ợg trước ki sỏpải gã.

Nó k một tiếng ợc nhất ợ giậ đ

Đy bỏ nhào vào trong xe, chạy giậ ù rờ kỗ con đòg ất,
tườay lại trạ đòg chính.

Đm thấy ấ ồng, bấ ấ xong, về nhà gặ knta, thê mà gã

lại cố tình đi theo hướng ngược lại, lạnh đờ người vì hoảng hốt và ê chề

Gã thoáng có ý nghĩ con chim hải âu ám chỉ cụ thể rằng gã phải mau mau chóng chóng về nhà ông lại gạt phăng nó đi trong thâm tâm một mặt nhìn hình ảnh, ngược lại, con hải âu đó mới là kẻ muốu cầm gã lại thò tay về

Gã cảm thấy mạch máu nội tạng thịch hai bên thái dương.

- Hải âu, hải âu hải âu hải âu, hải âu hải âu.

Đi chẳng đi đâu này gã không, theo nghĩ ai nào đi xử lý đúng đờ yê hơn ban sáng sao?

Đi đi chẳng đi đâu không, từ vị trí tổ cao đứng đứng và có khả năng tung về phía gã bắt tấn công từ một con chim tuấn tú chính nghĩ ai cả năng, chẳng lẽ không hiểu đờ ư?

Ông như thế không bao giờ còn thói quen mấy bữa đi đi lý và thô bạo mà nó máu thịt gã mới bị ra, cũng như thế không còn làm mọi cho kẻ nào là có một không hai, nhẹ nhõm, bắt bớ, an ủi gã thế không cố làm năng, hải âu, mẹ ơi bằng những bữa hải âu hoặc, sáng sáng nữa, bữa cũng y như thế những bữa gã nỗ trong căn hộ khu Pa teau chẳng tìm cách chạm đến bất kỳ sự thật nào mà chỉ nhìn thấy hải âu ông Pháp cùng gã, hải âu theo rũ ro (hồi đi gã không ăn tấn về nó gã như là thấy hải âu là sự thất bại cả năng, sự đổ những tham vọng chính đáng nhất cả năng.

Gã nhớ lại những bữa bộ thuyết pháp ngọ ngào gã đã biết cách koác lên giọng nỗ mình, kể sau một tháng lũ thủ bên Djbril, hải âu nỗ năng vớ một kẻ qàng qạc ngộn ngộn.

Ngay cả buổi tối khi hải âu về nhà, gã cũng chỉ nỗ qua ba vấ

tất vãn mệ

Kể đó, ôn nôi, từ vãn áo hứ đôn né đợ gãi con, nàng
trông tiếp thằng bé như thể cuố cùg cũng giải bóg cho Bý d
cả hai ề biế ể ao gĩa cũng chẳng có việ gì mà làm, và nàng
chăm chú cho thằng bé chu đơ ể mở Bý có thể giả bộ
chẳng có nào bàn chuyệ bởhoàn cảnh kông thuậ b

Gã thấy nhẻ cả người

Gã ra chốg cừ tay ể ban công, ngó màn ể buôg xuốg
trê con ộ yên bình.

Nhữg chiế xe ể ộ màu xám hoặ ến tuyề chở về nhà
nhữg nhân việ ngoại giao, nhữg danh chủ gặ vài người giú
việ cũng trê đờg về nhà, cuố bộ, tay xách nách mang, và
nhữg người tiế ể kông phải trong vẻ ể rề cả ể qệ mà lơ
bay trê và hẻ cùg cách ể nta vấ cò có ể như kông chạm ểt
mà đợ nđm ể tợ dy nhất cho ể vủbay cả mình.

ể họ ngồi ể i ể nhau ăn các mó Bý ể nấu và vì ể
trẻ ki ể ể đợ ngủ tiếg ểi phát thanh cùg cái vẻ làm như
muố nghe tin tức cho ể ể ể ể nả năng gì

Thằng hoặ gã qan át nàng, ể ể - cái ể nhỏ nhấ, mái
tó cấ át chân, né trò trĩa hài hà cả hợ ể về tao nhấ koan
thai trong các cử chỉ vớ ể tay hợ và thuô ểi, ki bi nghi thả
bỏ thẳng gó vớ cổ tay kiế trông như ể thanh tú thái quá ể
bẻ gĩa gặ và vể nghiên ngấ, tư lự chu toàn cả nàng.

Một con ểg yên thương ào ể nhậ chìm gã.

Thế nhưng gã thấy chán nản và trẽn uất quá mở, kông thể
bộc ể ra bất cứ ể gì

Ôi gã cũng trách nàng, một cách ám muội, đã chờ theo mình về nhà hôm nay và những hình ảnh người trường gã không còn biết nữa, vẫn đợi trong cái môi trường đã bại bở.

Ô thể là, một cách ám muội, gã đã đi tiếp vì ganh ghét với nàng.

Thời gian để cách ly, lúc còn đợi cho là chỉ đang nghĩ đến bệnh, gã ứ đọng nghe những chuyện về vĩnh hằng cho là nhà để với gã về người này người nọ đồng nghiệp họ trở rồi gã anh thổ cú đứng lúc đi là bỏ ra khỏi phòng, chặn ngang ở nàng, bằng sự tránh né chẳng khác nào và cho nàng một cái vào miệng.

Đang phải gã bừa là đánh để một cử chỉ như thế nào?

Ông, khi gã nhận được thông báo về phán quyết dành cho mình, đuổi khỏi trường và cấm dạy họ, về nhà ái ngon ngọt cả đời nỗ lực lại với gã và ra sự bất chính, trái tim gian dối thì nạnh và khổ cả gã.

Gã thuyết phục nàng rằng chỉ ở Pháp mới có tương lai cho họ và nàng may mắn đến mức không thể ngờ, ông anh ông.

Ô việc nàng sẽ làm gì ở đây không thành vấn đề gã sẽ bắt lấy cho nàng một chân dạy ở trường phổ thông cơ sở hoặc phổ thông trung học.

Đó chẳng phải là gì cả chắc chắn hơn thế ông những mối hoài nghi càng đến hàng trước lượng tâm gã thì âm thầm giọng gã càng hùng hồn hơn nữa, và Anta, bản tính trung thực, không hề ngờ vực, có lẽ bởi gã bị biến thành chàng thanh niên mang khuôn mặt hồ hởi dễ tính và rõ ràng với một bộ tóc vàng-trắng vẫn rủ xuống trán, và bay trước một hơi thở hay một cú vẩy cổ gọng ghê và nếu có biết

nhiều bộ mặt khéo léo che giấu sự gian trá và với chúng hầu như không cảnh giác thì Anta lại không thể nhận ra khuôn mặt đã ẩn dưới râm nắng, cởi mở mặt trong veo nhạt màu sắc để không thể nào ngó ra lại giấu được trong đó.

Họ đến nhiều ngày thăm viếng một lượt thân bằng gia quyến để cả Anta.

Ông đã đứng lại trên ngưỡng cửa căn hộ có tường màu xanh bạc nơi gã gã là để tiễn, cách đó mấy năm, ông cậu và bà mẹ đã nuôi dưỡng Anta.

Gã đã vội cõng ế khổ vào nhà, một con chó ở gần nhưng sự thật là gã không thể tính chuyện chịu đựng cái nhìn của hai cụ già, không phải gã sợ bộ mặt để trá cả mình bị bó trề mà sợ sẽ tự mình phản bội mình và sợ trong căn phòng nhoang nhoáng xanh, bên cạnh Anta thế nào cũng sẽ nhá mắt một cách hãnh diện, tin tưởng và quả quyết tất cả những lời tố giác đang ở họ tại Pháp sẽ bị cấm để mà buông xuôi tất cả và thú nhận rằng: Ông người ta sẽ không cho em một chân giáo viê ở đâu, cuối cùng cũng sẽ cho nàng hay về Desang ngày xưa để bặt phải chuyện gì và để chế như thế nào, và có sao bộ trẻ lại về gã ra đất, gã, ông, bởi Anta, không tin vào giả thiết gã máng chữ họ sinh như người ta vẫn ngỡ hẳn phải nghĩ rằng chúng đã hỗn hào theo cách này hoặc cách khác.

Gã đã đứng lại ở không dám vụng qua ngưỡng cửa căn hộ.

Gã không trở lại để gã chỉ không bước vào.

Gã đành lòng bảo vệ lợi ích cả mình bằng cách che giấu thật cả thật mòng guy cơ trở thành thợ.

* * *

Sy ỉn vì một con mệ mỗi bắt thà, gã rời đờng cái đ̄ ầu vào một vạt trồng toàn cây đơng.

Gã đ̄ ại trê một con đờ g cỏ mọ rận rập nơi hàng đơng cuốcùg nhườg chỗ cho một cánh rừg.

Trong xe nóg ể đ̄ ỉ gã cđhểủ đ̄ đ̄.

Thịt nguội và bánh mừn ể ặg ừ bao tửgã.

Gã xuốg xe và ỉn mình ra cỏ

Đất mát ạnh, ợ mùbò.

Gã kển trò, chểh choáng vừhân hoan.

Gã nằn ườg ra, tay bắ tréo trê ể và, hườg về pá mặ trờ ỉm ừn mắ ườg nhữg thân gổ màu trắng và đ̄m ấ bạc ếp ấnh cả rừg đơng nhườn màu đ̄ đ̄ ỉ ể hai hàng mừ.

Kỏg cả đ̄ ầu mà, ể nta.

Ển ể nó chỉ là một vể đ̄n ườg ỉ các vể kác, cao tể tắp pá trê gã ườg bầ trờ đ̄ đ̄ màu ể, rồi gã nghe thấy và nhậ ra tiếng ể kừ ể kớch, bạo ể cả nộ và ể ra, kừ thấy nó bở nhào vể pá mình, ể nể cũng nhậ ra gã.

Gã bắ đ̄ bằng một cừnhỏy .

Gã bở nhào vào trong xe, ể cả ể đ̄ đ̄ ể con chim ể đ̄ xuốg trầ xe.

Gã nghe thấy tiếng đ̄ đ̄ cả móg chân trê nể kừ bại.

Gã đ̄ đ̄ ngộ kừ đ̄ng xe ể ể.

Ờn chim ể vể ể, gã thấy nó đ̄ xuốg ừng chừg một cây đơng.

Từ mặt nghiêng, nó quan sát gã, nghiệp ngã và thẳng thừng, bằng con mắt vờ vộ, hung ác.

Gã quay xe chạy xa khỏi con đường, phóng hế tố ự trong khả năng cả mình.

Đang thẳng, nó bỗng làm gã choáng váng.

Lệ bây giờ gã có bí nào, gã tự hỏi lệ gã có thể ra khỏi xe mà không bị con chim hậ thù la ráo riể bắt gã trả giá cho các ai lần xưa cũ?

Và chuyện ế thế nào nếu gã không ngộ ra, đh xác là vào ngày hôm nay, những lần ế qua?

On chim ậ lệ có xuất hiện, lệ nó xuất ể ậ?

Thật bất công quá, gã tự hỏi trào nước mắt

Khi gã ể trước ngõ trường nhỏ họ ệnh ệnh ra khỏi các phòng họ ể nằm hể ậ

à lượt từng cánh cửa bật mở ra ần và, như thể vờ ể đh vào cửa ể ể y nó mở ra, ử trẻ tá ra bạng choạng, hơi nhớ nhác, và háp háy mắt trong ráng chiếu vàng ợ.

Bị ra khỏi xe, lệ nhìn ể trở

Tạm an tâm, gã tiể lại gã hàng rào.

Giữ tất cả bộ trẻ có vẻ từ xa, giống nhau ể hoa mậ ể mới chỉ còn tạo thành ể cả cùng một cá thể thà ậ nhân ậ, gã nhận ra ể a con cả mình h, mặt đ nó y chang những ể khác với mái tóc màu hạt ể áo ậ ể ể ể giày thể thao - ể bé đi giữ cả rùng trẻ con, là con gã, và gã nhận ra nó

Gã cất tiếng gọi

- Djbril

Đang giữ để chạy thằng bé kọg lại và cái miệng đang ngoác ra cười ngay lại.

Và Rudy trông thấy trong đầu để và ngược ngược nổi b ằng làm chế ằng các nế trên gương mặt Linh ặng, căng thẳng cả con trai ừ nó nhìn ra gã phá sau hàng rào và mọi hy vọng để không phải là giọng b ằng

Để giờ tay ừ, v ằng v ằng phá thằng bé

Ông ừ gã ừ xế bà trừ và ặng tai nghe, v ằng ừ trên tiếng huyên náo trên sân trường, một b ằng có thể k ằng.

Djbril nhìn gã chần chẫn.

Nó chạy ngo ằng trong một ặng v ằng và tiếp chạy .

Để lại g ằng nó nhưng thằng bé không quan tâm để gã hơn là một k ằng n ằng thấy sau hàng rào.

Nó chơi, ừ này, mãi phá cuối sân, một trò ằng b ằng mà Để không biế

Đ ằng phải là gã cà, chính ra, biế hế các trò chơi cả con ao?

Để nghĩ mình có thể như ông bố nào cũng ể làm thế vào trong sân, cái kh ừ để tậ chỗ con trai, tón lấy tay nó rồi cứ thế ừ x ằng ra xe.

Nhưng, ngoài việc b Djbril sẽ à kó mà gã thì bằng giá nào cũng muốn tránh việc để gã cò ợ koảng không trở g trái cả sân trường.

Nế con chim ừ xuất hiện, trơ l và buồn thảm, gã ể n ằng vào

đều?

Gã quay lại ngồi sau võng chiếu Nevada.

Gã thấy xe ca đã đỗ họ anh đã đi và từ trẻ xếp hàng rông rãi trong sân chuẩn bị leo lên.

Chỉ Djibril ra khỏi sân, bỏ leo khỏi xe và chạy bỏ về phía xe ca.

- Ại đây, Djibril gã gọi bằng giọng vẻ hồ hởi và hồ thẹn. Hôm nay bố cháu sẽ đưa cháu về gã nói với lại về phía người phụ nữ phụ trách trông trẻ trong xe mà chắc là gã có biết gã nghĩ, nhất là từng trông thấy - nhưng đây không phải là để tìm gã ở trường ở Djibrilao?

Thằng bé tách khỏi nhóm, đi cúi gằm, và đi theo Djibril như đang xấu hổ, tung tung một cách giả tạo, không thèm nhìn ngang lé d.

Nó giờ hai tay túm chặt quai cặp sách ngang trên nách, và Djibril nhận thấy là tay nó run run.

Gã đi về phía chàng tay đi vai Djibril, trong một cử chỉ gã chưa từng có thói quen và trước khi làm phải đi đi, một cách bí ẩn sao cho có vẻ càng tự nhiên càng tốt thì cái nhìn xé cả gã thu được hình ảnh một khối màu nâu bệ cạnh những cây dương hòe trồng ở vỉa hè

Gã thật ngạc nhiên.

Gã nhận ra ở đó má con chim đang đứng kia, trên ngọn cây, bình thản, chờ

Chàng, gã quên cả tên gọi Djibril và hai cánh tay gã vẫn

thống ra vụng về hai bên mạng sườn.

Gã ráng cố để đỡ chỗ đó

Gã lao vào trong cùng một tiếng rên rỉ

Em còn muốn gì em còn muốn gì anh nữa đây?

Đã bé eo thì đừng đau, và đừng cựa theo lẽ thô bạo để cân nhắc càng.

- Sao bố lại đi con? nó hỏi và bị hiểu là nó đang chọc kó nó.

Gã không trả lời ngay.

Qua cửa kính gã nhìn con chim nhỏ, không chắc là nó đã trông thấy gã.

Hàng gã đi lại để chú

Gã khẽ đi động nhẹ nhàng để không đánh thức sự chú ý cả con chim có lẽ đã học được cách nhận ra tiếng oàng oạc để biệt cả chiế Nevada.

Khi ngỗ trường đã khuất khỏi tầm mắt gã quay ba phần tư người về phía con, lái xe bằng tay trái.

Kuôn mặt hằng béchau lại vì bồn chồn và ngờ ngác.

Khi đi trông nó giống Santa như một nàng tháo bỏ tấm mặt nạ đứng đưng và poi bày để nàng cảm thấy trước cả sự yếm cuộc sống Pháp cả họ nghĩ là tâm trạng bồn chồn và ngờ, để nỗi gã thoáng bực bội với con và lại thấy hồi sinh những cảm xúc xưa cũ và mờ mịt chổng lại thành bé như thể nó chưa bao giờ có mặt đời nào khác ngoài việc bán xe bố nó những cảm xúc đã khai nở trong gã khi, bị đối khổ trường trung học, gã trải qua một tháng

ròng anh, nuốt tié và nhọ nhã bê cạnh Djbril

Đy giờ gã thấy như là, bất lậ gã làm gì con cũng vẫn hờ trách mình hoặc mình phát kiế

- Hôn nay bố muốn đ con, thế thõ gã ấy giọng ế thương nhất.

- Thế cò mẹ hằg bẻchỉ cò thiế nướ k k.

- So, mẹo?

- Mẹn ch?

- Àong nhiê, đong nhiê rồi.

Vã cò vương chức cảnh giác, ong mẹ thằg bẻn ra.

Đy qay hã lại về pã con đong ế giầu mẽmnh đ

Gã biếgivẽnta ứ này ch?

- Minh ế về nhà bà, gã thông báo, con có thể ở lại ngủ ế.

ầu rồi con kông gặ mà, nh?Thế ch?

Djbrilầu nhàu.

Đy hiế, cở họg thõ nhiê tá nghe, rằng thằg bé nhẹ người vì câu trả bừ cả Đy về anta ế mớ nhữg chuyệ cò lại, người ta ế m gichính cái thân nó vónóchằg hẻ họg gì

- Mẹ ế ổn, cớ hã kông ế y? thằg bẻgặg hỏ

Đy gặ kông nhn nó

Qua gương chiế hậ gã thấy kuô mẽ nhỏ nhấ màu nâu xñ, đ má đn ấg, cái mũi ế vớ hai cánh pậ pồng như mũi bò cái tơ, cái miệg ế đ, gã nhậ ra tất cả ế đ và tự nhủ con mình, Djbril, ế y mà và cho đ trong gã bừ tuyê bố vẫn kông làm ngân ế n vang vọg nào, cho đ trong gã nó tuột trở gã thần nghĩ ,

như một hòn đá rơi từ xuống bìa, gã bắt đầu thấy thấp thoáng, bắt đầu đo đạc cả sự ngây thơ lẫn bản tính cả thằng bé mà trở về mọi sự tự và dĩ nhiên là không lẽ quan sát được và nơi nó ngự trị cả một thế giới thần kỳ, bí mật mà được không ở một phía nào.

Ý nghĩ ainh tồn cả Djbril không gộp gộp vào việc kể tội bố nó đấy chứ hay là cơ

Đạo đức cái bản án chế người mà gã như thấy thằng bé hai tuổi có cái nhìn hà khắc đang là chống lại mình hồi còn bị bê riết, bị nhọt!

Nhưng để bé gã trông thấy trong gương chiếu hậu chỉ là một cậu học trò trầm tư, tạm thời đứng để những mộng mơ con trẻ qua tâm trí cách xa để những mối bận lòng cả được - đã con trai gã, Djbril, và nó mới bảy tuổi.

- Này, con có không?

Gã nghe chính mình mà phát ngượng: giọng gã vỡn ra.

Y như Santa vẫn làm, Djbril bắt đầu gian cần nhể câu trả lời

Không phải, được hình dung, để định giá nó thật sự thích cái gì hơn mà để gắng làm sao không cung cấp để mối nào cho một hiểu biết khả dĩ người ta sẽ tạo dựng về nó cứ như tất cả những điều nó nở ra để giãi bày giúp đỡ bằng chứng kết tội.

Sao chúng ta lại ra nông nỗi này?

Mình là bại đến ông gì để nỗi koi ở trong hai mẹ con một sự chùng chể?

Đán chừng, gã không nhả lại câu hỏi còn Djbril vẫn nh

thinh.

Mẹ nói lại, nặng trĩu.

Đã cảm thấy có một bóng dáng hai cha con.

Gã phải nói gì đây?

Độc ông bắt các nó với con trai bảy tuổi cả họ

Đã lâu, lâu quá rồi, gã mồi ở một mình với nó

Cả phải trò chuyện không?

Độc ông bắt các, học thấy cả thiếu không?

- Ừ này , trong sân trường con chơi gì đây?

- Chơi gì chẳng biết há lại sau vài giây .

- Ừ thì khi con chơi bóng ấy . T rầy , bắt không biết

Mấ Djb ril lế hế từ góc nọ sang góc kia cả ô tô d d hoang mang.

Miệng nói như hé

Nó bán khoản mọ đh ngàn ả trong s tò mò ột ngọt, bắt thường cả mình là gì đây mà, và, bở mọ đh đ nằ ngoài tên cả nó cả lự a chọ chiế thuậ nào, cả hướg s nghi ngờ về bá nào đây mà.

- Ồ là một trò chơi thỏ thằg bắgiog chậ rềInhí

- Nhưng cả phải làm như thế nào? Trò chơi là gì?

Đã cố gắng khoác cho giọng mình một vẻ hờn hờn an.

Gã như ợg ngườ ể nhệ một nụ cười trong gương chiế hậ.

Nhưng giờ thì chẳng còn có hoảng bạn.

Nó nổi một trí tuệ ở một khả năng ờng não.

- Ông biết đâu đợ lậ vớ ệ ấy! Djbril như gào ồ. Ồ là một trò chơi, thế ồ

- Đợ rồi, kờng ao ều. Đều thì con cũng chơi vui mà nh?!

Thằng bé áp úg cái gì ờ cụt ngữ và kờng thể hiểu đợ, vẫ chưa ngu ồ hả.

Giờ thì Ồ thấy ở nó một vẻ gầ như xuấ ngó, k ể gầ ểm buồn bợ.

Ồ thằng bé kờng có khả năng hiểu là bố nó chỉ tìm cách tiếp cận nớ nh?!

Ồ nặ kờng, tậ nớ nớ bợ chúnào theo hướng ồ

Và cái trí tuệ ể bé mà Ồ, có ể d chiế cộ vẫ gầ vớ nó cò tồn tại kờng, cờng tồn tại thậ kờng?

Hay là, t đợ kuyế kớch ở ngõ trường àng mà Ruồ, tự ầu thẳm, vẫ chẳng coi ra gì ời ngữ giáo viê có nhữg bộ mặt trong má gầ thậ là thiế cậ, cò ở nhà thì bị k hãm bợ bầ kờng khí buồn bã, oán hậ và bòn chòn ngữ trị, nó ể cò cộ và cầ cỏi ờ cái trí tuệ mà thiế nó thì Djbril, con trai gầ, chỉ cò là một thằng bé như bao ờ trẻ chẳng máy thú vị kớc?

Kờng cầ chú ồ tời tệ nào cho ừ trẻ con tàn thườg, gầ cũng kờng thấy có lý d hay thậ chí khả năng ờ biệ nào ể qýmế chúg.

Một hính ể não cay ểg nứoác trong gầ.

Gầ kờng yê đợ con mình bắt ể nguờ nớ ngắ nớ nghiêg, bắt ể đờ hay mé, vậ thì gầ ều yê thương gìnó

Gã cầ ế những lý d ẽ xác đđng - tình bụ tử mà như thế
ư?

Gã chưa từng nghe nỗi tình cảm đ bụ thuộc vào những bản
chất mà đ con có hoặc không.

Gã lại nhìn nó trong gương chiếu hậ, gã nhìn nó đ ể t, ến
đổ chú tâm ể cảm thấy run rẩy trong bng bóng đng cả một
xáo trộn đ trung.

On trai gã ấy , Djbril, và gã nhậ ra nó giữ tất cả những trẻ
kác.

Do thốqen chẳng?

Trái tim gã chỉ cò là một k u ền ậ ội bà và mộ thứ chìm
ngầm xuống đ giữ những tiếng b bọ rợ người

Mẹ ếg trong một căn chồ hình ậ phương bé xú, mái thấp ề
tềnền trê ể ra cả một thị trấn (*), trong một ku pân ể mở

Kí cù g đ về Pháp ngay sau cái chế cả đ, bà trở lại
ếg trong ngõ nhà cũ cả họ giữ vùng nông thôn, và đ phải
vào họ nội trước đng cái hai gã nhà nhất.

Gã họ đ họ ở Bredaux (gã cò nhớ về thảo nảo bắt tậ cả
những con bồ ám đn, cả ku họ xá ven đ b thỏn giữ
những thị trấn buồn thảm) và ngõ nhà cũ đ trợ trợ vẫ là nơi thỉnh
thoảng gã về thăm mẹ

Thời, nhậ bằng tổnghiệ xong là gã đ đ đng ang bà ka
ngay, làm giáo viê đ đ đng Mermoz

Độc phải trở về năm năm trước, mang theo con và ể anta, gã
pát hiệ ra mẹ đ rờ kỏ i nhà chuyể đ ở trong căn ề có

những cửa sổ hình vuông bé tí mái trông như một vầng trán ngả choãi tạo cho tổng thể một vẻ trong ương ngu muội.

Gã đã thấy, ngay từ đây, thiết thoải mái trong khu ẩn cư mà nhà nào cũng giống nhà nào xây trên những khuôn đất chữ nhật và trở bố giờ đã được trang trí một cách ngây ngô bằng mấy cây thông trồng lại sau lễ Giáng sinh hoặc vài bụi cỏ.

Gã có cảm tưởng là bằng cách ẩn cư ở đây mẹ không chỉ tuân bọ mà còn xác nhận, đã trước gã một bước vỡ về thể mẫn chua chát, mỗi chiến nghiệm về thất bại tuyệt đối mà cuối đời bà một quyết tử tử vong nào đã hình ra.

Bà nói ông muốn bảo bà: Ông thật cần phải minh họa cho sự say mê theo cách này không? Ông cũng giữ chỗ lòng quê không đáng hoàng hơn sao?

Nhưng, như thường vẫn thế, ông mẹ không mở một lời

Hoàn cảnh cả chính bản thân gã nom còn thiết đáng hoàng thể la mà!

Ông đã u, chẳng mấy hồi gã nhận ra là mẹ thích khu phố cùng những bà hàng xóm đứng đứ cho phép bà phát tán gọn nhẹ hơn trước những thời thiết sự

Bên cạnh bạn vốn những buổi hoạt động đã khơi dậy nơi Bà một tâm trạng rã rĩ đến bất bố

Người ngọ, mặt mũi đặt ngang vãi vãi những vết tích một cuộc đời gợn ghiế, thô bạo (nào ở, nào ấu về những cú đâm đũa hay rơi ngã, đã tá vì bê tha rượ chề họ phải ở thế vô công rồi nghề và đã ông mở rộng cửa để mẹ người cố gắng cùng họ gọi tên người canh gác linh hồn họ rồi định vị thiết sự chưa từng

xuất hiện trước họ và, bởi không được gọi đúng cách, chưa từng để cứu giúp họ.

Tự trung, Ed y cuối cùng để tự bảo mình không phải không bạo, hoàn toàn mãn nguyện giữa tất cả thảm hại cả bà.

Gã bng vòg một hồi trong ku, lại bị lạc như tất cả mọi là ở đây, là lữ vào mà không nhận ra vẫn cùng những con phố.

Koảnh vườn nhỏ cả mẹ là một trong những koảnh hiền hoi không bng chng những món đồ chơi bằng nhựa, những bộ bàn ghế gãy ngược gãy xuôi những bụi xe hơi.

Ở ở ở cao tú và vàng á bởi mẹ bà khang khang như thế không có thời gian chăm sóc, toàn tâm toàn ý hứ vào việc tuyển mộ ở ở.

Djbrilra kòxe mặt nhăn như bị.

Nó ở cách lại trên ghế Ed cần là ki xuống xe.

Qua cái nhìn hổ hoảng cả thằng bé gã thấy nó nhận ra một cách để nó không ra về cùng bố.

Dù gì thỉnh thoảng nó cũng phải để thăm bà chứ Ed y thần nghĩ, ngao ngán.

Bởi sáng cả chính ngày hôn đ vợ gã có vẻ đã thật xa xôi ki, thông báo với Anta là gã sẽ đi đi Djbril và đưa nó về ngủ ở nhà mẹ, gã nảy ra một ngờ mình không muốn làm vui bng mẹ bằng muốn ngăn cho Anta kòra đi.

Đ sao không đng gã lại mưu tính chiề bng mẹ theo cách này?

Nếu không thể công nhận Anta trág bó ki khang đnh mẹ.

chẳng yêu quý gì Djbril, vì ẽ là bạm ai ền nế xem mẹ như người trầ mấ thịt, chỉ đn giản hoặ yêu quý hoặ kông, gã ại thấy rõ muờ mười ngay ngày thằg bé chào ữ ngay ki mẹ nghiêg người bê nõ ăm si ẽ ỉn cơ thể nó rằng Djbril kông hề tương hợ và kông có mảy may hy vọng thằg bé ẽ tương hợ vớ ý tuởg mẹ đg ẽ về một thỏg ừ thánh thầ, thành thử bà chẳng nhọ công qấn quý vớ thằg bé làm gì và đ ầ ẽ, vậhờ đng yêu đũa hiể như ầ ác cảm.

Bị đtay ẽ vai Djbril

Qua ngó tay gã cảm nhậ đợ nhữg đĩ xương gậ và nhọ.

Djbril tặ ẽ vào bụg bó và bị lườn tay vào mái tóc bông bành óg muờ ờ nấ cái hộp ợ nhấ nhụ hoàn hảo, nhiệm màu.

Nhữg giợ nước mấ chua chát chộ trào ẽ mấ gã giàn giạ.

Đóg lúc đ gã nghe thấy một tiếng ẽ trầ ẽ họ một tiếng dy nhất cuờng nộ và hãm đ.

Gã rụ tay ại, đ Djbril ẽ trướ mình về pầ công vườn, ột ngọt ẽ nổi làm thằg bắang choạng.

Bị nấ ấ cánh tay con và họ vự qạ trắng cỏ kô kố ẽ tậ cả nhà và bị nghĩ nom mình như đng đg vũ bự đ thằg bắ

Ông, kh hoàng, nhớ nhác, kông đm ngườ mấ nhìn trờ gã kông nghĩ ẽ việ nốg gợg k cả các ngó tay mình.

Djbril ẽ ẽ, ngợng ẽ .

Bị thả nớa.

Thằng bé nhìn gã và nói:

Bà nhân nhóc này làm cả nhà tôi.

Nếu con chim này xuống mổ gã trước khi mẹ mở cửa, thì một toán lính bọn họ định bắt gã ra sao?

Ô thế thì tất cả ở trong trời biển mất thôi

Đi gài như bẫy mìn ngay đi.

Bà là Djbril vào nhà và đứng chờ.

- Bà chà, mẹ nó giở phần chân. Nó ngó!

- Ông mang cháu đi cho mẹ Bà thì thảo, vẫn còn choáng váng.

Đó là đầu hả bà, đó là đầu, bây giờ.

Mẹ cứ mở xuống ngang tầm mắt Djbril và âm thầm lờ lững rồi mở mắt nhìn trán thằng bé

Djbril, thiếu thoải mái, vạ vạ người

Sau đó bà vươn thẳng đi hô Bà và gã cảm thấy qua sự run rẩy cả miệng mẹ bà đang hò hờ phần khác.

Gã hơi bối rối vì thế

Gã đoán con cuồng nhiệt khờ khạo cả mẹ không phải là dưng có mặt cả họ mà dưng thứ gì đó đã ở trước họ gã và đi con, và cuộc viếng thăm cả hai bố con sẽ không xoay chuyển gì hết bởi nó nhỏ nhẹ và thừa thãi bên cạnh nguồn gốc cả con phần chân bí ẩn lạ.

Gã thấy mình như ganh tị, cho cả mình lẫn Djbril

Gã mạnh hai tay lên vai con.

Bà hồ vớ về mong câu trả lời là phủ định và Djbril lắc đầu
đồng tình cũng từ chối cả ngời xuống.

- Đây là một cậu hàng xóm bé nhỏ mẹ có một người bạn nhỏ
mạnh

Thằng bé vàng kông nhìn ai.

Nó ăn hăm hờ và vui sướng, mỗi nháp nhoáng mắt, ung dung,
tin cậy.

Bà bè chắt chắt là kông có lý do nào khác cho niềm hân
hoan hau háu, cho vẻ ngời ngời chắt nịch và hạnh phúc cả khuôn
mặt mẹ ngoài sự hiểu biết cả thằng bé la trong căn bếp nhà bà,
nghiến ngấu những chiếc bánh bà làm cho nó

Kông, kông có lý do nào cho sự bận rộn cả lần đi bà,
cả ốm bà ngoài chính thằng bé.

Gã cũng biết rõ ràng y như thế là gã sẽ kông để Djbril lại cho
mẹ em nay hay em nào khác và, một khi quyết định đã được đưa
ra, một cảm giác nhẹ nhõm bao la ôn trợ lấy gã.

Gã ghì chặc con trai, thần thì vào tai nó

- Bé con mình sẽ cùng về con sẽ kông ở lại đây, nhất trí
kông?

Ừ, vì Djbril hẳn là đang đi meo và hoàn toàn có thể với chút
thời gian ít ỏi ăn chút gì ở nhà mẹ Djbril rồi cho nó một cốc sữa và
kính cho nó ngời xuống.

- Nay, mẹ có cái này cho con xem, mẹ bảo Djbril.

Gã đi theo bà vào phòng khách bè bộn những món đồ gỗ to
lớn càn, vô dụng, mà để đi lại chỉ chừa ra những lối hẹp với

những ngó ngách rỗng.

- Ông thấy nhẽ nào? Mọi người ra vẻ đng.

Giọng nói này, gã thấy nóng ruột vì thèn muố, hỏi hợm

- Nó làm mấ cho mẹ rồi đấy, làm tổ ghê ấ. Mẹ ấ không
buông nớa đâu, thằng bé

B bậ một tiếng cười thét khác.

- Mà đ ao thậ ở nhà nó có ai quan tâm ấ nó đâu. ậ Đá,
nó xinh quá cơ! Nh?

Trê mặt bàn la lẹ giấy vớ bứ những bó tờ rơi buộc cuộn lại,
bà cần một tờ giấy vẽ chà cho B xem.

Đá bác họ một bức tranh.

Koác một áo choàng trắng, thằng bé hàng xóm cả mẹ ậ ậ
bay bên trên một tổ người b đng im ấg trong thứ hẩ phải
biể trung cho nỗi nhĩ hay ớng muội.

Mẹ giảng giải, giọng căng ấ, vui vẻ ậ.

- Nó ấ, bên trên họ và họ vẫn chưa nhậ ra nó vẫn chưa có
ph nhìn thấy ánh ấg nhưng ở bức tranh tiếp theo họ ấ đợ ớ
ấg, mấ họ mở ra và thiê ớg họ

B cảm thấy bị xâm chiếm bởi một nỗi ghê ớ ậ ngán
ngẩ.

Mẹ đg là gàn ớ và theo cách ngu ậ nhất, và mình không
muố mà cũng không nhẽ bao che cho chuyệ đ nấ. B Djbril tội
nghiệp cả bả, chúng ta không đchân ấ ấ nấ.

Đóg lúc đ và B cho là bà đ đán ra ý nghĩ cả gã, mẹ
vuố nhẹ má gã, bứ qua gáy gã trong b ậ đng mĩm cười vớ

gã, và tay bà, lạnh lẽo, xâm xấp đã thấm một giọt sương lạnh thấm vào da, không chịu được.

Gã thoáng thấy, đôi mắt bà thấp bé đi, vút hơi lạnh cả bà qua chỗ cổ áo phơi khô xuống.

Trông chúng như căng cứng vì sợ và lạc thú.

Gã quay mặt đi, không nhìn bà nữa.

Mẹ chẳng bao giờ trò chuyện với mình về những điều làm mình buồn phiền hay về việc và việc mình còn cần phải biết mẹ thì không tự nó ra khỏi từ đời tám hoánh nào rồi thì đời không còn làm mẹ cái hoài nữa.

- Người ta có biết gã mào đi, không lạnh, thủng thủng, ai đã đưa nó cho cha con không?

Bà ở người vì kinh ngạc, đôi mắt bà chỉ dán đờ đờ khoảng thời gian bà bỏ ra để đi tờ giấy xuống bàn rồi quay lại phía gã, nụ cười bắt đầu, phẩy vánh ra nửa chừng rồi không.

- Những chuyện thò nảo thò nảo, bà buồn ra.

- Người ta có biết không? Gã khang khang.

Bà thối chí đứng dậy đi, đi về nhà, đi về nhà.

Bà buồn người xuống ghé vào và gần như túm chím giữ những khối này nhẹ nhàng và bất cân xứng, bộ vải giả da phơi hong.

- Không, tất nhiên rồi, người ta chưa bao giờ biết thậm chí mẹ còn không chắc có cuộc đời nào không, con biết cái xứ đời con hình dạng đời mà. Nhưng rồi cuộc đời thì quan trọng gì đâu. Trong tù muốn lên giường mà chẳng có miếng chiếu thì là đời.

cùng một phòng mà trừ thì nó có phát ết ông ấy bảo khi mẹ đi phòng tiếp chuyện là một phòng trong ngày ông ấy đã làm được gì thì mẹ đi làm cả, vì ông ấy mẹ có nhà biết thêm cả ông ấy, đã ngược lại ý muốn cả ông ấy, tâm thức ai biết cả ông ấy, và vô đạo cả ông ấy, kết quả mẹ thu được chính là gì chứ?

Bây giờ muốn, vậy nữ đã bắt hỏi Ông có mặt ở đâu không, khi cha đi xe qua Sif? việc đi con của mẹ chúng ta kể không?

Nhưng một nỗi ghê sợ một con cảm nhận rằng sợ, thêm đi chặ đg ngô thôi.

Gã cảm nhận cha mình không hề xiết bởi ông bắt gã bác đi trong ý nghĩ những bề bộn tàn như thế

Với gã, buổi chiều hôm đó thật chất có xảy ra chuyện gì giữa Sif và cha đi nữa, cha gã thật nhất cũng như mang tội đi biết việc những bề bộn như thế gắn chặt vào gã thành có thể đi chỉ đứng một bước nữa.

Đã vậy, gã không thể thêm gì nữa.

Bây giờ là người lại gọi chuyện về ông ta, có lẽ bởi bà cảm nhận được trợ lực về bài bác chua cay khi né trong sợ cảm nhận cả gã.

- Ông ấy cứ nhìn mình là mình xong rồi, bà tiếp tục giọng chua chát, than vãn và ề ề, là tà sợ thần hay hình thức phán quyết nào thì cũng chỉ để kể tội, trong khi đang là người ta chứng minh ngay được kể ra, Sif, đg là đi là ông ấy, mẹ thì hiểu ra ngay khi xếp lại giấy tờ và đi gì đấy cũng là một lý do để biện giải, mẹ không nỗ mấy chuyện điếm đi hay chuyện cò lại, mà nỗ con giận, trả cái cọ bởi gã Sif đi đi gì cũng được coi là người

bạn thân nhất cả cha con ở đây chính cha con để cho hắn ăn nhờ ở đậu và vào làm trong công ty, thế mà hắn lại làm chuyện nhất định không thể tha thứ hoặc không sao hiểu nổi, ừ rồi ông ấy, koi koi, không thay đổi thái độ, ki mà giữa họ chưa từng có bất cứ cú cú c má nào, gỡ bỏ con vẫn cứ tay bắt mắt mừng. Tất cả những chuyện ấy, người ta sẽ đưa ra bàn bạc tại vụ xét xử Mẹ sẽ là toàn bộ các đơn báo giá Sif cho họ về thạm, thợ ống nước, mẹ sẽ đi gỡ các nhà thầu, há ra bộ họ sẽ có quan hệ với Sif không mới này thì mới khác, hoặc với vợ Sif hay gì gì nữa thì mẹ cũng chịu, và thấy rõ như vậy mà chúng bị lừa, các đơn báo giá, và Sif nhân viên ở nhà họ thì Mẹ thì chưa bao giờ hiểu nổi sao ông ấy lại cả tin vào gã đ như thế phải ề chùng cả lũ bộ họ ở đây ai này cũng chỉ nghĩ cách xé ông trẻ lưng con mà thôi. Thành bạn, thứ để làm gì có tồn tại ở đây. Chắc chắn họ còn tin chứ thiết sự thì bộ họ coi thường, nhạo báng. Khi con lại để tìm cách để nghiệp mẹ sẽ biết chắc là sẽ không được đâu, và con thấy đấy, đều có lý, mẹ biết chứ mà.

- Nếu chuyện không thành, bị bán, thì không phải tại cái xử ấy mà là tại cha con.

Bướng, để thắng, chát chát.

- Đây là con tưởng vợ. Ông trắng bó và vàng bạc thế kia, đừng nào họ chẳng bị dụ dỗ rồi chẳng bám bắt hử để con. Thành yêu cũng vậy, ở đây nó là m gì có tồn tại. Vợ con, nó theo con vì bị độc cả thôi. Bộ họ đều biết tình yêu là gì họ chỉ nghĩ để dành vợ tiền tài thôi.

Gã rời khỏi căn phòng, quay vào bếp cảm thấy con giật xẹp

xuống và gả như bị bại trừ bỏ quyế ãh, chảnh choáng, tiếp
ế, ế kông bao giờ qa thăm mẹ ã, nghĩ vẫ vợ. Né mẹ
muố thì ã mà ế, rồi lại vẫ vợ tiếp ế nú nhà Manie, xong
xuố hết rồi, vui thậ ế, và chưa bao giờ gã thấy nhẹ nhõn và tươi
trẻ như thế ế từ hồi qen ãnta, ki gã bươ ọ đi ọ Ọng hà
trong kông kí ban mai ám áp tê tái, áp ấnh, ý thứ rõ ràng và
đn giản vềg trung thợ cả mình.

Đ đ trê ghế Djbril kông ọng ế có ế hay mẫ bánh
mẫ nào.

Thằng bé la vẫ ọng ấ, nhiệ thành và ngon miệg cò Djbril
thìnhh nó ỏoảng hỏe

- Ọn thấy chưa, nó có ầ, mệhệ xếau lmg ọ

Đ ngoài, ki hai bcon tiế về ọ tay ọ qàng qa vai
Djbril, ọ tự hỏ có pải mấ mình và sợ qa hìn h ảnh một
thứ gì đ nằn trệ đở ấ kông, ngay trướ mũi chiế Nevad,
một kỏm chắg có đ giế

Nhung nó nhanh như chợ và ý nghĩ này đ đ trê bẻ mặ gã
thì lại ọng hãnh ọ và náo nứ đợ ấ con về cho ãnta, ế
nổi và tự hỏ có pải mấ mình và nhn thấy cái gì kông thì gã
ế qê gả như ngay thừ ầ mấ gã đ trồg thấy

Gã đ Djbril trề ề xe, ấ g cặ ách xuốg chân nó và đ
con cườ vớ gã, rộng ngoác, hế mình, ầ ề tiê ề từ kông biế
đ bao lâu rồi, ọ bở ồ nghĩ .

Đế lựm mình gã cũng ngồi xuốg, kỏ ọng máy

- Về hà thồ gã hào hứg hế.

Đi xe rùa.

Nó chèn qua một vệt to cộm, chầy chày, mềm mềm, làm nó hơi mất thăng bằng.

- Ồ githé Djbril hỏ

Đi đợ vài mét rồi lại.

- Ạy đá tộ Ạy đá tộ gã lần nữa.

Đá bay lại cả kh pá au.

- Mình chẹpải một con chim, nhông báo giọng tươi tỉnh.

- Không sao, Ruy thở há ra, giờ thì nó không còn qua n trọng nữa rồi.

đến

Bg tỉnh khổ giấc trưa hằng ngày, chuỗi ra khổ những mộng mị mờ ảo và mẩn nguyệt, Pumaire ngẩn ngá trong chỗ lát đá tay hân hoan nần trê đá rồi đưa mắt về pá cả ổ pòg khách đá vỡ ghé pò toi và trông thấy pá bê la hàng rào cái cầ cổ đi và mái đá nhỏ nhấ thanh tú cả cô hàng xóm nom như từ cây nguyệt quế nhô ra, tựa một cành nhánh thề đá, một đực chồi bất ngờ có đá mắt mở to nhìn vào ku vườn cả Pumaire và một cái miệng xẻ đá thành một nụ cười thanh thản và rạng rỡ làm Pumaire kh ngạc bỡ bà không nhớ đã bao giờ trông thấy, cô banta này, trong vẻ hài bng chưa. B tà ngà, e đ giờ cao bàn tay thẳng đ, bàn tay hé hon, hã về tuổi già, bà đưa nó chận rãi từ phải qua trái. Và người thiế pụ pá bê la hàng rào, cô hàng xóm đ c biệ có tên banta b nào cũng chỉ quay về pá Pumaire những cái nhìn đ gột sạch mọi biểu hiệ, cũng giờ tay đ. Chào

Pumaire, một cách ừ ờng, có chủ tâm và ý nguyện, cô vậ chào bà.

* Một làng nhỏ ở bờ biển, cách thủ ố Dakar của Senegal chừng 77 km về phía Nam, có thể gọi theo tên đường ô tô tạo thành một ền nước mặn nổi tiếng trước khi ể ra Đại Tây Dương.

* Một ứ ruyền thống ố cho rằng các thiê ứ tổ chức thành ba th ậ chính, rồi những th ậ nhỏ hơn. Dựa vào phần hàm các thiê thể mà có Thiê ứ Thiê ứ trưởng hoặc Tổng ãnh thiê thầ, Vương hà, Thiê ứ, Đứ hạnh, Quyê thống trị, Vương quyê, Serubim và Srapim.

* Nhà thơ Trung cổ Pháp (trước 1230-k.1285).

* Nguyên văn: village-rue, nghĩ a là làng-pố chỉ những cụm ền cư nhỏ nhà cửa xây dựng hai bên phố chính duy nhất, mặt tiền trông ra phố mặt ể thẳng ra nông trại phía sau.

Khi bố mẹ chồng và các em chồng bảo cô họ chờ ở ở cô những gì cô sẽ buộc phải làm những gì thì đó là chuyện Kay đã biết rồi.

Có vẻ không rõ ý muốn rũ bỏ cô ở họ sẽ có các hình hài nào, nhưng đó ngày mà họ rồi sẽ ban lệnh đối cô thì cô hoặc đã biết hoặc đã thấu tỏ hoặc đã linh cảm được (nghĩa là sự thấu tỏ cảm giác cùng những cảm xúc chưa bao giờ bộc lộ đã là là sự nếm cho nhận biết và xác tín) ngay từ những tháng ngày đầu tiên cô sống cùng nhà chồng, sau cái chết của anh.

Có hồi tưởng về ba năm hôn nhân không như một thời kỳ an tịnh, bởi nỗi trông mong, niềm ham muốn thụ thai đều đều đã biến mỗi tuần trăng mờ thành một lần căng rướm mê cuồng về một buổi lành khả dĩ rồi, vào kỳ kinh nguyệt một sự đổ sụn tiếp nối bởi nỗi chán nản ứ đọng trước khi hy vọng sẽ hạ lại nhen nhúm và, cùng với nó sự vươn cao đến đỉnh, áp lực, bóp bẹp, ròn rã từng ngày, cứ mãi như thế cho đến thời điểm nghiệp ngã bả con đều nhâm nhẩn ở bụng đỡ báo cô hay vẫn chưa phải là này - không, nhất định thời kỳ đó không hề yên ả hay sung sướng, bởi Kay chưa từng để thai.

Sống cô hình dung mình hồi ấy như một sự đầy căng mãi đến kỳ cùng, rung động, vững bền trong khoảng không gian hạn hẹp mà nồng nàn cả chòm nóng.

Dường như cô chưa từng trở về bất kỳ chuyện gì khác, số ba năm ròng, ngoài chuyện bận rộn tâm trí mình quy nạp nhịp điệu cả kỳ vọng và vỡ mộng để sau sự tiêu tan ảo mộng (con nhỏ đầu bê hôn mẹ) sẽ tiếp nối rất nhanh sự sụp đổ hồi uong ngành, gần như bị lý cả niềm tin.

- Đã ba tháng sau, chào chồng.

Và anh hiền hậu đáp lại: "Ừ đừng ngại rồi", chú tâm không tỏ cho cô thấy nổi thất vọng cả chính bản thân anh.

Đến người chồng cũng cố gắng thể hiện.

Ah để cho cô trong cuộc sống khổ ải cả họ tự ý biến thành sự điên cuồng căng đãn mà từng xú cảm nhỏ nhặt nhất cũng làm bật tung tung, và bảo bọc cô trong ân cần cù bần ăn tiếu nở cả trợ, ý nhị, chẳng khác nào, bật công cuộc thành, để hoàn tất nghệ thuật cả mình, quá trình tạo hình nổi ám ảnh cả mình, cô là một không kítô nghiên cứu bao quanh.

Đưa bao giờ anh về lại phần đời sự hiện diện choán ngợp ở học cả cái bà thai không hề có

Ah để phần nào quên thân để đứng vai, sau này cô sẽ tự bảo mình như vậy.

Để nào anh không có quyền ta thán về chủ đề để quan tâm khi đứng để mình cô là anh áp vào mình hoặc để anh rời xa tự theo cô cho tình yêu cả anh vào thờ ơ là hiện nghiên hay vô dụng, chủ đề để phòng ngừa cô đừng bị ra ý cho anh hiểu, nếu đứng là thờ ơ vắng khả năng ảnh hưởng, cô không muốn chặn gở anh, như thể một sự khai triển năng lượng hoài công như vậy sẽ làm tổn hại ý nghĩa nhất cô áp ủ trong lòng khi ấy, như thể tình yêu cả

chồng là số nguồn d trữ độc nhất, quý báu mà cô là đ canh và trong bất lậ trường hợ nào cũng kôg đợ mú vào đ vì lạc thúdy chỉ vì lạc thđ

Đồng côhua tòng ta thán một b

Kay , hỏi đ chẳng thấy ở đy chú biể hiệ kê cường nào bở cô ẽ kô g hiể đợ là anh ại có thể càu nhàu hay đn giản kôg cho là chính đng, tất yế và káp kỡ ợ chay tịnh mà, xé theo nghĩ a nào đ và mặ dù ế là qan hệ cả họ vấ cao, con cuông đ ẽ nhự gờ hợ vào trong.

Kôg, chấ chấ, hỏi đ kôg hiể đợ.

Phải a u cái chế cả chồng, người con trai đ hậ, ăn h hiể cô ấ y làm chồng ngb ba năm trờ ấy, cô mớ đng đ hết đợ ợ nhấ nại cả anh, ki đ, bứ hấ kỡ nổi ám ảnh, trở về là bản thân cô, là chính cô trướ k i ế hô, cái con người biể đnh giá chính xác các pển chất can trường và tậ tỵ cả anh.

Đ chợt cảm thấy một nỗi đau thăm thẳm và một nỗi cá rự gầ như là đ g cãm hậ cái ham muố ợh nở mê muội tòng là cả cô làm cô có mấ như mù trướ mợ thứ kôg pạ vụ cho nó cái ham muố ấy, nhất là nỗi thốg kỡ chồng cô đ pải ề lung gánh chịu.

Đ chẳng pải anh chấ đ đầ bệh một thờ gian rồi thì mớ chế bất đ kỳ tử như thế ao, tằng áng một ngày mùa mưa ảm đm, ki và trở đ như thườg ẽ ể ra mở qđ giải kát mà hai vợ chồng, Kay và anh, trôg coi trê một con hển trong ku pố cổ?

Ah đ ng ấ, rồi, trong một hơi ngáp thờ bị chặ ngang, gầ

như là một tiếng nổ nổ nhưng né lại, không đến đến cùng cách cả
nguồn con trai ấy, để xuống chân giường.

Và mở thứ giấc và còn đang nằm ườn, ban đầu Kay không
hình dung được, một tích tể cũng không, là chồng cô chế

Cô còn hạ thân cô rất lâu vì cái thoáng ý nghĩ để lướt qua
trong đầu mình - để nó cho đi, hơn cả năm trời sau cô vẫn còn
oán trách mình: rõ thật oái oăm nếu anh chàng giờ chúng ăn ra thì
đang vào lúc này, bởi lẽ khi nghe cả Kay cách đó hai tuần
rồi, cô cảm thấy bề ngoài căng nhẹ và nhạy cảm hơn và dường như
rằng bụng mình đang vào lúc sinh sản, nếu anh chàng khó ở để
mới tới để không ân ái được với cô thì quả là một sự bí bảm,
mất thì giờ một nỗi thất vọng tột tại!

Để lướt mình cô cũng đang đi, lại gần anh và khi hiểu ra anh
đã tể thờ người quá lại, để u gối co lại sát cần, một cánh tay nhẹ
cứng đỡ để còn bàn tay mở ra, nghe là vô tội, mong manh,
nom giống anh hồi bé cô tự nhiên gục gò và can đảm, không bao
giờ hiểu sự mà rõ ràng và cương trực, cô đọc và không để o dờ về
ngoài khoan hòa, cô chợt thấy bàn tay ngậy thơ áp vào mặt
trán mình, bàn tay bị vô xé bở xiết bao trung thực - nhưng kể cả khi
ấy trong lòng cô nổi đầu ngây dại vẫn cái cọ với con bán kính say
sưa chưa xẹp xuống, chưa thấu nạp thông tin, bỏ không lấy cô khi cô
nghĩ mình đang trong lúc rụng trứng, và cùng lúc cô chạy đi cả cứ,
lê lê bề ở nhà một chị hàng xóm, hai má rùng rùng những giọt
nước mắt mà cô không hề cảm thấy, cái bà vẫn toàn tâm toàn ý
hú vào chuyện thụ thai trong cô bất kể cuống quý tự hỏi người
đến ông nào có thể là này, thay thế chồng cô tránh để vượt mất

cơ may để thai có thể cô đang nắm giữ tháng này, và chị từ cái nhịp độ vất vả kéo căng cả vợ chồng và vỡ mộng mà cô đã bị đang muốn tượng nên phải để cơ hội này tuột trôi khi chuẩn bị gào thét rằng chồng cô chết mất rồi.

Đi lý trí len lỏi vào trong cô và cô hiểu rằng cái tháng mà mẹ này sẽ uống bị cả các tháng sau cũng vậy, và một nỗi thất vọng bi đát, cảm giác cô đã chịu đựng tất cả những điều tồi tệ hy vọng và thất vọng, đang diễn ba năm mà chẳng để đâu làm ăn lũng vào nỗi đau buồn vì người con trai ấy đã chế một nỗi chua chát gào như nhuộm mũ thù hận.

Đang là ngày lạ hay ba ngày nữa anh mới chế không được sao?

Những ý nghĩ ấy, để tận tử này Kay vẫn còn hận mình vì đã đẩy ra.

Sau cái chế cả chồng cô chủ quyết giải khát đời việc cô sẽ thế vào một cặp vợ chồng khác và Kay không còn nguồn trông cậy nào tốt hơn là về nương tựa vào gia đình bên chồng.

Đi mẹ đã trao cô vào tay nuôi dạy cả người bà, qua đời giờ đã lâu, và Kay bị tằm bị tách họ sau khi có bóng thoáng trông thấy họ yêu cầu cô bé

Và kể cả khi cô đã trở thành một phụ nữ đang đứng và duyên dáng trên một khung xương mảnh mai, đi thật đẹp, khuôn mặt trái xoan mịn màng, kể cả khi cô đã chung lưng đấu cật ba năm trời cùng người con trai bất nào cũng chỉ dành cho cô những lời thương hại mà kể cả khi cô cũng biết cách, ở quyết giải khát, ra uy bằng thái độ lạnh lùng, giữ kể hơi lạnh lùng một cách vô thức, ngăn

chặt từ trong trứng nước các ám chỉ xô xiê hoặc xách mé về chuyện tuyệt tự tuổi thơ thấp thỏm và bị bỏ rơi, rồi những nỗi bị thụ thai vô vọng, mà đi có nâng giữ cô trong một trạng thái cảm xúc mãnh liệt gần như cuồng tín, đã giáng những cú đấm hiển hách nhưng lại trí mạng vào sự tự tin yếu ớt trong giao tiếp xã hội, tất cả những điều đó đã chuẩn bị để cô không cho việc bị lăng mạ là bất bình thường.

Thành thử khi thấy mình rơi vàoگیر một gia đình nhà chồng không thể tha thứ cho cô chuyện chẳng có lấy một chỗ đứng thân hay một chút cả hồi môn và kinh tế chung tự ra mặt vì cô chưa bao giờ sinh nở cô chấp nhận trở thành một thứ thảm hại, xé mình nhà đi chỉ còn nuôi dưỡng những ý nghĩ mơ hồ không tưởng tượng, những mơ mộng vẩn vơ và buồn nhè cho cô ăn náu mà đi ở trên bước chân ệ ệ máy móc, hờ hững với chính mình và, cô cứ tưởng vậy, không gợn khổ đau.

Đến lúc cùng bố mẹ chồng, hai em gái chồng và mấy đứa con cả một trong hai người trong ba căn phòng cả một ngõ nhà tồi tàn.

Phát a u nhà mở ra một ko ảnh hưởng nhất chung với những người sống tại mấy ngõ nhà lân cận.

Không tránh được mặt ngoài ân bối cô vẫn nhìn sự những buồn nỗi độc lập nhìn vào sự vô nghĩa và bị lý cả cuộc đời cô gả bỏ tay trái gồng không thể không con không cái cả cô và khi buộc phải ngồi ngoài để để nhặt rau củ hay làm cá cô để co ro cún rún, chỉ thò đũa những ngón tay thoăn thoắt ra khỏi khung người mảnh ẻ rún rỏ trong chân váy, co quắp vào chính mình, chỉ

nhỏ để ng hai gò má ra khỏi khuôn mặt cũ gần xuống, để nỗi chẳng mấy hồi người ta thờ không để ý đến cô nữa, quên hẳn cô đi như thể cái khối cảm lạnh và mai một yêu thương chẳng còn đáng phải có một tiếng hay nhạo cợt một lời.

Vẫn không ngại tay làm cô trượt vào giếng tình trạng ngày đi tâm thần gần cơn điên chuyệ đang bàn tán xung quanh.

Thế là cảm thấy gần như là thư thái.

Có cảm tưởng mình đang ngủ một giấc trắng trợn, nhẹ bỗng, trống vắng cả niềm hân hoan lẫn sự vắng thảng.

Đáng ngạc nhiên song cô lại ra khỏi nhà cùng hai em chồng, cả ba đi trên những chông chênh nhợt nhạt để đi chợ đêm ra chợ bán.

Hôm đó chỗ ngồi quen thuộc.

Không ngồi xồm hơi tách khỏi hai người lạ, họ giả tảng không nhận ra sự hiện diện của cô còn cô cứ ngồi như thể hàng giờ là thể trả lời bằng ba bốn ngón tay giờ thì khi có người hỏi giá chắt, im lặng giữ sự huyênh áo ồn ã cả khu chợ hơi làm cô tỉnh tai như có song lại giúp cô tìm về cảm giác để để lướt qua bởi những giấc mơ sắc ánh, vô hại, vui tươi tựa những tấm màn đi tha thứ bị gió thổi tung phấp phấp trôi đi trôi đi hiệ khuôn mặt mờ ảo cả người chồng mỉm cười với cô người đàn ông từ thuở trước, hiển nhiên hơn, khuôn mặt người bà để nuôi nấng, bảo bọc cô và biết nhận ra, mặt đời có để xử hà khắc với cô cô là một cô bé để biệt ở hử những để tính cả riêng mình chứ không để vào bao để tránh.

Đáng thế mà cô luôn ý thức mình là độc nhất trong tư cách

người và rằng, theo cách không thể chứng minh nhưng cũng không thể phủ nhận, người ta đang hòng thế chỗ cô Kay Demba, chính thế ấy, dĩ nhiên cả cha mẹ cũng không muốn quả chân vướng cẳng với cô cò bà nhậ cô về chỉ vì nghĩ avụ - dĩ chẳng ạnh vật nào trên trái đất này cầ hoặc muốn cứu

Ồ vẫn mãi nguyện đợ là Kay, chẳng có lẽ hờ đến giờ nào giữ cô và thợ tại phủ bảng cả nhân vật Kay Demba.

Đồ lí cô cò hãnh th đợ là Kay bởi cô vẫn chấ mãi ở thán phủ, từ trẻ có ếg đăn sang mẽ sống, hằng ngày tóg ế y thịt thà cá mú và tung tăng ế trường trong những bộ cánh chẳng lem lố cũng chẳng vá chằng vá đũ trẻ đ ếu có người hơn Kay Demba, cái đ ế tuy vậ lại chỉ nhậ đợ c từ cuộc đ ế mỗi một kẻ bà qè.

Ngay cả hiệ giờ đ ế cũng là th cô không gợ chú nghi ngờ - rằng cô là báu vật và không thể chia tách, rằng cô chỉ có thể là chính bản thân mình.

Ồ chẳng cô chỉ cảm thấy rã rời vì tồn tại và rầ nản vì những chuyện phiền nhiễu, mà dĩ chúng không gây cho cô những nỗi ếu thợ thợ

Hai em chồng không hé với cô nể đ ế trong số thờ gian họ cùng ngồi ngoài ạnhàng.

Trê đ ề ề về họ bắg nhắ g vì hung phán đ ề kẻ chợ bá, như thế ợ rồ rí và tao tác ề ề cả đ ề đ ề đ ề nhậ hế vào người họ và họ phải giải tả trước ki về nhà, họ hế chợ ghẹ lại xô đ ề, cầu chích Kay, hậm hự và thích chí trước ợ chấ đ ề cả đ ề thịt cô về ạnh bằ cau có trên nế mẽ cô biế hoặc đ ề

đợ cô triệ xá mọ năng bự tư dy ki bị hành hạ, biế hoặ
đán đợ trong tâm trí cô nhữg cú xô xiê chua cay nhất biế
thành nhữg tám màn đợ bự t đ ế pá bĩ nhchứ đh nhưng chỉ
sợ nhẹ qạ nhữg thứ kác, nhữg giấc mơ nhợ nhạt, ên ên -
biế ì đ pán đán đợ ì đ và ngám ngằn bợ tứ vì
ì đ

Đồ ki Kay bắt chợ bươ xiê bươ xợ, hoặ bấ đ đ ề
mề ế pát nản và hai chị em la cuố cùg chắg đái hoài gì ế
côn ế.

- Ồ làm sao thế hả đ ề cam la? một à một trong hai người
đ ề ki ngoái lại và nhậ thấy koảng cách giỡ bóg họ và
bóg Kay ngày càng rộng ra.

Đó là, nó một câu nổ Kad y kông lự ngăn cho đ ề ó mình
đg hiể làm gì và câu nổ làm cô ếg lại ki poi bày đ ề đ ề
côi ế mà kông ếâm - ầu ến rồi côi kông mớ niệg.

Đ ề bao xao tràn ngậ các giấc mơ cô hợ âm một cách mơ hồ
từ giọng chồng cô giọng cô giọng vài người kác nế, vô đnh, từ
qá kười về đ ề tạo ảo tuớg là thỉnh thoảng cô cũng cất đ ề

Một con hoảng đ ề hoảng qạ nhưng đ ề choán ngườ cô

Thế ngộ nhỡ cô qê mất ngô từ tạo thành như thế nào, qê
mất cách người ta lấy nó từ mình ra, thì đ ề là cái tương lai, kó
kẩn mớ nào đ ề đ ề, côi đ ề đ ề đ ề đ ề?

Đ ề đ ề và bàng qan lại chiến hữ cô

Thế nhưng cô kông có thốt ra bất cứ đ ề gì đ ề làm kông
đg hoặ một thanh âm đ ềng ngại và xa lạ đ ề đ ề tai.

Khi bố mẹ chồng, đợc họ bỏ hai cô con gái, lần này, im thin thít bám bưng ngồi nghe, thông báo với Kay rằng cô sẽ ra đi họ không chờ đợi câu trả lời nào bởi lẽ họ đi ra là mệnh lệnh chứ không phải câu hỏi và để cho nỗi ưu tư lại dễ quấy động sự bình tĩnh trong cô Kay chẳng nỗ chẳng rằng, chẳng cần xin nại nỉ, chắt chiu đều sẽ nhờ thế mà tránh không để cho những ý đồ người ta nung nấu về cô có cơ trở nên cụ thể sự ra đi cả cô có cơ biến thành hiện thực, như thế sau này cô tự nhủ bố mẹ chồng chỉ cần đợi mỗi việc cô đi đáp lại để xác nhận mọi sự bằng căn cứ hình ảnh hoặc tính thực tế cả hai họ nữa.

Đi để học là số đầu.

Kay biết là họ không tồn tại.

Đi họ gần mấy đời con trai đợc nhất vẫn cứ ruợ cô về bỏ cô không sinh con đẻ, bởi cô chẳng có một người bảo trợ để ngấm ngấm, tự nhiên, không hận thù hay ả ý tách cô khỏi họ mà người còn ở mãi kể nghiệp và họ như kẻ chị ở mãi già đi cả họ có đi thì cô cũng chẳng tách bạch hình hài mang tên Kay với muôn hình vạn trạng sự vật hay đời vật tình cờ cũng dễ trùng lặp ở đời.

Kay biết là họ hiền to mà chịu không có cách nào chứ gì mình ngoài việc hiện tồn trong sự tương đồng hiểu hiểu giữa cô và họ và khi biết thế vẫn chưa đi cô thôi luôn kể đều để như ó chúng tỏ với chính người cả mình nữa.

Vật là cô ngồi nghe im như thỏ, là lượm ăn si từng chi tiể những vật vấy in họ tiể cả các em chồng ngồi hai bên bố mẹ trên cái tràng kỷ cũ, tay người đi đi giữ ở hầu ầu tích chất bác,

mong manh không thuộc về tính cách họ mà bỗng nhiên tiếng vỗ tay chất pác và mong manh trong cái chế cả họ ở báo và phơi bày về mong manh vô tội trên gương mặt họ khi nào họ nhăn mặt xuống tay, và những bàn tay không chú tự vệ này giống hệ tay cả chồng cô anh trai hai phụ nữ này, kì ờ ớt ột ngọt là bệnh, ể nổi cổ họ Kay thất bại.

Giọng mẹ chồng cô khô khan, uy hiếp ờ ờ, vẫn ể ra cái thứ chế là, Kay bị mơ nghĩ, những kuyế cáo chẳng hay ho gì nhưng công cò gắng gượng hiể cho ra nhể ờ.

Ờ nghe bàng thoáng tề của Anita, cô chị họ ể hô với một người trắng và hiể đng ớt ở Pháp

Ờ lại khai mở tâm trí mình đ những huyể ảnh nhợ nhặt vể thay chỗ cho suy nghĩ tềi cở nhả những con người này, Ờng qê đ thiế cả khả năng nhớ là mình ể từng cảm thấy nó cái nổi hoảng ờ đ dội cách đ mấy pú mớ qê xa người cô trước ý nghĩ cô ể phải ra đ không phải bởi cô cò chú bng thiế tha ở lại (cô có thiế gì đừ) mà bởi cô cảm thấy những mơ mộng là ể không ớt ể nổi xa biế đng hoàn cảnh cở đ bởi cô ể phải cân nhắc, hành đng, qyế Ờnh đ chỉ là hướng đ bươc chân và bỏ trong trạng thái bạc nhượ như cả cô chẳng có gì kữg kiểnon cái viể tượng ấy .

Những con rắ mềm ngận đờ xám ể trên nê vàng, và những gương mặt phụ nữ tươi rỏ rầm nâu trên nê đ ể đ đg chữ Năm cả Phụ nữ Phi châu, tô ể mảnh vải các em chồng cô ấy may váy, những con rắ và những kuo mặt nhân ể chi chít, rún lại ể pát góm ở những chỗ vải xếp nếp tung tở

nhảy thành vòng tròn để đi trong tâm trí cô ẩn át khuôn mặt để
mặt và hư ảo cả chồng cô

Dường như hai cô em chồng, mà cô thường tránh không gặp
ang, gương gương nhìn cô hạo báng.

Một người chính lại vạt váy trên ghế mà vẫn không rời Kay ,
còn hai tay đang chà đi chà lại mặt vải cho phẳng trong mắt Kay
vẫn để venguy hại, cả kia, không nghĩ a y như cũ háy trước đây ,
bố chúng nhìn rảnh rang và ngỡ ngàng, trợ trợ thợt thà.

Cô nhẹ hẫng cả người khi mẹ chồng, khoác tay vào không khí
ngượng bà ta đã nở xong và cười không đờ ròi.

Cô không có ý niệm gì về các lễ lệ ra đi và đờ truyề
đặt - khi nào thì đi về đâu, với mẹ đi gì bằng phương tiện nào?
- và bởi những ngày sau đi không ai mở lời tiếp với cô bởi cô vẫn
ra chợ để đi như thường lệ và người ta chẳng mấy may ngó
ngàng để cô trong trí nhớ cô cái khả năng nắm bắt về một cuộc
vật đi sao ở cả đi cô đã bện với lũ rã và những bộ mặt in trên
vải, từ đi mà khoác màu sắc hư ảo và bị lý chìm đi vào chỗ
quên lãng nơi những giấc mơ vụng về mất hết

Một tổ ong chồng thú vào mạng sườn cô

- Ông bạn ở đi bà ta gọi b.

Đi, như ở Kay mang theo những thứ không thuộc về cô bà
ta thân chinh trải ra trên căn phòng chung một chân váy cả cô đi
đi để một váy khác cũng cả cô cùng một áo cộc tay màu xanh d
tròn bạc phép và một mẻ bánh mì giòn b.

Bà ta cả thê gập gập tám váy , buộc tít bố gó lại với nhau.

Tiếp đó bà ta đi ra từ áo quần ra, chậm rãi, vẻ trịnh trọng đi tiê
rẻ và bợ bội, một cuộn tiền rồi lườn vào (biết là Kay không có áo
quần chẳng? cạp quần ở cả Kay, thọt mạnh ngó tay vào eo
lưng chân váy và giắt tiền vào giỏ ở dưới, bị những móng tay
vàng ọch cả bà ta cào xước, và đẩy thun quần ở

Bà ta bỏ thêm một mảnh giấy gấp tư có ghi, bà ta bảo, đây chỉ
cả người chị họ

- Đây đây rồi, nhà bà ta ấy, thì gửi tiền cho chúng tôi bà ta giờ
chả giàu rồi, năm công giáo.

Kay ngã người xuống tám người chung vớ mấy đứa cháu.

Nỗi hoảng hốt mê mang làm cô nao trong đó.

Cô khấp khểnh cố gượng về những giấc mơ trắng phán và bông bành
vãi che chắn cho cô khổ và chạm không sao chịu nổi với hiện thực
mà chính h bản thân cô cũng dự phần vỡ trái tim là đều, thối thối,
chất chầy ăn năn và ngơ vờ, cô tuyệt vọng cố tách ra khỏi con
người nhu nhược và yếu đuối cả mình nhưng tổ hôn ở những
mộng tưởng không thể đánh bại các tập thể cả cuộc đời và
Kay ở lại cùng nỗi khiếp sợ trong một trận đấu tay bo mà không
nổi bằng dạng nào để giải thoát cho cô

Và hững hờ mẹ chồng đi tìm tìm cô bằng cách ra lệnh cho cô
đứng đó.

Kay bước qua người các em chồng đứng nhìn trên một tấm
đệm khác, và mặt đi chẳng mong gì phải nghe giọng điệu chầm
chọc chát chát cả họ hay thấy ở mặt kẻ nghiệp của họ quá
đều trong hàng ống xám xịt, cô vẫn thấy việc hai phụ nữ ấy giả đờ
như đang ngủ mê mê ở cô cất bước đi đường về phía vô tình

như thêm một thông điệp nữa.

Có lẽ vì họ đàn chấ ẽ không bao giờ gặ lại Kay nê tránh lư ô cho rồi kỗ pải kỗ công chào cô một tiếng, lế cô một cái, chà về pà cô một bàn tay và hướng sang cô một đng tay thiê thầ và tũế

Hả rồi, chính là thế - Kay đ về pà tử thầ, họ thầ ngay từ giờ không đh lư gì vớ cô nữ cò hơn, bị thồ thú bở ợ ề chùng hoàn toàn ẽ hiể là gấ ế vớ ế pậ bi thắm cả cô t chùng nào hay chùng này .

Kay bng hẹm một tiếng rồ.

Ngoài póm một người đng đng đg đg

Ah ta ăn vậ lể puong Tây, mặ qầ jean và ợ mi lể ca rồ trồ và hủng mà ẽ đo kh râm pản qang kiế cho Kay ki xuất hiệ trướ mặ anh ta, bị mẹ chồng ấy tay nồ nóg, bợ tứ, bòn chòn đ đ không sao lậ đợ là anh ta có đng nhìn cô không, cô gồ gò và bán bạn, bợ đy ôn ghì vào ngực như cô đng nhìn thấy mình trong cặuương mắkh cả anh ta.

Kay ể ý thấy cách anh ta nhay nhay mỗ đợ làm cho pầ hạ kuô mặ anh ta, như bộ hàm cả một bài gặ nhám, cứ đng đlê hồi.

B mẹ chồng chà nhanh cho anh ta mấy tũế.

Ah ta nhế vào tũ không thèn lế nhìn.

- C không đợ quay về đầ ấy , bà ta lúg búg bê tai Kay . Sng ể nơi pải gửi tiề về cho chúng tồ ngay. Không tở đợ cũng chớ quay về

Kay bác cử chỉ bám vào cánh tay bà già nhưng bà ta đã lẹ làng hích ngay vào trong nhà đóng cửa lại.

- Đi thôi bây giờ, người đàn ông thì tiếu, giọng ờ ờ, ính í

Ah ta quay bước xuống phố chẳng buồn lên tra xem Kay có đi theo không, cứ như thế, cô tự nhủ trong khi bám sát gót anh ta, lóng ngóng vấp thì vấp xuống trong đống cát nhợt hồng cò anh ta như nhảy chồm thì trên đồ giày thể thao ế đày và nhẹ anh ta không nghi ngờ lấy một khắc là cô phải biết thân biết phận mà bám theo, hoặc như thế đã được trả công trợ giúp xong xuôi cô quyết định làm giàu ta cũng có cần biết

Đi thôi đi cho cái cô là nào vững hơn.

Ngay tức thì các ý nghĩ của cô già biệt sự tư và, chăm chắn để khổ bị bỏ xa và tuột mất tông đờng, cô thấy tâm trí mình chìm vào màn sương gợn thân thuộc tuy vậy bị xuyên cắt không phải bờ gương mặt thể lương cả chồng hay cả bà cô nữa mà bởi những hình ảnh mà cô thấu nhận trên đờng đi trên những con phố người đàn ông la hét cô vào và cô không nhớ đã bao giờ đi chân đất chưa, đi rỗng, cô bất giác tự nhủ có lẽ cô đã lướt qua trong trạng thái ngây dại, sự là tinh thần thường thấy nhưng không nhớ cũng nên - thế mà, sáng nay, những cảnh tượng bình dị nhất xếp đờng đi như thể nài nỉ để được cố tình qua phố khinh trong số phá sau màn hình các giấc mơ của cô

Duyệt có phải là cô bắt đầu đi được bảo vệ được giành giật khổ con mộng d nguy hiểm vì giờ đây bị bó buộc vào tay kẻ không quen biết?

Thứ làm cô còn sợ hãi hơn nữa là cảm giác đau đớn cô thấy

nhớ khi đi ngang qua trước mặt một phụ nữ mang thai đứng ngoài đường xoa bóp cháo cho một đứa bé ẵm.

Nỗi buồn muện âu thẫn vì không con không cái, nỗi khổ tâm mê mang và ngã ối, nằm ngoài mọi phản xạ hỗ trợ với người thân kẻ quen, lâu dần rồi cô không cảm thấy, kể từ khi, được nhà chồng cho trú ngụ mọi thứ trong cô cứ cô đi và đi cứ hể hể.

Và thế là cô qan sát thay vì chỉ để mắt lướt đi trên người phụ nữ kia, qan sát cái bụng vòng tròn cả cô ta rồi đi mờ nhoè nhoè cả thằng bé và buồn bã nghĩ :Vết là mình, Kẹo , sẽ không có nổi một mụn con ư? nhưng rồi rĩ rĩ hơn là ngạc nhiên vì thấy mình rĩ rĩ ,vì nhận được cái cảm giác đang bay đi theo cách mơ hồ và gập ghềnh như là đi trên một bàn trong cô vốn dĩ quen chỉ còn uể oải hoặc khiếp nhược nữ mà thôi

Đảo bước vì người đi ông đi trước rất nhanh.

Một cô gái đi có thể là cô Kẹo , trong cuộc đời cũ, ra ngoài và hè cát đi tám giờ đi ô cửa dy nhất cả quê giải khát, và khi trông thấy thân hình cao ráo và thanh thoát, cả hông lẫn vai đều hẹp eo lưng chỉ kẻ lướt vào nhưng chắc chắn và rả rỏ như thân mình một con rắn, cô nhận ra vóc người cùng tạng với cô và nhận thứ được công sức cả cơ bắp để cô đi trên bước chân vững chãi thế này, nhận thứ được sự mạnh mẽ cả chúng, sự hiệ hữu bất kể mà cô đi bằng quê, nhận thứ được toàn bộ tám thân trẻ trung ăn chắc mà cô chẳng còn chú ý mấy may và đứng nhớ lại, mà cô gặp lại trong đường phố cô gái xa lạ đứng xếp đến thành hàng bàn ngoài chợ y như những chai xô đi bày bán, người trong vẻ chăm

chú bnh thân, ~~đ~~ đ cớ hể cộ Kay , trong cuộc đ cữ.

ũ này người đ n ông đ cớ đ đ i b Độc đ

Nhữg tộ họ nh vậ qđ n số xanh s mi trắng tiế ã rề trê và hẻ tay cần mắ bánh mì mà chố chố chúg lại gặ một miếg, làm vậ bánh rơi ã tả.

Máy con qđ bám theo gđ như át gốchân chúg.

Kay buớ gáp đỏi lọ người đ đòng và bắ đ tậ tễh đ ngang tậ anh ta, làm cho đ tộg tẻ đ n đ xuốg nề nhậ đòng vang to đ nỏi ù qđ, cảnh giác, táo tác bay vậh.

- S p để nơi rồi, người đ n ông thông báo giog đg chùng, đ trắn an hay kch đ Kay f hơn ã đ trả đ trướ một câu hỏ cớ đ ra.

Đ bẻ tự hỏ có pải anh ta ngại người ta thấy cộ váy thỏ màu, tộ kông tộ đ, cắ cộ chân bám bụ trắng bớ đ bẻ cạnh anh ta, đ vớ áo s mi chỉnh tẻ cắ kh, đ giày thể thao xanh lự c, rõ ràng chăm chú đ lượ cho hình thớ cùg ý đ nó koi ra, vậ anh ta, đ tất cả nhữg người đ đánh mắ đ anh ta.

Ah ta ang đòng, rẻ vào đ i b Đng hà hướg thắg ra biể.

Trê vòn trờ ngát xanh đ dụi Kay thấy đ n qđ gáy xám và mòng biể chao lẹg, nhậ thớ rõ ã mình thấy chúg bay lượ và ngạc nhiê, gđn như hỏ hoảng trướ nhậ thớ này, tự nhủ kông rõ nề vấ cò bớ rỏ và uể oải, đg sy tư vấ cò bị ngăn trở bớ đ m spon g mù vây k các mọng tượg cả cộ tự nhủ đ u đ đ rồi mình kông đ đ - đ chố bờ biể bà vấ pải cộ bé con, ra mua cá cả nhữg người đ n và cớ đ

Và thế là cô cảm thấy trọn vẹn cái hiệ tượng rành rành không
phải bàn cãi rằng cô bé gầy gò hoang dã, táo tợn, dĩ co quỵ lệ
giá bán cá đĩ và người phụ nữ là cô bé này, đứng theo chân một
kẻ xa lạ để một bề tượng tự tạo thành cùng và chỉ một người
có số mệnh gấ gố và dy nhất, rằng cô xú ợng, thả òng, mẫn
nguyệ vì thế đĩ rằng mấ cô âm râm cay xè và rằng cô nguồ
qê ợ bấp bênh cả hoàn cảnh hoặ nổ đĩ hơn ợ mong
manh đĩ hể mang về quá đĩ i nghiên trọn trướ ánh chỗ b hứg
kỗ cả một thậ như thế

Đĩ cảm nhậ bóg đĩng, kị niệ cả một nự cườ về đĩ trê
mỗ

Heb, Kay , cớ hần reo ã.

Đĩ nhớ rõ hồi cò bé cô đĩ tậ hưởng cảm giác một mình vớ
mình ngậ nào và cô có tử thân vì cô ợc thì đĩ cũng chưa bao giờ
là bĩ cô lĩ thủ một mình mà là bĩ cô ở giỡ nhữg đĩ trẻ kác
hay nhữg gia đĩh cháu con đĩg đĩ cớ giớ iệ.

Đĩ cũng nhớ là chồng cộ vớ bản tĩnh thuầ hậ và kị tiếg,
thậ đĩm và hơi ánh đĩ tạo cho cô cảm giác an tâm rằng cô
chắg phải hy ợnh thứ gì trong ợ cô đĩn cả mình, anh không
mảy may đĩ hỏ cớ giớ iệ bại như thế và cũng không mườg
trọng nhiề hơn là cộ toan tĩnh đĩnh ra kỗ bản thân anh.

Và có ã ã đĩ tiề đĩ nhiều năm kỗ từ kị anh mất, giỡ lĩ
ấp ngựa bườ thấp bườ cao trê đĩ ò, thờ đĩ, ngó chân bầm
vào mũi tồg đĩg chún bại, giỡ lĩ cảm thấy trê trán mình hơi
nóg vấ cò ên ái cả kung trờ xanh, nghe lĩ qạ gáy xám
qàng qạc rứ kỗ hung tợ cả bài chim qanh năm đĩmồi và

thấy ở viên mặt nhìn cả mình những chiếc tổ yến, chỉ chít, từ những vòng lụa giã cạo cả chúng, là để tiêu rất lâu sau khi anh mất, cô nhớ để lại người chồng, người con trai ấy, vì những gì nó thuộc về con người anh.

Đông ngợ hãi nghẹn lại.

Đông cảm giác này rất đời đời

Xả hẳn sự vỡ mộng quay cuồng và hẳn họ cô bị cuốn vào trong vì ông nhìn nhìn, trước cái chế bất ngờ kia, rồi mình sẽ không có con một em một chiếc và vì thế hiểu nhiều đáng lẽ là cô đã bao tâm khổ tứ mà chẳng ích gì cũng xa hẳn niềm tin tưởng không còn chua chát là để dành mất cuộc sống mà mọi chuyện ẽ như ý cô nỗi đau đời vì sự vắng mặt này thộp gập lấy cô đứng bủ cô không bồng bệ và làm cô rối bời và lấy tay cò rảnh, tay kia ôm bọ quả áo, cô đắm nhẹ vào ghế ngợ, như để tự thuyết phục rằng mình đang cười trong người

Ông, đứng là nó mà: ước gì chồng cô ở đây, bên cô hoặc đều ở trong cái xứ ở bao lâu mà cô cô chỉ biết có thành phố này và cũng chỉ biết một phần cả nó mà cô hình dung rất lớn các giới hạn, quy mô hình dạng, và ước gì cô nhớ được khuôn mặt trần mặt mịn màng và hẳn màu cả anh và biết rằng khuôn mặt đó không biết dạng, vẫn ấm nồng, để nhìn bực và đứng để nhìn đều ở trên thế gian này như một một bông hoa trĩu nặng để cảnh, cùng lúc với khuôn mặt cả cô Kay, đứng đợi cô máy móc hướng về phía mặt kia xa lạ (để bắt xe ô tô ở đây là, nó sẽ bây giờ đấy), bộ mặt người dung nước ẽ và kinh khinh, có gì vì những cái máy cơ bản chôn, mà Kay phải ghi nhận sự hiện diện

Đang át gà mà cô nghĩ thấy đợ hơi nóng cùg mù mờ hờ hững hấ, trong khi, kô mà chông cô bây giờ nom ra làm sao, cô cò kô muốn muông tượng, cô cò kô thể hình dng.

Kô mà thân thương đ cô ẽ chấp thuậ kô bao giờ đợ nhìn lại, nếu biế rằng, đ cách xa, nó vẫn vạ nguyê, nóng ấm, muômồ hờ

Nhưng rằng, mãi mãi, nó chỉ cò tồn tại trong k ớ cả một nhón người đ là ẽ, bất giác, làm bng cô chất chấ buồn đầ và thương cảm vớ chông, và mặ đ đầ đ và vẫn đầm la la vào ngợ, cò kô cảm thấy là mình may mắn.

Người đn ông đng lại ở cuối đì đ, cạnh một tở người tay xách nách mang đhữg gócùg hộp

Kay đđy cả mình xuống ngòi đ trầ.

Đ bấ cô thả bng, các ngón chân cô tẽ ra trầ đ ể mỗg cả đtông.

Đ kẽ đ váy co đ, gà đ đ gổ đ ánh nắng tấp vào làn đ kô háp bám bị rạn chân chim, đng chân, bấhân.

Việ cô kô đng đẽ vớ ai, việ kô ai nghĩ tở cô bao giờ chẳng mấy qan trọng.

Đ thanh thản và đng đg và đng thì thanh trẽ cô là chính mình và cơ thể kẽ mạnh cả cô hự ấy trong tàng thớ thịt hơi ấm rạng đg hào bóg cò hai cánh mũi cô đ đ bồng hứ hà trong hàm ân nhữg thứ mù thoang thoảng à về từ biế cả mà cô kô trông thấy nhưng nghe đợ tiếng ào ạt ngay đầ cuối đì đ, mà cô nhìn thấy như một lòng ánh xanh đ cuộn đ đng đng

trong ánh bình minh, như một bản chiếu màu đồng trên nền trời biếc xanh dịu dàng.

◉ Lịm dim mắt, chỉ để cái nhìn của mình hé một khe nhỏ qua đó cô thấy bướm tít bướm lượn trên nhịp chân bồn chồn gã đàn ông có trách nhiệm đã cũ.

Về nơi nào?

◉ Sẽ không dám ho he hỏi anh ta, mà cũng không muốn biết chưa đâu, bởi trí não rối rắm cả cô cô thần nghĩ, sẽ làm gì với thông tin đã chực nó vỡ biếc tít như thế về thế giới chỉ biết một nhúm cỏ con tằm gọt mà chúng lại lê lết quanh những thứ người ta dùng thường ngày như đất u bài thứ người ta không thể trông thấy hay ụng hay thấu hiểu.

Khi những kỷ niệm về ngôi trường nơi bà gửi cô về một thời gian lên vào các giấc mơ cô thì chỉ là cơn ảo, những bích họa, những tranh ảnh và sự ảo nháo cùng vài hình ảnh mờ về một con bé gầy gò xương, dè chừng, nhấm nhè cào cấu tự vệ và, co ro dưới nền gạch vì không thể ghé ngồi, lắng nghe mà không ao tách bạch được với nhau những từ ngữ lù lù, khô cứng, nô nôm, uể oải cả một bà giáo, may thay, không hề chú ý đến nó cái nhìn xú ọm triền miên hoặc chỉ chờ đợi xú ọm lướt qua con bé mà không thấy nó và có muốn thà là người ta để cho mình được yêu con bé cũng không vì thế mà sợ người phụ nữ lạ hay những đứa trẻ khác, có chấp nhận mọi sự nhọ mạ nó cũng không vì thế mà nom nướu bắt lấy ai.

Kay cười thầm trong bụng.

Ồn ào choán và trở về là cô

Có tay máy mân mê tai phải, lại nhỏ cườm cảm nhận qua ngón tay hai mắt đi tai rách rồn nhau: một thằng bé nhảy xổ vào công tử giỡn và giỡn hoa tai cả cô

Ồ đg là không, ở trường cô có bao giờ hiểu ra thế gì hay họ đợ thế gì đâu.

Dẫu lẽ thế những từ ngữ không thể phân định thốt ra từ chất giọng không trần bỗng luyến ái cả người phụ nữ mặt đờ tợ, cau có cô ể nó bừ bê trê mình, không chú ý niệm về trật tự những thế gấu vớ cháng, biết rõ đ là một ngô ngữ tiếng Pháp cô có khả năng bậ bệ đ câu ể nghe hiểu nhưng lại thiếu năng lực nhận ra trong cái nhịp độ ồn ã chan chát, và chẳng một bề tâm trí vẫn mai phục, chỉ về phía bọn trẻ la mà từ đ bất cứ lúc nào cũng có thể bung ra một bề cà kịa ma mãnh, một cú đập ể nguồ hoặ một cái tát trồ giáng kị công giáo quay ể bẳng.

Đó là vì sao, hôm nay, cô chỉ biết về cuộc đờ qua những gì đã nhận trải.

Đi vậ cô thấy chẳng thà gã đần ông họ áp đ làm người ể đờng hoặ bạn đờng hành cả cô đg bắt đ ó cô phải chịu vò xé vô ích vì một cái tê đ nhiê ể xa lạ vớ nó (cái ể óc ngu ngơ cả cộng giả như cô hỏi anh ta xem cả hai đng đ đều, bở có đ nhận cái tê tổ nghĩa, thậm chí ỷ qặ và không sao nhớ nổi đ nữ, cô cũng không thể đ là ể đ công ể lẽ vớ nó

Mà kiế cô phải bận tâm quá mức đờ chỉ có ể bậ, không đờ, nhưng b á hỏ làm gì chứ cái cảm giác thích thú tinh kờ và tổ lành trong làn không kị ám áp (mù ể men nồng nồng hoặ mù hồ lành mạnh bố ể từ và hệ đ bàn chân thư giãn, ểng

koái, cả thân người cô đã thả lỏng trong tình trạng tuyệt đối bất động mà nó biết cách đặt tờ, sao lại phải mạo hiểm phá hỏng nó đi một cách vô ích chứ?

Đám người cũng chờ đợi như cô ngồi kẹt kẹt trên những túm đất kê kê to tướng hoặc những hộp các tông chằng đay chằng cóng, và mặt dờn nhằng trước mặt qua khe mí mắt khép hờ Kay vẫn đoán được qua sự thiếu vắng do động, về tình trạng nào đi cả không khí bao quanh, rằng gần đến ông, mọi động hay cái tù giám hộ hay kẻ chế tác bà chú bí mật là kẻ duy nhất ngạo ngược, bồn chồn dễ bước trên nền nhựa đường pha cát gồ ghề và nhún nhảy, chồm lên ngoài chủ ý trong đôi giày thể thao xanh bạc y hệt như, Kay nghĩ thầm, những con quạ koang, mình đến chỗ bang một vệ rộng màu trắng, đứng nhảy bố tở cách đi không xa, có ki, có ki anh ta là anh em cả chúng biết thành người một cách tinh vi trong khoảng thời gian mang Kay đi cũng nên.

Một thoáng rùng mình căng thẳng kua động trở lại trong cô

Suốt đời, khi hơi nóng trở nên hàn hập ết nỗi Kay vì cả mặt mũi bàn thân trên vào tấm váy tổ hôn trước đã xếp gọn trong đây còn nhóm người thì tề tề đã biến thành một đám đông nhố nháo, người đến ông nắm lấy tay cô dựng cô đứng về phía một chiếc xe đã có vài người ngồi và sức lực mình cũng đã hết miệt chữ rả rần ỉ, kể tứ tổ và miệt thị, và Kay thấy có vẻ anh ta nổi giận vì có cả đám người mặt dờn người ta đã đảm bảo sẽ không như vậy và anh ta thậm chí còn trả tiền cho thế đi

Ồ thôi không nghe anh ta nữa, bực rứt chưa chi đã thấy ám vào bên sườn hơi nóng thế đi cả người đến ông, những con co

thất các cơ bản tròn chòn, cái kh cả anh ta.

Ah ta giấu p á au má k h gương đ òng tử trò xoay, đ ò và gười gười cả ù q ạ chãng, anh ta giấu đở p ơ mi k ca rô cài k cở đ thường cái vệ trắng nhò mà bọ chúng con nào cũng cở rớ ứ chãng?

Ồ lể xé anh ta trong ki chiế xe kở òng, nặng nề và nhỏ nhà rờ kở quảng trường ú này chen chú cả minibuss những chiế xe giốg xe cả họ k h càng và đ đ mà cả đg người đng trè đ hay tìm cách trè đ cùg nhữg đ nó và đ ú à nhữg tiếng gọi, tiếng k than hà đ vào âm oàng oạc hiế chiế cả ù qạ ko ang lęg rap và hẹ cô ngó nhìn miệg người đđ đg kông ngừng bọ mạy và nhữg con co giđ la ị ở cở anh ta và cô lể nghĩ bọ qạ cũng hể há ra rồi ngậ ị như thế lể hời, cái mỗ đđ cả chúg, cũng cùg một mạch đ giđ cạ như thế làm pđ pông cái cở đđ trắng, nề đđ koang trắng cả chúg, như thế cuộc đg báp bēh pải ra hiệ, cảnh báo về trạng thái mong manh, chđ chờ cả nó

Đg giá nào đ nấ cô cũng ẽ kông hỏ anh ta bất lậ đ đ gì

Đ giờ thì cô e đ kông cò là chuyệ anh ta ẽ qđđ vào mặ cô một đ đ chđđ lể hẹ gì vớ chú xú nhữg đ đ cô biế mà, trái ị, gờ tở đđ qạ máu mủ ruột rả và noi chố mịt mờ cách trở có đ anh ta ẽ trở về qđ theo cô Kay , người ở nhà chồng kông kến ra cho đ đ nuôi miệg mình và bị người ta rử bỏ theo cung cách này, nhưng mà, chao đ nhữg tở tiề giđ ở đđy chun qđ đ cả cô có pải là đ chi trả việ chuyể cô đ đ cái nơi thế

nào cũng thăm đăm, ghé người đống?

Tâm trí cô bán bún, quay lại với sự hỗn độn khó nắm bắt nó từng chìm đắm bên trong lòng lại thiết tha ái và từ đó đã bảo vệ nó

Đi nghĩ gì cô hiểu ra thế này?

Để giải các thế hung thế nào đây?

Còn nhớ vô cùng buồn một chuyện bà đã kể về rã, con và hung tợn vô hình nhằm nhe bắt có bà nhiều lần và đã bị một ông hàng xóm cho đỡ đỡ đỡ người ta chẳng thấy nó đâu, thế nhưng lại không nhớ chuyện nào về cả và đã làm choáng bạn.

Đáng kể là phải nhớ một chuyện gì đây?

Người đã từng, ngày xưa, cảnh báo cô đây?

Còn tình bạn tách khổ gần bạn đờng bằng cách nép sát vào người hai bà già ngồi bên trái nhưng bà sát cạnh thứ cô một củ chửi nguyền không buồn quay về lại.

Kay bà cứu mình lại bằng cách ôm chặt bộ ấy vào lòng.

Còn nhìn trân trân vào cái gáy cạo nhẵn ngắn nếp cả người lái xe và gồng không mơ tưởng về bất cứ chuyện gì chỉ tự cho phép ghi nhận là cô và đỡ và kát và thềm thường nghĩ về mảnh bánh mì bà mẹ chồng đã gỡ cho mà cô cảm thấy các cạnh rã dính dính chộp vào ngực, còn đâu cô hiểu nghĩ rằng phải lại gặp ông trái, há há há há theo nhịp trời và cả chiếc xe buýt này đang chạy trên một con đường rộng, hầu như những vệ bánh xe mà từ khoảng trống giữa người lái xe và người hành khách ngồi phía trước, qua khe chắn gió Kay có thể thấy và vượt từ xa

nảy tung tung mà vẫn đi đũa, và ở hai bên đường là những ngôi nhà xây bằng gạch nê bị tô đẽg trước có những nàng gà mái nhỏ màu trắng đứng mỗi tú tung tìm mồi và bọn trẻ lính bị đứng nô đùa, nê nhà và những đứa trẻ thuở nào Kay vẫn ước ao có đợ vợ người chồng mang kuô mặt mũi hiền, mái tóc óp lánh, những khổ xi măng đã chấ chấ, khoảng sân sạch sẽ tinh tươm và bọn trẻ mặt sáng tinh anh, đã về thanh mịn sẽ là cả cô và nô giữ không sợ hãi ngay dờ bng đường mà đi cô thấy mũi xe như sẽ nổ chũng ấy chũng sẽ nơi như đứng ngoạm ấy ngoạm sẽ con đường và vé xe, bang báng và rộng rãi, và thế gì ở trong cô muốn là sẽ cấp báo về hiện hạ và nài xin người lái xe đường ăn uống nước tươi đến con mà sẽ nào sẽ này sẽ mang kuô mặt hiền hậu cả chồng cô nhưng đứng ở ngôn từ chợ trào ra khổ miệng thì cô không chũng lại, hổ thẹn và bối rối tột cùng bởi cô ý thức đợ rằng con cô chỉ là một đến qạ đi g xù đứng lên mỗi trước mấy căn nhà và thỉnh thoảng lại cái kh bay tán bạn thì khi có xe chạy ngang qua, bang bở đến trắng và hiế chiế, về phá một cảnh gò à thấp và người ta sẽ bảo sao nếu cô ốm ho he che chở ừ con-qạ cả cô người may sao, vẫn có kuô mặt và tên gọi Kay Demba và vẫn giữ đợ bộ mặt người chùng nào còn ở trong chiếc xe này, còn tiếp tục nhìn trân trối vào cái gáy núng nính cạo nhấ cả người lái xe và còn đứng ngoài vòng lên tả cả người đến ông ta, con chim hung tợn có bước chân nhẹ nhàng ta, người ta sẽ bảo sao về Kay Demba, Kay Demba.

Giật bả sẽ vịn tay người đến ông chạm vào vai cô

Đã ra khổ xe, anh ta sẽ cô về phá mình sẽ đũa cô xuống

trong lúc đêm muộn, cô không câu nệ

Một người trong bọn họ là cánh cửa bị khóa

Không thể chân xuống đất, vẫn còn buồn ngủ rũ rượi, cô bỏ hơi nóng tứ thờ trong xe đi lấy sự ngọt ngào ẩn nấp của một nơi, không giờ phút trong cô thể gì cụ thể nhưng lại bằng phát hơi hướm ku phổ cô đã sống, phổ xá đi cát, tường màu hồng hoặc xanh nhạt hoặc trắng xi măng thô làm lù xa khổ cô nổi bật là đã bị ế về hàng qạ.

Koát một cửa hiên nó gõ đến ông ra hiệ cho cô theo.

Ồi vãi nhìn qanh.

Những gian hàng xây qan h ku quảng trường nhỏ nơi chiếc xe đã ế vào giữa những chiếc hao hao cùng bại, thân đi, mớ ngược mớ xuống và một tổ cả đến ông ế đến bà đứng lượ lách trong ế mẽ cả giá chuyế ế

Không thấy ở một góc nơi chôn trê tường.

Ồ trở chúg cho người đến ông đã quay lại kiểm tra là cô vẫn còn ấy , rồi ế đi giải quyết nhu cầu.

Khi cửa khở nhà về, anh ta đã mất ệnh.

Ồ lại đứng chỗ anh ta đứng mấy phút trước.

Ồ cẩn thận mở ế , xé một mẩu bánh mì ra gặ từng miếng nhỏ

Ồ ế từng miếng từng miếng một tan mãi trê lưỡi nhằm chấ ra toàn bộ hương vị, thứ hương vị nhàn nhạt mà rầ rậ cay vì bánh ế cũ và cô thấy nó ăn vẫn ngon và, cùng lúc, mấ cô ế ế hế từ góc nọ ang góc kia cả q ảng trường cố nhìn cho ra ế mà ế

bộ còn cả trong tay .

Đó là này ki đến qạ kông cò thò mậ ra nễ (chỉ cò mấy con bò câu hoặ ể xám chao qạ chao ại), cò ợ cái mối qan hệ họ hàng máu mủ biế ều ại có giỡ chúnq và nguờ ến ôg f hon nhiề việ bị bỏ ại, cộ Kad y Demba, kông biế mình đng ở ều mà cũng kông thiếtha gặg hữ

Trờxân xỉ ừ mây .

Trờ ánh ngày nhạt nhè, qàng áng buông thấpá au nè xám tê tái cả vòn trờ Kad y đán chùng kông pải k ôg ểg ể là đ ểcuốngày , và hợ chạy xe nhiề giừề.

Ổng nhiề, nguờ ến ôg ại đg ểg ngay trướ mặcô

Ah ta ặt ngọt chà cho cômột chai xồ cam.

Nào, đ thộ đ thộ anh ta thoắg ể giọng gấ gồg, hữ hủ, và Kad y ại bấ ể chân nam ể chân chiề pá au anh ta mà ể tồg trong bị tu tồg hợ bữ xồ ể, lưu giữ chúnq vánh, trong trạng thái hủi hùg ến ể, minh mấ, nhữg mù biế thố rể xa xa, nhữg mậ tiề ể nát ể cộ chưa bao giừ trờg thấg cả nhữg ngừnhà ể ể ban cồg xiề vộ, trang trứbằg nhữg hàng cộg nhỏ xồ xộ mà đớ ánh ngày tàn, đớ màu hoàng hủ tồ tái nom như mang về cả nhữg óg xương rả rộ đ ể ấy thân thể một con thú bữ tiề tộ , rồi mù hủ tanh cả cá thố nồng nặc hon ki nguờ ến ôg rể qặ về p á một trong nhữg con qái vậ đng ể ngã ể ra ấy, ể cữ đ a Kad vào một cái ân nơi thoạt tiề cộ chỉ trờg thấg một kồ thù ù nhữg tú xách vớ ba b hoi ển hon ánh ngày tàn và màu hoàng hủ tồ tái.

Ể cộ thấg nỏi ể giỡ đg ngừn ngang hành lý nhữg guong

mẹ bị ốm, tổ tể mọi công việc tác vạch nề cả những ăn bả, ăn ôg, trẻ nhỏ ngồi trong một sự im lặng mà năm thì mười họa một tiếng ho, một hơi thổi mồi thổi xuyên thủng.

Gã ăn ôg thì thào bảo cô ngồi xuống nhưng Kayl cứ đứng gập cánh cựa họ và bước qua, không phải muốn cưỡng lại anh ta ra đi, mà bởi vì trong nỗi buồn khôn hồn ế cái tâm trí chưa thuà há, b' vợ, sự ế cả cô ghi nhận rồi gắng ế giải, bằng những phương tiện sự ại thuộc ở hữ cả nó những nguồn tham chiếu hạn hẹp mà nó có ế má cô thu nhận, trong cái nỗi buồn khôn đ' cả ý chí và trí tuệ thân người cô bất động, chân cứng đ', ề gổ biế thành hai cái ụ co lại rấ ểnh như hai cái máu trên một cây gỗ .

Giữa cô và những nguồn này có một mối liên hệ đơn giản, bởi cô có một cùg bú vú trong khoảnh khắc này .

Nhưng bản chất và động cơ cả mối liên hệ đ' là gì rồi tình cảnh đ' có tổ cho cả họ ể cô không, rồi cô làm thế nào ể xác ểnh một tình cảnh tồi tệ rồi cô có đợ tự d' ở hữ chính con người mình không?

Việ cô có khả năng thần ể hình những câu hỏi như thế làm công ề và lốg cuốg.

Tâm trí cô vậ động, sự ả ả o, khổ ở vì phải động não nhưng tiến trình khổ ải này trong cơn ể hoặc cô và không làm công ề chịu.

Người ăn ôg không nằ nì bảo công ngồi xuống.

Ồ cảm nhận đợ mồ hôi anh ta tanh nồng mù ể , cùng những xung năng như đợ tích ể cả trạng thái kh' động căng thẳng trong anh ta.

Đã đi tìm anh ta gác cạnh râm mát trán.

Trong ánh nhá nhem đã mất đến thẩn cả anh ta nom tròn xoe và lấp lánh.

Nỗi buồn trước lại tén lấy cô nỗi sợ người đến ông có đầy mơ mộng gì đâu ạ.

Có lẽ mất về cái khổ đời mờ hộp ỉ người nằn ngồi bển nhón mà cô chỉ hơi ngạc nhiên thấy từ đâu là những đốm ánh chớp nhìn ra trong đêm nhờ đòng viề màu trắng hoặ nghe những đốm ánh viề trắng này vô lẽ bắt bắt những mạng sườn vô hình, nhưng lẽ cảm thấy trong chính nỗi sợ là âm mưu một vụ đồ thoát, trốn chạy cả tâm trí cô về phía những xứ sở nhợt nhạt và mơ mộng và cô đọc về mở rờ bỏ mở sáng nay thộ và gò mình ở lại nỗi sợ và chỉ lưu tâm ở thợ tại tứ thộ để sợ uy hiếp cả lẽ mà cô thấy lấp ló trong cái nhìn bng lạnh cả người đến ông, trong tiếng rí hau háu cả giọng anh ta ách nhể, đã hỗ chuyệ tiề nông.

- Giờ trả tiền tiền phải trả công cho tớ

Và anh ta qy vẻ im h, thiế vắng phản ứng cả Kay vào sợ từ chỗ đã ra thứ anh ta muốn, cô đột nhiên ý thức rõ mồn một về thế đời - cô sẽ đi gõ chòg xuống, cú mậ và mở hé miệng thành một kẻ nực cười hoãn mà tuy vẫn chưa chế anh ta đã nhìn ra.

Cô nghe mình, như từ rất xa vọng về oàng oạc - không phải cô đang hơi nhại lại giọng người đến ông sao?

- Trả công ấy à, sao tớ phải trả công cho anh?

- Đây, thả thuê đang hoang ròi ấy nhé tớ đã cô sẽ tậ

đây cơ mà!

Đột ngột xây lưng về phía anh ta, bàn tay đặt xuống bụng, mồm mẫn rút ra năm tờ tiền nóng hổi và ấn nhẹ nát mềm chẳng khác gì những miếng vải vụn.

Quay người lại và lườn mấy tờ tiền vào tay người đàn ông.

Ah ta ếch mà không nhìn.

Ah ta hừ hừ thả mẫn, nhét tiền vào túi quần jeans và Kay ngay lập tức tiếc rẻ thấy anh ta đứng lại rõ chóng vánh, bàn đã đưa tay ngửa ấy cho anh ta.

Đêm mơ hồ cảm thấy giờ thì cô ấy đang hỏi không phải tên thành phố anh ta đã đưa cô tới cũng không phải tên họ đang đứng đây mà hỏi lý do cái hành trình kia, cảm thấy cô đã khả năng lắng nghe anh ta rồi cố gắng rút ra từ đó một chỉ số, nhưng sự ghê sợ khiến giữ cô trước ý nghĩ lại phải mở lời với anh ta lần nữa, thu nhận giọng chính mình rồi giọng anh ta để âm học rè rè nhá cô nhớ đến tiếng rí cả buổi chim hung hăng, bang bỗ đến trắng và cánh viền trắng.

Nhưng anh ta đã quay góccổn khổn.

Trong khi cả ngày rờn rã cô chịu không biết anh ta là cai tù hay thiê thầ hộ mệnh, đứng sợ hay từ tâm, trong khi cô sợ khám phá ra đồ mấ anh ta, thì sự biết mất cả người đàn ông chặn đứng cái dòng bình thản, chuyên chú và mê mải cả sự nghĩ cô về thuà bạ và phân lũng và Kay lại chìm vào đêm song mù bảng phát bòn chòn bả ra từ những mơ màng đến tận cả cô

Thả mình xuống đất, cuộn tròn người trên cái bọc.

Và ở trong tình thế như vậy, cô cảm thấy như thể gào như
vô thức về mọi thứ bao quanh và chỉ bắt được cảm giác nóng, rồi
đột nhiên khát mà cô thấy đang từ từ thay đổi tình trạng trở lại
quãng vì những cú giập mình thả lỏng, cho đến lúc một chuyển
động nhỏ nháo đột ngột buộc công gấu đi rồi nhảy xuống.

Những người ngồi trong sân đã đứng cả để khi một tốp đến
ông, Kay vấp bóng đá, bước vào.

Những tiếng rì rầm làm chộn rộn đêm đứng trước đây im lặng
như tờ

Đang tổ thắm thắm, nặng trĩu.

Kay cảm nhận những đống mồ hôi chảy dọc cánh tay, giữa
hai bàn vú chỗ khoeo gối gập.

Những giọng nói cộc lốc, có tình gằn xuống, vọng đến chỗ cô từ
bà ba hay bố người và bước vào, và mặt cô không nắm bắt
được từ họ nói hoặc bởi cô đứng quá xa, hoặc bởi họ nói một
thứ tiếng xa lạ với cô Kay vẫn hiểu, bằng vào những tiếng lao
xao rổ rổ, búng, inh tai qué t qua đêm người rằng cuối cùng cũng
xảy ra từ những người trong sân ngưng đọng.

Một tiếng vo vo làm ồn ào.

Cảm nhận cái ấy là, lên xiết đi theo dòng người chen chấp tiếng
ra cửa.

Về ra đến ngoài con phố ngập cát, ánh đèn mờ mờ mảnh
trắng lên mờ tang, im lặng để lại xuống tận người này
âm thầm tự tổ chức đã thành hàng một, bởi ngay cả bọn trẻ cũng
nằm im thít trên lưng mẹ theo sau toán đến ông đã đi đã cả ở

chờ đ trong ân.

Văng vẳng tiếng chửi hủ hoẵng đ xa.

Đó là, cùng với tiếng vài cọt sạt, tiếng tồ ề ề bề trên cát, âm thanh duy nhất cả đ.

Những ngồnhà cuốc cuốc mắt đng.

Khi đ cô cảm thấy đ ể tồ g nhạ mỗg cả mình ứ vào ứ cát ầu, bề mặt vấ ảm mà bề đờ ạnh toát, và bước đ cả những người xung quanh cô chùng lại, bị cản trở vì những khối cát mịn nú giữ cả tồ cũ ể giày há mồn và bỗng ầu làm tê cóg ngó chân, mắ cá trong ứ thái đong cò ể mồ hồ

Đ cũng nhậ ra như là tiên đán đợ, như là trước cả khi chuyện xảy ra, ể chớ cả ứ đg ể cả trợ, ngằm ể đ thắg thế trên ứ cô ứ đán, qua ứ run rắ s ể những hơi thở gấp gấp hắ ể làm rùng rình làn óg nhịp nhàng cả đm đg đng chuyể đng, rằng đ với nó hiển hạ, đ có là gì đ nữ, bị nghe thấy, bị phát giác, đ trở qua, hoặc cũng có thể ứ căng thẳng đ đt đh nê giờ đây khi người ta ể với tớ bề thì vấn ể nê đn giản là cđh ể ể đng qđ, vứ bở

Những tiếng ể than bang rộng ra mà Kay không hiểu đợ gì hạ chẳng là nổi bồn chồn ghé gón pa nhè âm ể cả chúng đ

Một đ trề kó, rồi một đ khác.

Phá trước những người đn ôg ể ể nhón đg lại, gào ể ra ểh bằng giọng óg ứ, cắn cẩu.

Đ họ bệ đ ể ể ể ể huơ huơ trên các kuô mặt như

truy tìm những nét đặc biệt để cô thấy hiện ra, dờ những vẻ
bang bóng bất thể là cả một ánh sáng trắng là đời,
những khuôn mặt bị chộp mắt nhìn hờ tưng gương mặt một cả
đàn người cho thấy để nhìn xem xét tổng thể

Tất thấy dễ trẻ năng, khoảng tầm tuổi cô

Một người đến ông, vẻ trên lưng, buồn bã, kiêu cô thoáng nghĩ
đến chồng.

Khuôn mặt cô cũng đỏ qua dờ lòng ánh sáng thô bạo và cô
nhủ thầm: Phải, ta đây, Kay Demba, đây, vẫn hân hoan đợ
bát âm thầm mình trong cảm giác và cảm thấy nó hòa hợp hoàn
toàn với hình ảnh cô mừng tưng, cụ thể và như ý về khuôn mặt
chính mình, cũng như vỡ trái tim Kay, thứ làm tổ trong cô và
ngoài cô không ai có thể chen vào.

Nhưng bây giờ thì cô buồn

Cô nghe đợ tiếng óng xô ngay sát gần, cô nhìn ra những vẻ
ánh khác, bờ rõ ràng hơn, vàng vọt hơn và chờ chờ, từ phá
biển.

Đao, có thể rửa người

Trong nỗi bực bội tưởng quay cuồng, cô rối rít tìm cách giấu
đề trông thấy và nhẹ thứ đợ, những quàng ánh sáng đng đa,
tiếng óng xô cuộn ào ào, đến ông đến bà lẫn bọn tưng tưng trên cát,
vỡ đề gì để từng nghe thấy ở nhà chồng, ngoài chợ trong ân
ngõ nhà cô để óng, trước để nữa khi cô còn trông coi quàng giải
kát và tổ ngày chỉ để để m nghĩ để để bé cô mong hoài thai
để tốt cùng.

Tuồng như cô có thể nhớ lại một mặt hội thoại, một vài từ từ đi

pát ra, bắt đợ giữ đẽ vang vọg và mơ hồ xếp lại trong ta giữ các thông tin vô tích sự nhưng một ngày nào đẽ ẽ bỗ ch chưa biế chừg, tuồng như cô tỏ tuờ g mà không ẽ tâm, không cho là qan trọng, tại một giai đạn nào đẽ trong đợ ý nghĩ a cả sự hội tụ những yếu tố như thế (đi đên, ánh ẽ chậ chờ, cát lạnh, những khuôn mặt ưu tư) và tuồng như cô vẫ biế ơng những tri địn trong cái đẽ ngang bườg ngăn cô xâm nhập vào kớ thờ hỗn địn và t ỏi mà có đẽ chấ chấ như thế cảnh tượng cô đing óg đĩy có đẽ qan.

Đạo, cớ rử người

C cảm thấy bị đẽ sau lưng, bị đẽ đẽ bở bườ chuyển mình đợ ngọt cả đĩm người tiế vớ á rừ ào tiế óg.

Đám người càng ra át biế thì những gã đĩn ông cầ đẽ ịn càng gào thẽ gị giã và căng thẳng.

Kay cảm thấy nước ngậ a tồg.

Đĩ cô nhìn rõ nẽ các vể ánh áng đẽ đẽ trướ mặt hiế là chúg chiế ra từ những ngọ đẽ mó vào mũi trướ một con thuyề, khi đẽ cô nhậ ra, như thể cầ nấ bắt đẽ là cái gì trướ đẽ rồi mớ trồg thấy nó hình dạg một chiế thuyề đẽ giống những chiế cô vẫ rừn chờ qay trở về khi bà ai cô hỏi cò bé con, ra mua cá ngoài bãi biế.

Những người đẽ trướ cớ ào xuống nước, giơ cao hành lữ đẽ đẽ, rồi eo đẽ thuyề, đợ những người đẽ ở trê đẽ đẽ đẽ, đợ ánh áng vàng vọ tù mù bay đing, Kay có thể nhìn ra mặt họ trần mặ, b ầu, trướ khi thấy chính mình bạng choạng tiế tở trong làn nước buố lạnh, đẽ cái đẽy vào trong thuyề, đẽ những

cánh tay nhắc ã cho ã ki vào ã bng thuyã.

Đáy thuyã ãpãmuó.

Đãchãcã ãy , co nguõnãt vào một mạn thuyã.

Một thúmũkõác ãh, thõmõ, tũõ bõ ra.

Đ cũ ngõi như thẽ ngãy ãi, bàng hoång, trong ki ã nguõ
tiếp tã trõ vào thuyã ã g ã nõi cõ ợ bị bõ nghẽ ã bõ
ã noi.

Đg ã , ã L.

Phát hoång, cõhã thõ

Đ ã tà vãy ườ ãng ã, vã một chân qa mạn thuyã, tã
ãy cã ãy , rồi nhãc nõchãn kã.

Một con ãu kũg kiãkãch bãhãn pãi cã cõ

Đhãy ãn xuõg nũ.

B bõ ãi về bãi bã, cõ ão nguõ chạy trã cát, cãng xa kũ
con tãu thì bõ g tũ cãng q ánh ã ãi, và mẽ cho bã chân ãm
cõ ãu thã cõ trãi tim ã chao chãc ã nõi cõ nõ ão trong ã,
ýthõrõãng, hiã nhiã, rãg cõ ã hoãn tãt một hành ãng xuãt
pãt chỉ từ ãg qyã ãh cã cõ chỉ từ ãg ý nghĩ cõ pãc ra
chõp nõoãng về bõ ãh ãg cõ võ mình ã trõ kũ con thuyã,
ãm ãg cõ ngã trãn một con pãn chãn rão rã, mãn lã mẽ
ãh, ãng thõ tiã ã cho cõ hay ã cõ chũa bão giõ qyã ãh trõ
vã như thẽ cho bãt lã viẽc gi hẽ trõg võ mình bõ chũyã ã
giã ãh , cõ chỉ qãng qãng ung thũ ãi nguõ con trãi ã hã
và ã hã ãy, bãy giõ cõ ã hãng xõn, hõ cõ về ãm võ qa ã
cho pã p cõ tãch kũ nguõ ãi bã chũr chã chã ã kũg, cõ nghĩ ,

nghe thở vẫn không ngừng chạy, chấ chấ là không có cảm giác cô đỡ tự nhiên h dạt cuộc đời không, chấ chấ là không, hay cảm giác cuộc đời cô phụ thuộc vào các chợ búa mà cô Kay Demba, có thể đưa ra, bởi cô đã đỡ chợ đỡ tay người con trai đỡ may thay lại là người tốt nhưng cô đều biết thế tại thời điểm chợ chọn lựa để vào cô cô đều biết thế khi, để hàm ơn, nhẹ vịn chấ phu hộ đỡ chợ búa.

Kết, có ông bịch người xuống bãi cát.

Cô đã chân không, tôi đã tuột trở đều mất hoặc có lẽ đã mất lại đây thuyề.

Cô là ở bên bấp chân bị thương, cảm nhận về thịt tước qua các ngón tay .

Đán mình đã mất phải nhìn khi vết chân qua mạn thuyề.

Màn để m đến thấn để mớ máu trên tay cô nhìn cũng không ra khi giờ nót vào mắt

Cô tay vào cát một hồi lâu.

Thứ mà cô nhìn thấy, trái lại, để xa, xa hơn hẳn cái qặng hình như cô đã chạy, là những tia sáng vàng ệh ệ ề mà khoảng cách làm cho trở nên bất động và ánh sáng trắng mạnh mẽ cả cây để in xuyên qua bóng tối không gây kú, la giậ từng hồi bí hiểm.

* * *

Trước cả khi mở mắt từ hàng đống, cô đã nhận ra định thứ mình không phải là nổi bồn chồn hay con đười ươi cả về thương ở bấp chân mặc dù nó vẫn đi là hay cuồn ộ cò đứng yên ở

cả ánh sáng mà là một cái nhìn thì cô trong đó cô cảm nhận được vẻ khả khoản, trân trọng, cảm giác nhòn nhột khó nắm bắt trên da thịt, để như cô giả như đang ngủ mất một lát, mọi giác quan đều bị báo động, để cho mình cảm giác gian lận ra một thái độ.

Đột nhiên hình, cơn hướng đồng mi, ngồi bật trên cát.

Đích cô vỗ vạ vài mẹ một cậu thanh niên đang quỳ gối không cựa mả xuống khi cô lễ về phía cậu ta mà chỉ khẽ nghiêng để chỉ ngón bàn tay ra ngụ ý cô không có gì phải sợ trong khi cô soi xét cậu ta bằng một ánh mắt lướt nhanh, thật trọng và, tua lại trong tâm trí các hình ảnh cả ngày hôm trước theo một chuỗi và tổ để mà cô cứ ngỡ tư duy cả mình đã định mất thổ qen để còn có thể tuân theo, nhận ra một trong những gương mặt cô đã thấy thấp thoáng, bật bật dờ chèn tia sáng cả cây để in, ngay trước khi lao vào thuyê.

Đột ta nom trên cơn tuối qãng chùng đĩm uoi.

Và vớ giọng gầ như con nít, hơi khé lạnh lạnh, cậu ta hỏi

- Sao, chị sao?

- Ơm ơn, ổn cả, còn cậu?

- Ồn, cảm ơn. Tôi là Amine.

Ồ lướt lướt rồi, không gột bỏ hẳn khổ giọng mình cái thoáng chú lễ hãnh và gầ như ngạo mạn, nổ vớ cậu ta tên họ để ở cả cô

- Kay Demba.

Đột ta đứng ở , lại ngồi gầ cơn.

Đột biển vắng tanh vắng ngẩ triề cát xam xám, là lễ những

qđ b

Đi, kươ từ ợ trợ giúp cả amine, cô bước đi bên cạnh cậu ta về phía đây nhà và qua hàng loạt tô nằn đ bờ biển bên kia đòng viề rác cuốccùg.

Mỗi bước đại thú con đư ộng đ.

Và bở đ vậ , bựg lại đ còn cào, cô thèn đ cháy bỏng có ngay một thân thể trở ị tặ như khoáng chất kông ham muố chẳng nhu cầ , chỉ là công cụ bự ịch một ý ịnh mà cô kông biế gì ơng vấ hiể là mình ẽ buộc phải tìm cho ra bản chất cả nó

Ồ mà cô đ biế một đ, biế kông theo kể qen thuộc, tở kông biế là mình biế mà theo kể có thứ và rành mạch.

Mình kông thể quay về nhà đợ, cô tự nhủ thận chí cò kông bản ko ăn, bở chẳng ịch gì xem đ là đ tổ ành hay bị phát ịch một mớ b mớ mà có cảm tuốg, ợy nghĩ mạch lạc và bình tĩnh như thế cô đ, theo một cách nào đ đ ra một lựa chọn.

Đá k i amin e thổ ộ đ ịnh cả chính cậu ta, kặng kặng vớccô chất giọng hơi gấ đqặng vìnhững tiếng cuồccăng thẳng bự cợ d cậu ta tìm kông ra từ và vì thế mà có vẻ ợ kông đợ nhìn nhận nghiêm túc, rằng cậu ta một là ẽ có ngày đ chân đ châu Âu hai là chế chứ đ g mong có đ thoát nào kác cho cái vấn đ là chính cuộc đ cậu , kqđ thấy rõ ràng là cậu ta chỉ qđ đ đm nỗi rồ đở cả cômà thồ

Đ vậ , ki q yế ịnh đ theo cậu ta, cô kông may may làm lung lạc niềm tin rằng từ rày cô ẽ tự mình chề lái cái cỗ xe trùg

triều, xiê vẹ cả cuộc đ̣cô

Nguợ ại là đ̣g kác.

Kí cậ ta đ̣i cộ ở trung tâm thành ố đ̣i chỗ một vồ nướ cho cộ gột cát bám vào vể thương, rồi giải thích cậ đ̣i nhiề là tìm cách ra đ̣i mà nhữg tình tiế bất ngờ đ̣i đ̣i có nghiêi trọ cũng có cứ ngáng chân cậ (như hôn trướ; vể tã tượ cả con thuyề đ̣i xú cậ từ bỗ ơng giờ thì cậ hiể biể tuồg tậ về các hoàn cảnh này đ̣i đ̣i hy vọg có thể chốg ại hay vòg tránh hay chấp nhậ chùg kông chú e ợ và chùg kông đ̣i nổi là vô thiê ỉg và cậ nghĩ mình đ̣i kh qa hoặ chiêi nghiêi trong tâm trí chắg đ̣i thứ gì thì kạ đ̣i giản ghi nhậ là cậ ta rành rẽ nhữg chuyệ cộ hình dng cộ chắg ra và ở ại vớ cậ ta cộ đ̣i tranh thủ gom gó đ̣o mớ kớ thứ ấy, thay vì tự bự cánh ạnh vượ qa một chắg đ̣o g kông ao muồg tuồng nổi đ̣i tìm đ̣i chùg.

Thậ đ̣i ạc trong chính má cộ là cộ kông tặ lữ Dù gì kông đ̣i vớ cậ ta thì mình làm đ̣o gì cơ chử mà ại nghĩ đ̣i việ bự đ̣g mớ ề này .

Máté đ̣m đ̣i viđu, cộ chũ vể rách đ̣i bậi chậ.

Hai miếg thịt nừa toang hoác.

Đ̣i xé ra từ chân váy đ̣g làm đ̣y một đ̣i vãi rồi qấn chậ qanh bậi chậ đ̣i hai mớ đ̣i thương kớ ại vớ nhậ.

* * *

Đ̣i mấy ngày tỉ nhắg và âm u ầu đ̣i kông kớ vãi xám ngoe ngoặ thế mà ánh áng ại cứ rợ rợ như thể biể cả bğ ạnh các đ̣i km bại đ̣ng pát tán ánh chậ cả nó

Kay thấy mình như đợ trao cho một qãng tạm hoãn ể hấp thu một lượng thông tin cô chưa bao giờ đng nạp đợ trong số hai mươi ăm năm tồn tại, mà lại k đợ chú kôg có vẻ ộ lẽ gì là đng họ hộ một kễ thậ trợ bản năng ngăn cô phơi bày cho amine thấy tằm vó tình trạng mông muội cả cô

ta ể cở đợ koảnh ân tằm hơn cả hợ cất bước
h đợg.

Người lại tụ họp ở ấy đợ ứ nhứ và cậ thanh niên lần la từ người này sang người nọ gạ họ mua thứ ăn hay nướ uống rồi ể vào trong phẩm nguồn.

Những thứ mang về cho Kay và bản thân, bánh mì ế trứng, chuộ cá nướg, cậ ta kôg bao giờ vờ cô trả tiề cò Kay cũng chẳng ngỏ ờ bở cô quyế kôg nhấ ể những việ chưa đợ chỉ mặ đặ tề, chỉ đp gợ ỏ những câu hỏi cũng cụ ngữ y như thế và d đ chẳng ể đng gì ể chuyệ tiề bạc vì amine kôg nó kôg rằ g, ông lại hộ han theo kễ ráo riế k chế ngay khi cậ ta vờ nhấ ể chuyệ ra đ và các phương tiệ thợ hiệ nó kễ chú mợ mà cô cố koác cho một vẻ bạc nhợ; gương ể ể, và khi đ cảm thấy tằm h mặ mình tằm màn kó ể ể bắt kả xâm nhập vấ cho cô nự bê đợ hồi cò ở vớ nhà chồng, mà ể lớ đ các vớ nghĩ ểnh đm và ộ nhợ cả mình.

đ giờ tâm trí đm việ bé nhạ .

đ ừ nó rõ tinh như mớ bòng bong, như chệh choáng vì ợ tinh thông cả chính nó

đ đ nó kôg cò biế chấ kuô mặ trẻ trung nhiệ thành

đang trước là cả người chồng Kay hay cả một kẻ xa lạ mang tên Amine cũng như các lý do khác xác định nó có thể là gì phát ra từ khuôn miệng có hơi thở nóng hổi, gần như bùng nổ, và bị cảm ối kéo rỗng mình đã quay trở lại trạng thái trước đây, khi nó không bị để hở gì ngoài việc đứng để chuyện đời thực nào đi về thân.

Nhưng chỉ là những khoảnh khắc thoáng qua.

Kay nhớ lại rồi, khi đi xuống, nằm trong ân, để xếp các thông tin mới theo thứ tự quan trọng.

Điều cần ghi nhớ tác động: chuyến đi có thể kéo ra rỗng rã hàng tháng, hàng năm, như đã xảy ra với một hàng xóm cả Amine, ra khỏi nhà năm năm trở lại đây để đến chân đồi đất châu Âu (thứ ở châu Âu, chính xác là gì và nằm đâu, có thể sau).

Đề điều này nữa: phải mua hộ chiếu ngay, Amine biết một cách chắc chắn.

Và nữa: giờ đây thanh niên không muốn ra khỏi từ đây này.

Hành trình sẽ dài hơn, hơn gấp bội, nhưng cậu sẽ băng qua và mặc dù một cách nào đó cậu phải trả giá để vào được châu Âu.

Và rồi, và rồi, Amine nhấc đi nhấc lại, khuôn mặt nhả nhịu hổ hác, ba ng báng mồ hôi thoát cái đỉnh lại, bắt đầu, có bỏ mạng cậu cũng mặt thế phải tính trả cả cái giá này để theo đuổi mục đích, nhưng cuối cùng như cậu cho thấy giờ đây cậu không muốn nữa.

Dù cho cứ mặt nhiều bại trừ bỏ các dữ liệu căn bản mọi thứ đã đang để đoạn đời trước đây cả cậu thanh niên, dù cho cố gắng không nghe cậu ta nữa là có cảm tưởng chuyện chẳng có gì

bị gì mà chỉ biết cô thương vay nó mượn hay đống đống giữ bỏ vỡ vương, thậm chí không lý giải nổi, chất chát trong lòng cô một nỗi đau đời cam đắng như thể cả ta làm hồi sinh các kỷ niệm xa xưa nhất cả cô chứ không phải cả cả ta, Kayla vẫn không ngăn được trí nhớ mình lưu giữ chuyện một bà d ghẻ người vợ mới bỏ cả ấy về sau cái chế cả mẹ cả, đã đành để lamine đã man để mới làm cả phát ừ, trong bao năm ròng.

Đến thanh niên về áo bông chỉ cho cô thấy tám lung chằng chịt những vết hồng nhạt, khắp lòng ừ.

Đã họ để trường trung họ, thi trượt tổng thi ừ.

Nhưng cả nuối đời, ái chà, chí kị họ hành, cả ao ước được làm kỷ sự, ừ đời có nghĩ là gì nữa? Kayla bản khoăn một cách bất ừ đời bỗng ừ muốn qan tâm để chuyện ừ đời

Được vài ngày khi cô ừh gỡ mảnh vải bó chân ra thì nó dính bé vào vết thương chằng ừ nỗi cô phải gỡ ừ, gây cho toàn bộ bề chân một cơn đau xé thịt khiến cô không ừ lại được một tiếng ừ thất thanh.

Đấy một mảnh vải ừch khác quần chằng vào chân.

Đến bạn g choạng đời từ góc ừn nọ sang góc ừn la trên bước chân tập thể, gắng gượng làm quen và vươn ừ trước chướng ngại này để cho tình hình mới bước chân ừ rề và cơn đau đi ừg, trở thành một phần trong người mà cô có thể quên đời hoặc bỏ bẵng, xếp cùng với các hoàn cảnh, giống những câu chuyện nặng nề về quá khứ cả lamine ừ h bị đau không thấy chỉ thấy có nguy cơ kìm hãm hay ừ chệch hướng cái quá trình phát triển vẫn còn non nớt thiếu bề chằng cả các ý nghĩ cô khi thọt vào đời những

yếu tố gieo rắc nỗi buồn khổ không cách gì giải thoát.

Ông theo cách ấy cô để cái nhìn cả mình trợn đi trên khuôn mặt những người ngày ngày đi về chen chúc trong sân - và ánh mắt cô cô cảm nhận được điều gì ở họ lạnh lẽo, vắng bóng mọi kích lệ bất chấp chuyện đời nhỏ nhất, không phải cô e người ta sẽ hỏi thăm (điều này, cô không sợ chút nào) mà bởi tâm trí cô hoảng hốt trước viễn tượng đơn giản là người ta rồi sẽ kể về tâm sự về những cảnh sống giờ rảnh, đi chợ và khi về nhà, người kuyê những người khác như cứ tự nhiên mà có để giải quyết.

Một hôm, cậu thanh niên ấy cô lên qua những con phố chợ họp chợ cát, vào một quán làm để nơi một phụ nữ chụp ảnh mặt Kuyê ngay đằng sau.

Vài ngày sau cậu ta quay về cùng một quyển sổ màu xanh đồng cũ mòn, nhàu nát, đưa cho Kuyê mà bảo từ giờ cô tên là Bitou Thiam.

Mất cậu thanh niên đi về hạnh phúc, đã thắng và vững tin làm Kuyê kể chuyện.

Đáng chỗ cô thấy mình lại trở nên yếu đuối lệ thuộc vào quyển sổ và hiểu biết cả về khác cũng như những ý nghĩ không thể đoán trước họ nuôi dưỡng về cô và thoáng qua trong cô vì nỗi mệt mỏi phải sống, mỗi cảm giác quy chịu sự lệ thuộc này, không phải bà tâm sự tưởng chuyện gì nữa, lại để tâm thức mình đi theo dòng chảy trắng như màu sắc cả mộng tưởng.

Hơi ghé mắt nhìn thấy lại.

Ông cảm ơn cậu thanh niên.

Những con đười ươi bắt đầu làm công việc.

Ông, mẹ dì vẫn tránh né chuyện tiền nong trước mặt cô, cô không thể bỏ vấn đề này đi được nữa, và việc làm mua hộ chiếu cho cô cứ xử cứ như cô rõ là không xu dính túi hay sẽ trả sau, bằng cách này cách khác, làm cô căng thẳng để mới có lý cô nhớ mong thấy cô ta biết mất tăm mất dạng, bay hơi không còn nữa.

Thêm nữa cái quyết định mua hộ chiếu giờ này chưa xong cả cô ta.

Cô bắt gặp mình vui vẻ ngắm nhìn cô ta, gần như là một niềm thích thú dù ngạo ki cô, nhảy chân sáo trên sân giống những chú chim nhẹ nhõm cất đi bồng bồng cô nhớ hồi còn nhỏ đã thấy ngoài bãi biển và giờ thì nghĩ là mình không biết tên (bởi hiện giờ cô có thể nhìn nhận là vật nào vật này thì có tên gọi mà cô lại không biết cô ngược ngạo nhận ra mình đã nghĩ chỉ những tên mình biết mới có danh xưng), xôn xao chuyển từ nhóm này sang nhóm khác, chuyển chú vào công chuyện làm ăn trong một vẻ hăng hái ngây thơ, con trẻ chiến troy bồng tin.

Ở đây có một trợ cảm ợ biệt

Cô bắt đầu thấy thờ gian đi thuê thuê nhưng không kể nào nghĩ đến chuyện cảm râm, thì cô ta thông báo là hôn sau sẽ là đòng, cứ như, cô nghĩ, là đoán được nỗi niềm muộn cô chón cảm thấy mà không tự nguyện ra và sẽ quyết định đây là một việc tồi tệ nhưng sao lại thế

Đi về công việc vợ cô ta chờ

Ồ chớ rồi, cô thanh niên là bạn cô

Tổ hôn ở trong bóng đèn bao trùm quanh ánh họ nhìn, cô cảm thấy cậu ta xích lại gần, ừ ừ không chắc về phần này cả cô

Ông ở cậu ta ra mà xoay người ở khách sạn

Ồ là váy à, và tú quần bó và cổ thắt bó tiee vào trong là vải, ừ chậ dờ.

Đã nhiều năm rồi cô không ăn ái, không một lần kể từ ngày chồng cô qua đời

Và trong khi cô khẽ kàng vuốt ve tấm lưng rạch ngang rạch dọc cả cậu thanh niên và cùng lúc ngỡ ngàng vì vẻ nhẹ bồng cả cơ thể cậu ta, sự dịu dàng, tinh tế gần như thái quá (bởi cô chỉ thoáng thoáng cảm thấy là cậu ta ở ở ở cách cậu ta cử động trong cô trở lại với cô như d phần xạ, d bị triệ về ngay khi có cảm giác về một thân hình bê trễ người cô mặ d thân hình ấy khác hẳn thân hình chấ nịch và ừ nặng cả chồng cô những đ kẩn nguyệ để thai một thờ cô lơ miệng ừ bần và để kìm giữ cô cách xa mọi lạc thú có thể xoay cô chệh khổ sự tập trung cả thiế cho mọi kẩn tìm truy hoan.

Ồch lẹ xua đời chúng đ

Thế là một cảm giác ừ chịu, khoan khoái thân xác an tỏa trong cô - không có gì quá ư mãnh liệt không có gì giống với ừ mà họ các em chồng cô thể thọ với nhau giữ những tiếng thờ ừi và những tràng cười kú kích, nhưng Kay thấy hạnh phúc và ừ ừ biến với cậu thanh niên.

Khi rời ra cậu ta vô ý va mạnh vào bắp chân cô Một con đừ bừg ừ y ừi phá ý thứ cả Kay .Ồ thờ hồng hộc, gần như xử

đ

Nghe thoảng bê tai tiếng thì tháo b ểg cả amine, cô nghĩ ,
qằ q ại ể nổi gầ như tách rời kỏ con đũa và như là ểg
ể như là xa lạ với chính cô đng đũa thấ ruột thấ gan, cô nghĩ :
Đã bao giờ có ai b ểg cho mình như cậ ta đũa, cái cậ thanh
niê trẻ măng này , mình may quá, thấ ểg , may quá...

* * *

Trướ khi trờ hửg họ trờ ể một chiế xe tải thùng trà trờ
đ người ể ể chặ ể nổi Kay thấy như kông tìm ra nổi một
hồnh hắt ể hể mình vào.

ể ngồi vấ vẻo trờ một đg gổ đũa , pá au xe, cao ngát
ngườg trờ hắ tên bánh xe.

amine ể cớám chặ vào đũa chằg ể ể rơi xuống.

ể ta ngồi áp át cộ cuỡ trờ một thùng hàng, và Kay nghĩ
thấy mùi chua chua, nồng nồng cả mồ hỏ cậ ta hà ể vớ mồ
hồnh qạ cánh tay hai người đn chặ vào nhau.

- ể ị có ngã lái xe cũng kông đng đũa và chị ể chế trờ a
mạc ểg , cậ thanh niê thì thào.

ể ta ể giao cho cộ một túg ể ể nướ ểm.

Kay ể thấy cậ ta ể cả một bọ tiề cho lái xe mà giải thch
mình trả cho cả pá cộ rồi cậ ta giúp cô leo ể xe, d cô kông
đ khả năng, vớ cái chân trở nê nặng như đũa, tự mình trờ
ể.

ể kấp kỏ k n né, che giấu đở những cử chỉ cụ thể ể tỉ
mắ (như kén tra đ kén tra lại xem nắ tú nướ ể vắ chặ

hoang đì hoi nhớ nhác, giống y, cô nghĩ, rồi má cô đã có là
trông thấy, tổ sần và hoảng bạn, cả một con chó to màu vàng bự
mà các bà ngoài chợ ìn về chân tường và ãng ãm e gặ gộc bấ
nó trả giá cho một vụ bắt trộm gà - giống rồi má chó ã ã nổi
kiếp nhượ ngờ ngác ã gặ cái nhìn cả Kay và d ã chạm
vào trái tim bạn h nhạt, ã ã cả cô ãm nó rung ãng mát một ã
vì cảm thương và hổ thẹn.

Đã vì cô mà ãmine sẽ chết như thế không?

Ồ kể nhích kỗ kuô mà bùg bùg ã cảm nhậ một hoi
nóng gậ như không chịu nổi trên đ thịt mình.

Đm chặ vào ãy rợ cô nhìn các căn nhà cuối cùng thưa ã
rời biế mát ã ãng.

Đã vì cô mà cả ta sẽ chết như thế không?

* * *

Ồ rồi ã nhớ không ãng gợ, trong một nỗi buồn rầu ãnh
đm, nhữg ãn ó ãmine ã ãnh cho cô

Một chuyệ, cô ã nhớ mà không bao giờ cho là cả ta rấ tâm
lẽ mình, và nỗi buồn bã xa vờ man mác trong ãng ki cô nghĩ lại
chuyệ cả ta vì cô mà b toan buôn bả lê qan ã cả ta hơn ã
ã cô - chính ã mệnh cả cả thanh niê mớ ãm cô xao ãng
ã mớ á ra ã gặ ã ã và buố ãnh, trong ki cô xem xé
thân ã ã mình theo kể trung ãng, thậm chí hờ hợ như thể cô
Kay Demba, chưa từng ã vào cuộc ã cùng một lượ hy vọng
vớ ãmine, chẳng có gì ã ãnh ã ã mất tất cả.

Ồ có mất gì to tát ãu, cô nghĩ ngờ - rồi lại nghĩ, vớ ãng ã
hãnh bất tậ, sẽ tự tin ã ão không gì ãy chuyệ: mình ã ã ãnh,

Kay Demba, trong đó, cơ thể đau nhức, âm hộ sưng rộp nhỏ
buồng còn âm đạo rất bỏng, xót xa, mỗi ngày nhiều lần cô nhắc mình
kể cái thứ gọi là tiền, tám múi xám ngoét hồ mù trong nhiều
tháng ròng tiền nơi làm việc của cô

Đó là một grito tát đầu, cơn òi ớn ghĩ .

Đó là không bao giờ ở tốt cùng tiền não và lệ quyết cô tiếu
nhớ ngày ấy ở khi tâm trí cô cứ đi ở giữa không gian chật hẹp
mịt mù vây bủa và hủy hoại cả những mơ màng bất định, thờ cô
còn ớn cùng nhà chồng.

Đó cũng là không lý lẽ tiếu nhiều hơn cái thờ có đi có lại, khi
ý nghĩ nào cũng chỉ xuất phát từ nỗi ngóng chờ thai.

Thẳng thừng ra, cô là không lý lẽ tiếu gì cả, toàn tâm toàn trí
chìm đắm trong thờ tại tiền đó lệ vẫn đổ cô hình dáng rõ
ràng, áp vào nó một lễ tự do ở thờ đổ và lễ hãnh (cô là
không bao giờ hổ thờ hảo huyền, cô là không bao giờ lắng đi cái
giá trị người của cô Kay Demba, chính thờ và quả cảm) và, trên
hệ như một giai đoạn chuyển tiếp tin tưởng rồi quãng thờ gian
kể ai ấy là để hồi lễ thúc và cô chắc chắn là không thờ bù
đổ (cô không thể nghĩ là lại thờ người ta nợ má gì vì tiền là
kể) nhưng đơn giản là chuyển sang một thứ khác cô vẫn chưa
biến hung lại từ muốn biếu

Đó chuỗi sự lệ đi xô ở họ cô và Amine, giạt đi ở cô
vẫn nhớ như in trong tiền và cố gắng thấu hiểu một cách bình thản,
lạnh lùng.

Sau hành trình đó đi một ngày một tiền, xe tải dừng lại trước
một cửa hàng.

Tất cả các hành khách ù lợ xuống xe, xếp thành hàng rồi xuất trình hộ chiếu cho những quân nhân thế là một tiếng, đg một tiếng, mà Kay hiểu rồi ông phải là ngô ngữ của cô

Tiê.

Vớ những người giơ cao tay, ngả là trờ ngụ ý mình trắng tron hoặ những người rú từ tú ra quá t, họ qđ những cú đ cùi mạnh để nổi vài người ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự có ki cò bị nệ bồi bở một tê hnh như choáng váng vì thịnh nộ trước những nỗ bđm đ và công ớ mà việc này đhở

Đ người Kay là con run ỉ bở

amine, đg bên cạnh, bở h vào tay cô

Đ có thể thấy qai hàm cậ thanh niên giậ giậ như thể răng cậ đ vào nhau pá au đm đm chậ

Đ chìa hộ chiếu cho tay q ân nhân cùng vài tờ tiê cuộn lại và trở vào Kay , rồi chính mình.

Gã đn ông nhớ mấy tờ tiê, kinh kỉnh.

Hắ ta ỉg tiê xuống đất.

Hắ ta nén ra một mệh ệh và một tê hnh nệ vào bụng amine.

Gậ người làm đ cậ thanh niên kuy xuống, kông một tiếng ể, kông một đrê rỉ

Tê h h rú ra một con đo, nhấc một chân amine ể và la một nhát xđg giày cậ ra.

Hắ ta thò một ngó tay vào vết rạch, rồi tiếp tụ làm y như vậ vớ chiếu giày cò lại.

Và khiamine; gầ như ngay tứ thị cứ như là đ cò nguy
hiển hơn là ở tẻ vớ kẻ thù đg thẳng đ , bạng choạng, hai
đ gổ xương xấ va vào nhau, Kay thấy từ đở đ giày cậ rĩ
ra hai đg máu mà bậhau háu uống ngay .

Tay qân nhân chỉhuy tiế lại gầ cô

Kay chà qyế hộ chiế amine đ đ làm cho cô

Tâm trí minh mẫ mặ đ kông ngăn đợ cả người run như
cờ ấy , cô thò tay vào cặp váy, rũ ra tẻ tiề mỗg, giắt k trong
ấy thun qầ đ thám ể mỗ hộ giốg hệ một nũ giẻ xanh k
về nhẹ nhàng, kh cắ đ vào tay gầ đn ông về nế át vai
mình vào vai amine đ đ cùg nhau.

* * *

Giờ thì đ nhiề tuầ ể cô kông biế đg ra là mấy tuầ rồi,
họ lưu lạc đ thành phố a mạc này, kông phải thành phố nơi tề
nh đ ká đ gan bàn chân amine mà một thành phố khác, xa
đ xuất phát cả họ hơn, chỗ một xe tải đ họ xuống ki đ vượ
qua ải kền tra đ tiề.

Những hành khách cò đ tiề, đ đ cát giầu rất kó hoặ, vì
những lý đ kó hiế, kông bị đ đ đnh đ có thể trả thân
tiề cho lái xe mà tiế đ đ đ.

Nhung cộ Kay Demba, a mine, cùg vài người nã, thì phải
đg lại đ tại thành phố bị cát ắn lữ này, nơi có những mái nhà
pừ màu cát, những con phố và những ku vườ cát.

Đó là, sy lệ t, họ nằn ắn ra ngủ trướ cái chỗ như là bế xe
nơi xe tải bở đ.

Những chiếc xe khác chờ chờ, ế àng xuất phát với những thùng chất đống hành khách.

Họ tỉnh dậy từ trời hửng sáng, tê cóng vì lạnh, cát vùi lên người và bắt chân Kay gây cho cô một cơn đau như nhốt để nỗi cô ngỡ như, qua những hình ảnh chớp nhoáng, cô đã không thể nào có thể hoặc bởi cô đang giãy giụa trong cơn ác mộng tàn bạo nhất đời cô hoặc bởi cô đã chế và phải hiểu rằng chính nó cái chế cả cộng hòa nỗi đau để thể xác khô khốc, âm ỉ thường trực.

Miếng vải cô lấy băng bó bắt chân mấy ngày trước như ăn kềm vào vết thương.

Nó hoe hoe dưới những hạt cát, ế như một thứ nước rỉ ra đời, tanh tưởi

Cô không để sự giận nó ra mặt để biết mình cần làm như thế - cô chỉ có vẻ để đứng kí xê nhẹ bên chân cồng để rạn nứt cảm giác kẻ bò

Ở cùng cô cũng đứng dậy, rữa cát bám vào quần áo.

Đã tiến về vài bước.

Những bóng người đi về phía trước.

Cô quay lại chỗ lamine đứng ngồi, chân không, mặt nghệ ra, trần trần nhìn gan bàn chân bị lườm do cả thể hình rạch để cùng bị vớ giày.

Một lớp máu khô vạch một đường ế màu trên lớp da chai cứng, nứt nẻ

Cô biết cần thanh niên đứng đầu nhưng cần ta ế không bọc bọc và sẽ không đời nào để đứng để vết thương, cô cũng biết đắp lại

cái nhìn đờ hờ cả cô ấy chỉ là nề mặt cố tình ủ ê che lấp nỗi tủ
nhọ đờ (ồ, cậu tủ nhọ làm sao, cô buồn tíe cho cậu làm sao và
rồi ông vì không thể gánh chịu nỗi thế thay cho cậu, cô người biết
cách chịu đờ nó trong âu thẩn t vì nó mà bị xáo đờ) bởi nề
không thì cậu giải thích thế nào cho cậu tai về chuyện xã hội ông
không ấy, hay t ra là về sự chận trễ chưa gì đã giáng xuống
chuyện bỏ tất cả họ ấy, mà cậu thì cứ kăng kăng bảo đảm
vớ cô là mình đã thông thuộc mọi trở gập ghềnh trên đờ đờ
bại?

Ồ biết rồi t đờ cô thấu hiểu và chấp thuận t đờ - nỗi nhọ
nhã vệt rỗng cái nhìn cả cậu ta, làm cậu ta trở nên không thể tiếp
cậu, khác một trời một vực vớ cậu thanh niên nồng nàn và thân
thiết trước đây.

Hiểu cậu ta nên công oán hận cậu ta cả.

Đi về thời điểm công hay biết t cô chưa có phương
cách đờ lẽ và rồi t đờ hiểu đờ trước sự đờ đờ cả cậu là cậu
thanh niên hồ nhọ tốt cùng và vì hai lý do, cả chuyện xảy ra hơn
trước t đờ một chuyện gì đờ vẫn chưa xảy ra, chuyện gì đờ mà đờ
ó Khay, thiếu trải nghiệm chứ không ế nỗi kờ kạo, chưa có
linh cảm nhưng cậu ta, cậu thanh niên, thì đờ biết là ế đờ xuống,
ấy là vì sao, rồi sau này Kay ế nhận ra, cậu ta bị nỗi thế trước
cậu nỗi thế vì mình biết cậu cô thì không và nỗi thế vì chính bản
thân sự việc, ấy là vì sao cả con người cậu ta cứ xa lánh cậu đờ ra
b và không muốn đờ da givớ gây thơ cả Kay nữa.

Sau đờ cậu ta có nỗi thế gicứ thể đờ công?

Ông nhớ hình xác.

Tuy nhiên, có thể không.

Họ chỉ lang thang và vụng về mỗi người một cách (cô thanh niên cố đi xuống đất đứng mỗi mé ngoài bàn chân, cô cô Kay , tránh từ bên chân đều yếu xuống và tiếu cười bằng những bước cà giết tập tễnh) trên những con phố trĩu nặng vì không khí nóng nực khô rang và bụi ngà, dưới vòm trời vàng kè màu cát, chồa.

Mái tóc cắt sát chân cẳng bamine, khuôn mặt và đôi mắt nữ nẻ cả cô ta vẫn còn bám dính cát.

Đờ ra, và để thoát khỏi cái không gian không có lấy một bóng râm, họ trú vào một quán có tường đất lù xù không cửa sổ, trong cảnh tranh sáng tranh tối hẳn những mảnh thịt nướng kôác và đi nhách và uống coca, cùng biết rằng mình chẳng còn bị lấy một cái mà trả cho thứ đồ ăn kham khổ ấy và bamine núp vào sự đắng chng chua chát, xé bng trong đôi mắt mình với vẻ như nhướ cả mình, cô ta có thể chửi cô ta tuồng vụng , ngăn nó truyề nhiên sang Kay , cô ta, người biết sẽ xảy ra chuyện gì và cô chắc cô ta tuồng vụng , vẫn mù tịt - nhưng cô đã linh cảm thấy nó trong ki, đứng trệ trạo nhai nổ miếng thịt còn lại mà cô cố nuốt trôi cùng ngậm xô để cuối cùng và bắt gặp đôi mắt hằm hằm họ, Im ừn cả người đến bà để đ cho họ ăn, để nằn ngả ngổ trên cái ghế trong góc tối nhất, đứng ở xé họ cô và cô thanh niên, thờ phỉ bọ trong ki cô tự hỏi giờ thì họ sẽ làm thế nào mà trả tiền ấy và ki cái nhìn ước lượng, coi mọp thiết thân thiết cả người đến bà trả đũa theo cách của mình.

* * *

Có bám riết vào niềm tin, số quãng thời gian ấy, rằng chỉ mỗi thợ tại cả nổi đầu thân xác là cần thiết.

Thân xác công tử triền miên.

Người ăn bà bắt cô làm việc trong một căn phòng chật chội trông ra sân sau cả quán.

Trên nhà lát gạch cứng, một cái điện tử

Đa phần thời gian Kay nằm dài trên đống gạch một bộ đồ bó màu be, khi người ăn bà đi khách vào, thường là một thanh niên đi ngửi chừng thăm hỏi, cũng giật về thành phố ống tay bằng nghề bồi bàn và bị đặt chân vào căn buồng ngọt ngào như thiêu thường nên ra những ánh mắt hổ hoảng lẻ dẻ lẻ ngang khắp xung quanh, như bị mất bối cái thứ là đống vụn cả chính anh ta thì chẳng mấy, Kay mơ màng, mà chủ yếu là các thủ thuật cả bà chủ chỉ rón chèo lên từ người khách một.

Bà ta đưa, kẻ cưỡi lại.

Người ăn ông lẽ tựa quả vỡ vẻ hấp tấp gào như bồn chồn, như thể vấn đề là hoàn tất mau chóng cho xong một bận sự nặng nề và mơ hồ để nện nào để nắn để nghiêng là Kay, cô ban rộng hể cỡ căng chân bị thương, hằng ngày đợ người ăn bà băng bó lại, sao cho tránh đợ mọ va chạm, và trong khi anh ta về xuyên vào cô về buột ra thường là một tiếng rên rỉ ngạc nhiên, bởi cơn ngứa ngáy chón đợ làm bỏng rát và khô âm đạo Kay hâm nóng ngay tứ thì cơ quan sinh dục cả khách, cô tập hợp mọ sự mạnh mẽ thành chướng lại các đợ tấn công ồn ã của con đờ cứ thò hể vào lưng, vào bụng đợ lại vào bắp chân cô tự nhủ sẽ có lý việc này đợ lại thôi, và cảm thấy chảy tràn trên cổ, trên

vòng ngực che hờ một nửa bằng đòng viê ãng ten cả bộ ã ãng mặ thứ mồ hõ ãg rãg cả người ãn ãg qy ệ ã vớ mồ hõ cõ ãi tự nhũ ẽ có ã việ này ãg ãi thõ cho ẽ ki người ãn ãg hũg họ ẽ thú và, học ra một tiếng ãu ã và thấ vớg, rũnhanh kũcũ

Ah ta gõ cã và cả hai cũ g nghe thấ tiếng chân rẽ rà ã ạch cả người ãn bà ãng ẽ mũcũ.

Vài người kãc h cãm rãm, ẽ ã họ bị rãt, ã cõ gái kũg ãũ kũ.

Và Khãg nghĩ ,ngãc nhiê: ẽ gái, ã mình ẽy , ãt buồn cũũ vì người ta gọi mình như thế, cõ ã Kay Demba vớ ã ã ã tính cả mình kã mà.

ũ ãn rũ thêm một ãt ki hai người ã ã ãũ

Mũ mở to, hơi thờ từ tũ, cõ ãm ẽi, rãt ãi bình thãn, các vẽ rãn trẽ mãy bũ tuũg hũng nhãt, trẽ ã tũ, cãi ghẽ nhũ trãg cõ cã ãy cả cũ ã ãũ

ũ ãng hoàn toàn, cõ ã g nghe mạch máu mình ãm thãn, bình thãn ã ãnh ãch ãe mang tai và, cõ chỉ cã nhũ nhũ một chú xũ , tiếng lung ũ ã chũn chú trẽ tãm ẽ mũ ẽ mồ hõ cũg tiếng ã nhũ rãt kũ ở ãm hộ xũ bũg, và cõ cãm thấ nổi ãu nhũ nhũng thũ li, kũãt ãũ trũ ẽ mạnh thanh trẽ mãn lệ toãt ra từ cãi thể chãt vũg chãi và hãng hái cả cõ rồi cõ nghĩ , tĩ nhũtãi, gũ như thanh thãn: ẽ có ã việ này ãg ãi mà, tĩ nhũtãi, thanh thãn ẽ nổi ki người ãn bà qy ãi kũg ãi một mình như thũ thũg cả bà ta, ẽ ãu rũ cõ chãm ẽ cõ cho cõ ũg nũ, mà ã cũg một người kãch mũ bà ta ẽ vào cũ g ãe mặ

hồ tiếu hoặ ăn năn hướng về Kay, cô chỉ cò cảm thấy một con mẹ mỗ bất thầ, một thoáng bán bạn và nhu nhược, rồi lại bình thản nghĩ : ~~đó~~ việc này đg lại thõmà.

Người đàn bà, au ki bắt Kay tiếp khách lê tọ hể Lự này đđ khác, ăn ó cội vẫn cà đm tình mã tử

B ta đ vào xách theo một xô đ ấ nướ mát và khăn tất rồi đđ đng lau rửa bọg đđ cho Kay .

Bồi tổ , cả hai cùng ngồi ngoài ăn và Kay ăn một bữa ngon lành có cháo ngô vớ thịt đ xố rướ coca-cola, và cô đ đnh một pà cho amine.

Người đàn bà tháo đđ băng cho Kay , bỏ mớ đ về thương phòng rộ và tanh b, rồi bđ đm một đ vải ạch.

Và ki họ ngồi đ nhàn tản trong kôg kí buổi tổ ấm áp no nệ và ki, nế Kay quay lại pà người đàn bà, thấy đđ ánh hoàng hô đc mỗi đđg viề cả một kuô mặ trò tria và pú hệ, thẳng hoặ cô như quay nguợ về thờ thơ ấu tuy tàn nghiệ u ám và mờ mịt nhưng vấ có nhữg khoảnh ká gầ như đđ ấm, ki tốt Kay ngồi đđ chân bà trướ hiề đđ là chải đ cho.

amine vè ngay trướ nả đđ.

đ ta vào ăn đđ li hệ như, Kay nghĩ bọg trong báng chớ thương hại và ghê tở, một con chó ợ ăn đ đ đnh một nhẽ nhưng cò ợ pải thấy cà mè thứ ăn rỗng kôg hơn - và kòg xuốg vè thoãn thoặ đ tú và hau háu, và Kay cũng như người đàn bà giả tăng kôg thấy cậ ta, cô ít hị cò bà la thì vì kinh bị và amine nhẽ đđ thứ ăn đ tú ụ đm vào buồng Kay noi người đàn bà cho pé hoặ t nhất cũng kôg cảm cậ

ta về ngủ qua đêm, với thế kỷ ngàn ấy là cậu ta phải lê lê mà cuối xé ngay bị tảng sáng.

Trước khi về ngủ người đàn bà đưa Kay một bàn tiền lẻ đợ.

Đã lượt mình Kay cũng lui về quay lại căn buồng hồng nhạt chiếu sáng bằng một bóng đèn tù mù ám bả treo bưng bả treo trên mái tôn.

Đó có cảm tưởng, cứ thấy Amine, trước kia năng nổ là thế giờ chồm hồm trong một góc nhà ấy thà cạo vé đũa, là một nỗi đau bị tổn gọi ấy cô

Đó ngoài về qang mình chính để thoát mình khỏi cả định đợ cô vĩ nh viễ về toàn và ý thức thoát mình về phần giá cô không bao giờ say say thì cô có gì chống chọi lại nỗi hổ thẹn vô phương cứ chửi cả cậu thanh niên đó?

Đó cậu ta thà thấy con nhỏ nhọ, tuy vậy còn hơn cũng nh.

Thế mà chỉ có mình cậu ta gánh chịu nỗi nhọ và tuy vậy và Kay cảm thấy cậu ta oán trách cô mà không nhận ra, bởi vậy cô những muốn cậu ta đừng có nhìn nhìn cứ chường mặt ở đây mà chất đống cái không gian chật hẹp bằng những cay cợ, trách móc căm bực, quát tháo và bắt công cả mình.

Đó cũng biết cậu ta hẳn họ với cô vì bây giờ cô từ chỗ ân ái với cậu ta.

Ý d cô viết ra cho chính mình và thông báo với cậu thanh niên là cơ quan định phòng hộ cho cả cô và cậu nhĩngoi.

Sng, cô còn nh cảm thấy cả thế này nữa: Amine hổ thẹn vì

cô và cho cô cũng ngang như cho chính bản thân mình.

Điền ~~đ~~am ~~c~~ơ ~~b~~ội.

~~Đ~~ ta lấy ~~q~~uê gì mà gộp cô vào cái cảm giác ~~đ~~ hè hoành hành trong ~~đ~~g ~~b~~ỏ ~~c~~ậ ta ~~k~~ông ~~c~~ó ~~m~~ạnh ~~t~~âm ~~h~~ồn ~~c~~ả ~~c~~ơ

Thế là cô ~~k~~hông ~~g~~ chịu ~~đ~~ể ~~b~~ị ~~ò~~ mớ ~~đ~~g ~~ch~~ạm, ~~ch~~ẳng ~~h~~am ~~ch~~ịu ~~đ~~u ~~đ~~ể ~~đ~~ể ~~h~~ề ~~đ~~g ~~c~~ậ ta.

~~Đ~~gã ~~v~~ậ ~~r~~á ~~t~~ám ~~n~~ộn, ~~c~~âm ~~h~~g, ~~r~~ã ~~r~~ờ

~~Đ~~ thanh ~~ni~~ê có làm gì với những ngày đi ~~v~~ò ~~v~~õ một mình trong thành ~~p~~ ó ~~ng~~ọt ~~ng~~ạt, ~~ki~~ến ~~k~~ộ ~~v~~ớ ~~c~~ô ~~c~~ũng ~~k~~ông ~~đ~~ng ~~p~~ải ~~bi~~ết

~~Đ~~ cảm thấy về ~~tr~~ê ~~m~~ở là một cái ~~b~~ĩ ~~u~~ ~~m~~iệ ~~g~~ cau có thể nào cũng làm ~~n~~ản ~~m~~ột ~~h~~ ~~b~~ách ~~ch~~uyê.

Trong ~~ki~~ các ~~ng~~ó ~~t~~ay cô ~~m~~áy ~~m~~ó ~~ch~~ĩ ~~a~~ ~~đ~~ ~~t~~uờ ~~g~~ ~~r~~ờ ~~mi~~ến ~~nh~~ững ~~ke~~ ~~n~~ữ ~~nh~~ững ~~n~~ố ~~x~~ù ~~v~~à ~~ng~~ay ~~tr~~ướ ~~ki~~ ~~gi~~ác ~~ng~~ủ ~~m~~ang ~~c~~ô ~~đ~~ một cái ~~th~~ẳng ~~th~~ố ~~v~~ui ~~ơ~~ ~~ó~~ ~~g~~ ~~h~~oang ~~đ~~ị ~~l~~àm ~~c~~ả ~~th~~ân ~~ng~~ườ ~~m~~ệ ~~n~~hoài ~~c~~ả ~~c~~ô ~~r~~ung ~~đ~~ ~~c~~ứ ~~n~~hư ~~th~~ể ~~gi~~ả ~~v~~ờ ~~đ~~ng ~~q~~ê, cô ~~ch~~ợt ~~nh~~ớ ~~r~~a ~~m~~ình ~~l~~à ~~K~~ay ~~D~~emba: ~~K~~ay ~~D~~emba.

* * *

Một ~~áng~~ ~~n~~g ~~đ~~nh ~~đ~~ ~~th~~ì ~~c~~ậ ~~th~~anh ~~ni~~ê ~~k~~ông ~~c~~ò ~~đ~~ể.

~~Đ~~ ~~đ~~g ~~th~~ay, cô ~~n~~ấn ~~b~~ấ ~~ch~~uyê ~~đ~~ ~~x~~ảy ~~đ~~ ~~tr~~ướ ~~c~~ả ~~ki~~ ~~đ~~ể ~~y~~ ~~th~~ấy ~~ơ~~ ~~v~~ắ ~~g~~ ~~m~~ặ ~~c~~ả ~~l~~amine, ~~v~~à ~~ch~~oàng ~~t~~ĩnh ~~c~~ô ~~đ~~ ~~h~~iểu ~~r~~a ~~ng~~ay ~~v~~à ~~nh~~ào ~~v~~ề ~~p~~ á ~~c~~ái ~~b~~ộ ~~bu~~ộc ~~l~~ ~~đ~~ể ~~đ~~ớ ~~gh~~ề ~~g~~ờ ~~b~~ị ~~th~~áo ~~t~~ung, ~~m~~ở ~~to~~ang, ~~đ~~ ~~r~~a ~~ó~~ ~~v~~ậ ~~đ~~g ~~f~~ ~~đ~~ ~~đ~~g ~~b~~ê ~~tr~~ong, ~~h~~ai ~~áo~~ ~~p~~ô ~~g~~, ~~m~~ột ~~ch~~ân ~~v~~áy, ~~m~~ột ~~ch~~ai ~~b~~ia ~~r~~ỗng ~~r~~ẻ ~~ạ~~ch ~~v~~à, ~~r~~ê ~~h~~ừ ~~h~~ừ ~~đ~~nh ~~p~~ải ~~ghi~~ ~~nh~~ậ ~~đ~~ể ~~m~~à ~~ch~~ưa ~~nh~~ậ ~~r~~a ~~đ~~ ~~c~~ua ~~t~~ai ~~n~~heo ~~g~~ì ~~c~~ô ~~đ~~ ~~h~~iểu ~~ng~~ay, ~~t~~ất

cả tiền bạc cả cái không cánh mà bay .

Mãi lúc nào mới thấy trong buồng chỉ có một mình cô

Đầu những tiếng khóc thút thít càng quã.

Há hổ miệng, cơn hấy mình ngạt thở nơi.

Vì đã thức giấc vỡ niền tình ninh rằng một kẻ ác chốg ại cô
về ở ở hoàn tất, lẽ có phải cô đã nghe thấy kẻ gì trong căn
hay đã gặp những giấc mơ trùng kít với cái hiệ thực rồi chưa?

Đi ra ngoài, băng ngang ân tậ tểh mạnh mẽ nổi buớ nào
cũng chớ vấp ngã, bao bỏ vào trong quán chỗ người đi n bà đứng
nhắm nhápách cà phê ờ tiê.

- Nớ rồi, nấy cả tởn tron hể ráo rồi! cớ h.

Người đi n bà ngó cô ạnh nhạt, giảo hoạt, thoáng chú thương
hại xa vờ

Bà ta nhấp nớ cà phê trong vẻ mẫn nguyê có phải bị phá bĩ nh
vì Kay ậ ế, tró tró lữ vào vòn miệng rồi ận ạch đg ừ
ại gâ ôn ấy cô rồi vụng về đ đũa mà hể hể ẽ không bao giờ
bớoi cô

- Vớ những thứ rinh về cho bà, Kay ẫn bản, thì kớ b đ

Đừ rờ cùg cạ; cô nghĩ thế là ại phải bắt đ ại mọ thứ chịu
đg mọ thứ và cò nhiề hơn thế bở thit đ cô bản giậ tan nát
cả rồi, vả chẳng mớ hôn trướ thõ cô cò ướ tnh chỉ cần làm rồ
đ ba tháng nể là đ cho họ cô và cậ thanh niê, tiế tạ cuộc
hành trình.

Đừ thanh niê, chà, cớ cậ ta rồi cò đừ.

Một thời gian sau cô ẽ không cò nhớ cả tên họ ấ mà mũi

cô ta nữa và lấy cô Lưu giữ về sự bội bạc này ế là lấy về một chuyện tai bay vạ gió

* * *

Khi nhớ lại ế ấy, cô ế tính trò năm qãng thời gian trải qua giờ q án ăn và căn buồng pon phố hồng ơng cô biế có thể nó ềi hơn nhiề và mình ế, cả cô nữa, lú chân ở thành phố hoang mạc này, như ế pà những người ến ông tìm ế cô những người đang thang vạ vậ ế hàng năm rồg, ếnh mất khả năng ến chính xác thời gian, ế về từ tứ xứ nơi thân bằng quý thuộc chấ là tưởng họ ế chế vù mất xác bở hổ thạ về cảnh ngộ cả mình, họ không ếm đả tin giữ tở, những người mang cái nhìn bừ vờ ếnh ếm lượg ềi vậ mà không có ềi là trông thấy

Ồ lú họ nằn thốg thượ bệ cạnh Kay , thừ ra và không thể xâm nhập những lú ấy nom họ như qê bắg đừ vì sao họ lại ế đừ hoặ cho rằng ề này vô nghĩ aly và oải mệ ế nổi cuố cùg họ thà cứ nằn ì như thế không ra thiế ngủ cũng không ra thợ ợ là ếng cò ếg.

Ngày qạ tháng lại, Kay cùg mò đừ

Ờng lú c càng thua khách, pà bừ thời gian cô ở l trong bóg tởnh ề cả quán có.

Mặ đừ vậ tâm trí cô vấ minh mấ và đừ xệ có lú cô cảm thấy ngậ tràn một niề hân hoan ấm áp ki, một mình trong ế, cô thầ thì gọi tê mình và một ề nữ thấy nó tương hợ hoàn hảo vớ con người cô

Nhưng cô cứ hom hem và yế lú đừ cò về thương ở bắ chân cô mãi vấ chưa chịu lành.

Dà ao rồi cũng ấ một ngày cô thấy ấ tiề chấ chiu ãnh
ch có ấ ãnh chuyệ ra ã

Bo thàng rồg cô mở ra pố ã ã tiề, kậ kiểg buớ ã
trong ã, tìm ấ bãi ã nơi xe tải kỡhánh.

Ngày nào cô cũng quay lại, kậ trậ tìm hiể xem giể nhữg
đñ ãg ã nhứ ở ã mình ãê mó nớ vớ ai ấ eo đợ ã một
trong nhữg chiế xe tải.

Và cô khỏg cò ấg ấ về âm vang chấ chấ, ãnh thộ từ
giỏg nớ kấ nghiệ và vô tình cả mình ki thẳm hỏ bằng máy từ
tiếg Ah họ mở ở qán, cũng khỏg ấg ấ vì hình ảnh pản
chiế, trong gương chiế hậ một xe tải, gương mặ hỏ hác, xám
xít, ãê trê xác xớ một tón tó hoe ã gương mặ có ã mỗ
mỏg ấ ã và ãn ã khỏ mó giờ ã cả cô và người ta khỏ ãm
kắg kắg đõan chấ, cô nghĩ ã cả bụ nữ cùg cơ thể gậ
chỗ mà người ta cũng khỏ kắg ãnh đợ và tuy vậ cô vấ ã
Kag Demba, dy nhất và cầ thiế cho trính tự an bài cả vạn vậ
trê thế gian ã cho cô có ngày càng giỏg nhữg con người vậ
vớ ã kát, đõng tác ã ã ãng thang kắ hang cùg ngõ hẻn
trong thành pố ã cho cô giỏg họ ấ mở pải bản kỏn: Kác
biệ căn bản giể họ và mình ã gì nh? ấ rồi ãh rích cườ thề
trong bợg, thề chí vì ã tự chộ cườ một trậ ra trò: thì mình,
mình ấy , ã Kag Demba chừc ão ã!

Phải, k ãg ã ã gì cò ãm cô ngõ ngàng, khỏg ã ã gì cò
ãm cô kh ợ ã, ã cả nớ mỗ mệ vô bở giáng xuỏg cô bất ã
giờ giác, ãt nhiề ãm cắg tay cắg chân gậ ngắg cả cô ãg
trích k iế kớ kắ ã ã cô mở ấ đợ bàn chân này ã trướ

bàn chân la, hay dùng thứ ăn vào miệng.

Đã thế thì cũng đã quen rồi.

Giờ đây cô coi sự lệ thuộc này như là thể lệ tự nhiên của cơ thể cô

* * *

Nhiều tuần sau, tình trạng yếu là ngăn cô rời榻 tranh vách như cô đang nắm thừng thừng bên trong, giữ một khúc rường cô quên mất tên cây cổ thụ hoàn toàn xa lạ.

Cô không biết mình sẽ ở đây bao lâu rồi hay làm sao ánh mắt trở lại khó nhọc hẳn mở xuyến qua đờ đờ như xanh lại có thể phơi bày bề mặt trước mắt cô những cánh tay căng chân bàn chân cô cách xa nghìn trùng và gầy gầy đeo trong khi cô cứ nhẩn nhẩn lại là thấy mình đã nặng một khối ở xuống đất và bị ép vào đờ đờ trong lòng cả mình.

Và cô Kay Demba, người chẳng hỗ trợ vì bất cứ chuyện gì lại ngược lại đến chỗ khi thấy mình như thế ở đây, kèn càng, đứng nhìn một chỗ.

Một bàn tay đã mấp míu nâng đỡ cô khi cố đứng cho cô thú vị vào miệng.

Cô cưỡng lại vì mùi của thứ đồ cũng như cả bàn tay làm cô bị giục, nhưng sự bị ép lại còn quá nên cô không muốn mà mỗi lúc chệch ra và cô sẽ trở xuống bụng một thứ bột mịn mịn nhạt nhẽ.

Cô triền miên bị lạnh, một cái lạnh thấu xương khủng khiếp mà cả mảnh vải phủ lên người lẫn hơi ấm từ đờ đờ tay thỉnh thoảng xoa

bỏ cho cô không làm du lịch được.

Và mặt mũi cô cũng tìm thấy trong lòng đất mở ra và kéo xuống dưới từ cơ thể khổng lồ cả cô hơi ấm để cô bán dần, để cô đi, cô lại chỉ bắt gặp ngay khi và chọn mua một hơi lạnh còn băng giá hơn, mà ánh nắng xanh leo lè thấm qua lớp nhựa hay không khí ẩm thấp từ hầm cả tập thể núp dưới bóng cây, chắc là hầm hầm nóng vì cô thấy mình toát mồ hôi đầm đìa, cũng không thể thêm gì choáng lại.

Ồ chớ chớ rồi, cô lạnh cóng và nhớ buổi tại mỗi lần từ trong cơ thể song cô suy nghĩ căng thẳng nỗi quê từ cái lạnh đến con đường, thành thử khi gặp lại gương mặt cả bà, cả chồng, hai con người nhân hậu với cô và nâng đỡ cô trong cái ý niệm rằng cuộc đời cô con người cô không có ý nghĩa hay giá trị hơn họ khi bản thân ăn ở con cô hằng khát khao sinh nở có ngăn được cô rơi vào tình cảnh khổ cùng như vậy không, thì đời chỉ là suy nghĩ chứ không phải tiếu nuối buồn cũng như thế cô không than thân trách phận về cảnh ngộ hiện thời, không ham muốn thế vào đời bất kỳ cảnh ngộ nào khác, thậm chí theo một khía cạnh nhất định thì cô thấy hân hoan, không phải vì khổ ở mà chỉ vì thế hệ làm người cả cô không qua một lễ sống vui vẻ theo cách không thể cứng cổ hơn.

Ờnh bà đi.

Ờnh người đi, cảnh huống rồi ăn bình thường.

Một người đến ông và một người đến bà có vẻ sống chung trong tập thể cho cô một ít bánh hoặc cháo mì nấu bằng bếp củi bên ngoài, trong một cái nồi cũ mất quai.

Kay nhớ mình đã cùng đi với họ về xe tải.

Hai em im như thỏ và ngộ ngữ chung giữa Kay và họ chỉ là một thứ tiếng Ah bệ bôn, nhưng cuối cùng cô cũng hiểu được là nhiều năm nay họ có ống có chế sang đất châu Âu nơi, ngày xưa, người đến ông có ống một thời gian trước khi bị trục xuất.

Người nào người này em có con cái đều đi mà họ bắt tìm em lâu lắm rồi.

Tổ em thuộc một khu rộng mênh mông gồm trại hoặc em bắt đợg trên cỏ và những người đến ông rách rưới tất tả đi lại giữa các gốc cây, xách theo bị đợg hoặc cành cây.

Kay nhận ra mình đã mất sạch bách, chẳng còn lại gì từ cái bọ, hộ chiếu để tiền bạc.

Người đến ông và người đến bà tổ ngày ngồi bệ thang, người nào tự b cả người ấy, và Kay bỏ thời gian quan sát để nắm được cách họ làm rồi cô bắt em đi lên cành cây và để lấy mình cũng ngồi tế thang, em tìm một cách có phương pháp trong các kỷ niệm kỷ ở câu chuyện một thanh niên không rõ mặt rõ tên để về cái em em ta leo qua hàng rào ngăn châu Phi với châu Âu mà hỏng ăn rồi hỏi người đến ông và người phụ nữ bằng giọng nói mở cả cô giở cỏ và kàn kàn, và người này hoặc người kia trả lời cô bằng vài từ em bôn mà không phải từ nào cô cũng biết nhưng, để nổ với những từ cô đã họ đợg hoặc em đi hái bằng tranh vạch nguyệt ngoạc xuống đất, chúng cũng bác ra em em thanh niên đã giảng giải với cô và họ lấy về phá cô những mảnh ấy đợg để cột từng thanh ngang vào hai thanh dọc cả cái thang, về

là chà, bợ d, như thế Kay thần nhiên nghĩ, đột ả ch ẽ mọ
tài ản cả cô rồi, như cô đoán là họ ẽ làm thế thì họ không thể
không giúp bắt chấp cảm giác kích thích trong bng.

Ồ cừ g người bụ nữ ra khỏi rừg, men ọ đòng nhạ ữ
ế tậ cả ngổ một thành phố

Ồ kậ kiểg thấy rõ bấ chân bị hoại thò ra đứ gấu tà váy
cũ nát.

Hợt ần xin trê phố

Kay chà tay ra như người bụ nữ

Người ta nén vào họ trong một thứ tiếng không sao hiểu đợ
ề hắ pải là những đữ chữ mắg, một vài người nhỏ bì bì
vào chân họ những người khác thì cho họ ánh mì

Kay ể nổi cơn goam mạnh vào mắt bánh.

Tay cô un ậ bậ

Ồ ại trê bánh những vệt máu, bở ểng tậ máu.

Nhưng trái tim cô ể thư thả, yên bình và bản thân cô cũng
cảm thấy như thế thư thả, yên bình, bất khả xâm phạm, ả nấu
trong tính người không thể nai một cả cô

* * *

Trờ hứng ản g chưa bao ừ u thì tiếng ể gào, chó ả, tiếng
chân chạy rần rập ang ền ỉ kậ u trại.

Ồ ần ्ह tàn phá các căn ề, nhỏ bậ ề bạt, phá tung té
những hò ể ể m bệ

Một trong ể ể ấ y Kay , giậ tung váy cừ.

Thấy hắ ta ngắ ngữ cô hiểu rằng hắ ta ghê tởn vì dáng vẻ

thân hình cô ngả ngàng cả cô các về đến ở chỗ trên.

Há ta đắm vào mặt cô rồi quật ngã cô ra đất, miệng chun lại vì tứ giạ và ghen.

* * *

Suối, rất lâu suối hàng tuần hay hàng tháng cũng nên, khi nào cũng trở lạnh hơn đêm trước và trong rừng ánh nắng ngày càng xuống thấp hơn, tái nhợt ở những người tự xưng hoặc đợi chỉ mình làm trại trưởng thông báo về sự vướng vào ngày hôm sau.

Họ rạ rịch cả lên, hàng chợ hàng chợ ở nhỏ đến ông già đến bà trong nhà thấy mình bẻ khớp còng, gả như không rờ thấy, một hơi thở

Ồ vắc thang theo giống như những người khác và mặt dễ nhẹ tênh, nó có vẻ vẫn nặng hơn chính bản thân cô một cách bị lý như những kẻ trong mơ để khi cũng trĩu nặng, và để vợ cô vẫn tập thể thể thể, nhanh không nên những người cùng đợi cảm thấy trái tim khổ ngồ nề thành thịch trong kung xương nhỏ xú cả ông ngợ công mạnh, rạ cháy.

Họ đi bộ hồi lâu, bẻ gãy băng qua rừng rồi những khu đất rải ở nơi này cứ vấp ngã đi đi rồi đứng lại, lấy lại chỗ cả mình trong tổ người, cảm thấy mình chỉ là một hơi khí ke ke trở đi một sự thanh nhẹ buổi giá của không khí - cô lạnh thế mà, cả người cô lạnh thêm.

Ồ cùng họ cũng ở một khu vực vắng hoe chiếu sáng bằng ánh sáng trắng là như ánh trăng sáng vắng vẻ, và Kay trông thấy cái hàng rào ai nấy ở đó.

Những con chó bắt đầu rên ư ử trong bụi họ vẫn tiếu bước và những tiếng ộp ộp này thì trê trờ và Kay nghe thấy: Họ bắt vu vơ đây, phát ra bằng một giọng nổ rì rì, tiếng đợ tiếng mát vì căng thẳng, rồi chốc vĩa cái giọng ấy phát ra ám hiệ, tiếng g ồ ộc nhất, và tất cả ai nấy bỏ ngườ chạy thọ mạng về phía trước.

Cũng chạy, miệng há hỏ mà thở không ra hơi, mắt trợn, họg tắc nghẹn, rồi hàng rào đã thù lù ngay đây và cô từ thang vào đĩ và giờ thì đứng trờ từng nấc từng nấc một cho đến khi, đến nấc cuối cùng, bám đợ vào hàng rào.

Và cô có thể nghe thấy quanh mình tiếng độn nổ ùng oàng, những tiếng thế đầu đĩ và hoảng bặt, không biết chính cô cũng là hay là tiếng nộ ùng ợ cả mạch máu hộp ợ bọ kín cô giữa đĩ là than bất tậ la, và cô muốn trờ là nĩa, nhớ rõ một thanh niê đã bảo cô chưa đến đến hàng rào thì chớ bao giờ chớ có bao giờ đợ chân, nhưng khi gai cứ cào toạc đi tay da chân cô và giờ thì công nghe thấy mình gào thế nghĩ thấy máu mình chảy ợ cánh tay, bả vai, tựa nhĩ không bao giờ đợ ngừng lo, không bao giờ, niện dĩ niện lại những từ này mà không còn hiểu đợ gì rồi buông tay, bỏ cuộc, nhẹ nhàng ngã ngửa ra và nghĩ rằng tinh chất cả Kay Demba, nhẹ hơn một hơi thở chỉ là một cái chao mình cả không kị chấ chấ ẽ không chạm đất, ẽ mãi trở bất đĩ vô giá, nhẹ bồng nĩa không thể tan tành, dĩa ánh áng chớ là lạnh ẽ cả những ườ la.

Mình, Kay Demba, đây mà, cô vẫn còn nghĩ vào bụi ẽ cô đĩ xuống đất và ỹ, mắt mở to, cô thấy bay chần chận bên trờ hàng rào là một con chim cánh đi màu xám - mình, Kay Demba,

đây mà, cô nghĩ trong sự sáng chỗ cả phát hiện này, biết rằng cô là con chim lạ và con chim biết thế

đến

Mỗi là người ta trả tiền cho amine đi lấy sự bạo động cả cậu ta, dĩ là pá sau bố nhà hàng ở miêng ở h ăn, chỗ cậu ta sẽ rửa bát vào buổi tối trong nhà kho nơi cậu ta bố ở hàng há cho một thị, trên một công trường, trong tàu ngầm, bất cứ nơi nào cậu ta sẽ cho thuê tay mình, mỗi là nhận những đồng euro chuyển từ những bàn tay xa lạ, cậu ta sẽ nghĩ về cô gái, sẽ thân lặt cả xin cô tha thứ và không đổi theo mình với những đờ nguyện hay những giấc mơ đẹp đẽ. Trong căn phòng ở chung với người khác, cậu ta nằm ở trên tiê mà ngủ và mơ về cô gái. Cuộc hộ cho cậu ta hoặc, trái lại, nguyện rằng sẽ tội tệ nhất. Và khi, vào dĩ giờ mặt trời lấp lánh khoe nắng, cậu ta ngẩng mặt lên, đang nó cho hơi ấm, không hiểu khi một bóng xôn xì bỗng ập xuống nó hiểu và thế là cậu ta trò chuyện với cô gái, rủ rỉ kể cô nghe những chuyện xảy ra với mình, tạ ơn cô pá ềg xa một con chim bay khuất dạng.

VCTVEGROUP
Ebook for all

TE

1
2
3